

ΣΤΕΛΙΟΥ Μ/Α ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

www.ekdoseisgi.gr

ΣΤΕΛΙΟΥ Μ/Α ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Άνθρωπος και Δημοκρατία

Εκδόσεις Γη

Αθήνα, Ιούνιος 2025

Α Έκδοση Ιούλιος 2024

ISBN: 978-618-87219-0-6

Copyright © 2024-2025 Εκδόσεις Γη

Συγγραφέας: Στυλιανός Βερναδάκης

Εκδότης: Στυλιανός Βερναδάκης

E-mail: ekdoseisgi@gmail.com

Τηλέφωνο: +30 698-1324-398

Εικόνα Εξωφύλλου: Τοιχογραφία των Δελφινιών,
Κνωσσός-Κρήτη

Στη Μινωική Κρήτη Υπήρξε ένας Πολιτισμός τόσο Ειρηνικός, όσο θα Μπορούσε -κατά τη γνώμη μας- να Είναι ένας Πολιτισμός Προστάδιο του Πολιτισμού των Μελλοντικών Καλοσυνάτων και Αείζωνων Ανθρώπων, σε Αντιστοιχία Εκείνου του Χρυσού Γένους τού Ησιόδου στο Πολύ Μακρινό Παρελθόν.

Επιμέλεια/Διορθώσεις: Στυλιανός Βερναδάκης

Ιστοσελίδα Εκδόσεων Γη: www.ekdoseisgi.gr

Facebook, Twitter, Instagram: Εκδόσεις Γη

Αφιερωμένο σε όλους τούς Δημοκρατικά Σκεπτόμενους Ανθρώπους που κάνουν το κάτι αρκετά παραπάνω στον κόσμο μας.

Ιδιαίτερα στους Δημοκρατικούς Γονείς, στους Δημοκρατικούς Εκπαιδευτικούς, στους Δημοκρατικούς Αρθρογράφους, στους Δημοκρατικά Ενεργούς Πολίτες και Συνδικαλιστές.

Οι Πολιτικοί Εξυπακούεται ότι θα Πρέπει να Είναι Δημοκρατικά Σκεπτόμενοι.

Επίσης στον συγχωρεμένο Σοφό Φίλο Μας Αργύρη Τσακαλία που υπήρξε πολύ βαθιά Δημοκρατικός Άνθρωπος και γενικά, πολύ βαθύς σε όλα του.

Τέλος Στον Φίλο μου Βαγγέλη Αθανασιάδη επειδή όταν δεν συμφωνεί με κάποιον, κατανοεί τη θέση του και νομίζω επιπλέον ότι τουλάχιστον τις περισσότερες φορές, χαίρεται και με αυτήν τη διαφορετικότητα που εκφράζει ο συνομιλητής του.

Δηλαδή Εν Ολίγοις Επειδή Συμπεριφέρεται Δημοκρατικά.

«Η εν δημοκρατίη πενίη της παρά τοις δυνάστησι καλεομένης ευδαιμονίης τοσουτόν εστίν αιρετωτέρη, οκόσον ελευθερίη δουλείης».

«Η φτώχεια στο δημοκρατικό πολίτευμα είναι τόσο προτιμότερη από τη δυναστική λεγόμενη ευδαιμονία, όσο η ελευθερία από τη δουλεία».

Δημόκριτος

Αρχαίος Έλληνας Φιλόσοφος (470-370 π.Χ.)

1 ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

2	Πρόλογος Ιουνίου 2025.....	9
3	Για Τις Αναμεταξύ Σχέσεις Όλων Των Οντοτήτων Τουλάχιστον Της Γης	11
4	Λίγα Λόγια Για Τα Βιβλία μας	15
5	Λίγα Λόγια Ακόμη Για Τα Βιβλία Μας	21
6	Πρόλογος	25
7	Εισαγωγή	37
8	Ρατσισμός: Απλά Ιδεολογία Υπεροπτικής Ανωτερότητας Ή Και Απόρροιας Προβληματικών Αισθημάτων;.....	47
9	Ο Συγκεκριμένος Φόβος Που Μπορεί Και Παράγει Υπό Προϋποθέσεις Την Επιθετικότητα Και Η Μη Ύπαρξη Δικαιώματος Ανωτερότητας Ή Του Να Δυναστεύει Κανείς Τις Γύρω Του Οντότητες	55
10	Το Ουσιαστικό Πρόβλημα Του Ρατσισμού	61
11	Ακόμη Κι Αν Υπήρχαν Ανώτερες Και Κατώτερες Οντότητες	65
12	Ο Ρατσισμός Στον Σεξουαλικό Προσανατολισμό Των Ανθρώπων	69
13	Η Κύρια Αιτία Του Προβλήματος Του Ρατσισμού Κατά Τη Γνώμη Μας.....	75
14	Θυμός, Μίσος, Κακία	81
15	Όσον Αφορά Την Τύχη	89
16	Μια Γνώμη Για Τις Παγκόσμιες Συνωμοσίες.....	91
17	Πράξεις Και Συμπεριφορές Στον Χώρο Και Στον Χρόνο	97
18	Θαλάσσιο Ψαροντούφεκο Και Ακαταμάχητα Επιχειρήματα.....	105
19	Πραγματικό Και Φαινομενικό Αγαθό	109

20	Αν Ίσως Υπάρχουν, Που Εμείς Νομίζουμε Ότι Υπάρχουν.....	113
21	Οι Ανθρώπινες Πολιτείες	117
22	Αφροσύνη Και Συμβιβασμός	121
23	Ο Άνθρωπος.....	131
24	Σχετικά Με Τις Σχέσεις Των Ανθρώπων Και Το Τι Μπορεί Να Μάθει Κανείς Από Τα Ζώα Ή Ακόμη Περισσότερο Από Τα Φυτά	141
25	Μη Δημοκρατικός Άνθρωπος Και Κάποιες Από Τις Σχέσεις Του	145
26	Δημοκρατικός Άνθρωπος Και Δημοκρατικό Πολίτευμα	155
27	Η Διαμάχη.....	167
28	Ίσως Το Πρακτικό Κβάντο Της Ανθρώπινης Συνύπαρξης	171
29	Ελευθερία Και Κοινωνικότητα	179
30	Η Ανθρώπινη Ζωή Με Ιεραρχία Συνάμα Όμως Και Με Ίση Αξία Και Ίδια Δικαιώματα Για Όλους, Όλες Και Όλα	183
31	Ο Πυρήνας Της Δικαιοσύνης	191
32	Μια Αχτίδα Αισιοδοξίας Για Το Εγγύς Μέλλον	199
33	Η Ιδέα Της Κοινοχρησιακής Δημοκρατίας	201
34	Φυσικό Δίκαιο Και Κοινωνικοοικονομική Ελευθερία	203
35	Όψεις Ετερόφυλων Ερωτικών Σχέσεων	209
36	Η Συνύπαρξη	219
37	Κβάντα Ανθρωπισμού	227
38	Κβάντα Άμεσης Δημοκρατίας	233
39	Κβάντα Διακριτών Δημοκρατιών Στη Σύγχρονη Εποχή	243
40	Κβάντα Ελληνικού Συντάγματος.....	259

41	Δημοκρατία, Ανθρωπισμός, Σύνταγμα - Εν Κατακλείδι	269
42	Η Επίλυση Των Διαφορετικών Απόψεων Των Πολιτών Για Την Εφαρμογή Του Συντάγματος.....	277
43	Επίλογος.....	281
44	Βιβλία Των Εκδόσεων Γη	285

2 ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 2025

Η νομοθεσία προφανώς και θα προσαρμόζεται στα συμφέροντα των ολιγαρχικών μιας και τα σημερινά πολιτεύματα όλων των δυτικών αντιπροσωπευτικών δημοκρατιών, ουσιαστικά αφορούν την επικυρωμένη κάθε τέσσερα χρόνια από τον λαό διακυβέρνηση των ολίγων, δηλαδή μιας χούφτας ανθρώπων που αποτελούν είτε την κυβέρνηση είτε την πλειοψηφία των βουλευτών.

Ωστόσο όμως κατά τη γνώμη μας η λύση δεν βρίσκεται καθόλου μα καθόλου στη βία ή ακόμη και στην επιβολή των πολλών έναντι των ολίγων, αν και φανερά οι νόμοι θα πρέπει να ανταποκρίνονται στα συμφέροντα τους, δηλαδή στα συμφέροντα της πλειονότητας των πολιτών.

Θα πρέπει όμως σε μια μελλοντική διακυβέρνηση των πολλών -δηλαδή μια διακυβέρνηση Αμεσοδημοκρατική- και οι ολιγαρχικοί και τα συμφέροντά τους που πολύ ευγενικά να πούμε άκομψα με το υπάρχον πολίτευμα υπερασπίζονται, καθώς και εκείνα που προσφέρουν στον τόπο και στους απλούς πολίτες με την οικονομική τους δυνατότητα, να συνεκτιμώνται.

Σε καμιά περίπτωση όμως να μην εκτιμώνται όπως γίνεται σήμερα περισσότερο από την εργασιακή ασφάλεια των απλών ανθρώπων ή και τη γενικότερη ασφάλειά τους, ή πάλι με βεβαιότητα να μην εκτιμώνται περισσότερο από κάποιο απλούστερο μέτρο, όπως εκείνο του να διαβιούν πολύ παραπάνω από αξιοπρεπώς όλοι οι άνθρωποι, σύμφωνα και με τις δυνατότητες των σύγχρονων κοινωνιών.

Ίσως μια, όμως, ουσιαστική λύση ή αν προτιμάτε μια κατά τη γνώμη μας λύση, να βρίσκεται εν ολίγοις στις

σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους, επειδή η καθημερινή μας έτσι συμπεριφορά είναι φανερά πολύ ηθικότερη των νόμων, που όπως λέγεται για να τους τηρεί κανείς θα πρέπει να έχει την ελάχιστη ηθική.

Για τούτες τις σχέσεις τους, τόσο των ίδιων των πολιτών με τους άλλους πολίτες, όσο και μόνο των ίδιων των πολιτών με τον εαυτό τους, καθώς και των ίδιων των πολιτών με τα όργανα της πολιτείας τους· μιλάει από την αρχή κιόλας, το βιβλίο που ξεκινήσατε να διαβάζετε.

3 ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΜΕΤΑΞΥ ΣΧΕΣΕΙΣ ΌΛΩΝ ΤΩΝ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Καλό για τις σχέσεις όλων των οντοτήτων είναι να τηρούνται οι αναμεταξύ τους νόμοι, καλύτερο είναι να υπάρχει μεταξύ τους σεβασμός, κάλλιστο το να αγαπιούνται.»

Ηριδανός

Όταν **γεννιέται** ο άνθρωπος, ο πρώτος τρόπος **διασύνδεσής** του ή αν προτιμάτε **συνύπαρξής** του με τους γύρω του ανθρώπους, είναι να τους **αγαπάει**.

Στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων γέννησης των ανθρώπων, **συμβαίνει με τον ίδιο τρόπο να ανταποκρίνονται και οι γύρω του**, δηλαδή συμβαίνει να τον αγαπούν κι εκείνοι.

Τούτο Είναι Και Το **Κάλλιστο** Από Όλα Όσα Εμείς Μπορούμε Και Καταλαβαίνουμε Και Συνήθως Στη Βρεφική Ηλικία Του Καθενός Μας **Τούτο Διευρύνεται** Και Για **Όλους** Τους Υπόλοιπους **Ανθρώπους**, Κοντινούς Δηλαδή Και Μακρινούς, Καθώς Και Με **Όλες** Τις Άλλες Κοντινές Και Μακρινές Του **Οντότητες**, Έμβιες Ή Άβιες, Θνητές Ή Αθάνατες.

Αν στην πορεία της κοινής ζωής όλων τους, **πάψει** να υφίσταται είτε από τη μεριά του βρέφους είτε από όλες τις υπόλοιπες γύρω του οντότητες είτε εκείνες είναι θνητές είτε εκείνες είναι αθάνατες, αν και για τις τελευταίες είναι φανερά πιο δύσκολο, το **να αγαπούν· καλό είναι να συνεχίσουν ή και να αρχίσουν** αν είναι πολύ τρελούτσικες όπως σκεφτόμαστε για τον Διόνυσο ή τις βαθιά ερωτευμένες θνητές

και αθάνατες γυναίκες, **να σέβονται** εκείνες τις άλλες οντότητες που **έπαψαν να αγαπούν**.

Τούτο σημαίνει πρακτικά κατ' ελάχιστο, να συμπεριφέρονται σε εκείνες, **σύμφωνα με τις αρχές του είδους τους**.

Αν **πάψει** να υφίσταται κάποτε στην πορεία της κοινής ζωής τους το να μπορούν να συμπεριφέρονται και με **σεβασμό**, τότε θα πρέπει αναγκαία για τη **συνύπαρξή** τους να **δημιουργηθούν νόμοι**, εξελισσόμενοι νόμοι, που από όποιο είδος και να δημιουργηθούν **να συμπεριλαμβάνουν ισότιμα και τα υπόλοιπα είδη** και καλό τότε κατά τη γνώμη μας, θα είναι αρχικώς οι νόμοι εκείνοι να τηρούνται **δίχως ποινές ή με πολύ μεγάλη επιείκεια**.

Σκεπτόμενοι αντιστρόφως δηλαδή σκεπτόμενοι πια στην εποχή μας και την ηλικία μας, **καλό είναι οι νόμοι να τηρούνται ισότιμα** δίχως τον φόβο των ποινών τους, **καλύτερο** είναι το να υπάρχει μεταξύ των οντοτήτων **σεβασμός, κάλλιστο** το να **αγαπιούνται**.

Αφού οι **νόμοι** φανερά από **ανάγκη** ήδη **δημιουργήθηκαν** τουλάχιστον από το **ανθρώπινο είδος**, λογικό είναι **να τηρούνται κυρίαρχα από το είδος μας**.

Αλλά και από όλα όσα από τα άλλα είδη τούς αντιλαμβάνονται, μάλλον πως καλό είναι να τους λαμβάνουν κάπως υπόψη τους ή μάλλον καλύτερα **θα παρακαλούσαμε να τους λαμβάνουν κάπως υπόψη τους**, ειδικά αν δεν σέβονται το είδος μας σύμφωνα με τις αρχές του είδους τους ή τους νόμους του είδους τους.

Όσα από τα είδη **δεν είναι ακόμη στις δυνατότητές τους να τους καταλαβαίνουν**, καλό μάλλον πως θα είναι αν στη μεταξύ μας σχέση **δεν αγαπούν**, όσο μπορούν **να σέβονται ή τουλάχιστον να σέβονται όσο οι άνθρωποι ή οι συγκεκριμένοι άνθρωποι που θα ανταμώσουν τα σέβονται**, όσο τούτο το καταλαβαίνουν.

Έτσι ακριβώς όπως θα πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να κάνουν κατ' ελάχιστο και οι άνθρωποι με τους αθάνατους και τις αθάνατες και φυσικά, αν οι αθάνατες εκείνες οντότητες αυτό το επιθυμούν και δεν επιθυμούν για παράδειγμα κάτι άλλο δικό τους, ή σκέφτονται, αισθάνονται, επιζητούν με τη νοημοσύνη τους την κάθε στιγμή κάτι διαφορετικό.

4 ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Θα αναφέρουμε λίγα λόγια για τα βιβλία μας επειδή το βιβλίο που διαβάσετε δηλαδή το **«Άνθρωπος Και Δημοκρατία»**, είναι το πρώτο που εκδόθηκε με επίσημο τρόπο από τις **Εκδόσεις Γη**.

Το πρώτο βιβλίο που **«Εκδόθηκε»** από τις **Εκδόσεις Γη** με ανεπίσημο τρόπο δηλαδή ως μπροσούρα είναι το **«Ελευθερία Ή Το Τραγούδι Της Ζωής»**, που στην πρώτη-πρώτη **«Έκδοσή»** του λεγόταν **«Ο Χορός Της Ελευθερίας»**.

Σε όλα μας τα βιβλία γράφουμε τις προσωπικές μας απόψεις, όχι ίσως πάντα τις γενικά ή επιστημονικά παραδεκτές. Υπάρχουν όμως και πολλές περιπτώσεις, οι περισσότερες κατά τη γνώμη μας, που οι απόψεις μας αυτές συμπίπτουν-ταυτίζονται.

Επίσης γράφουμε και αρκετές εικασίες, αρκετούς δικούς μας ισχυρισμούς, που μένει στο μέλλον και την επιστημονική έρευνα να αποδειχθούν ή να απορριφθούν.

Για αυτό και υπάρχουν απόψεις μας και ισχυρισμοί, που αναλόγως και τα καινούργια δεδομένα που προκύπτουν και μαθαίνουμε, αλλάζουν ή εμπλουτίζονται.

Συντριπτικά όμως περισσότερο εμπλουτίζονται, τουλάχιστον μέχρι στιγμής.

Πολύ σπάνια εξωραΐζουμε αλλά συμβαίνει και αυτό, ή παίρνουμε κάποια διακριτική απόσταση από κάτι που δεν εκφράσαμε στο παρελθόν, όπως ακριβώς θα θέλαμε.

Σπανίως εξωραΐζουμε και αυτό επειδή κυρίως νομίζουμε, ότι η συντριπτική πλειονότητα των απόψεων, ακόμη κι αν

δεν συμφωνεί κάποιος με αυτές, αν τις δει από κάποια σκοπιά, έχουν κάτι το πολύ χρήσιμο να του πούνε.

Όταν υπάρχει η καλή διάθεση και η καλή προαίρεση, φαίνεται ότι τουλάχιστον οι περισσότερες απόψεις γενικώς, χωράνε να ακουστούν.

Έτσι ειδικώς ακόμη κι αν οι απόψεις αυτές που γράφουμε μερικές φορές δεν είναι οι γενικώς παραδεκτές, γνώμη μας είναι ότι χρειάζεται ή έστω είναι απλά χρηστό, να αναφέρονται ως ελάχισσונες σκέψεις.

Όμως κι ο εξωραϊσμός στα πλαίσια τουλάχιστον της ευγένειας, σίγουρα χρειάζεται.

Ακόμη όλα μας τα βιβλία τα γράφουμε με μία αρκετά ελεύθερη διάθεση και στη γραφή και στις ιδέες που εκφράζουμε.

Σε καμία περίπτωση δεν είναι αυστηρά και ούτε κι εμείς είμαστε αυστηροί, ή διεκδικούμε στο ελάχιστο το αλάνθαστο.

Εδώ να πούμε ότι σε όλες μας τις εκδόσεις, έχουμε και πολλά ορθογραφικά λάθη, ή λάθη στίξεως, ή συντακτικά, ή εννοιολογικά, ή καμιά φορά και εκφραστικά λάθη.

Ίσως όχι τόσα πολλά σε αυτές του 2024, προφανώς έτσι θα πορευτούμε και στη συνέχεια.

Λάθη όμως που μπορεί να ξενίζουν όσους τα διαβάζουν, ειδικά φιλόλογους και ανθρώπους των γραμμάτων, που όμως ευτυχώς για να γελάσουμε και λίγο, τα βιβλία μας δεν τα διαβάζουν και πολλοί από εκείνους.

Ευελπιστούμε όμως ότι σιγά-σιγά και με τον καιρό, αυτά και τα δύο θα αλλάξουν.

Θα αλλάξουν δηλαδή και τα λάθη και το πλήθος του αναγνωστικού κοινού, όποιες ιδιότητες κι αν έχει.

Τα λάθη μάλλον πως άλλαξαν ήδη από τις επίσημες Εκδόσεις του 2024, άλλα δεν παίρνουμε και όρκο για αυτό.

Γράφουμε μάλλον αρκετά πιο προσεκτικά, επειδή κυρίως οι Εκδόσεις μας από το 2023 και έπειτα, αφορούν βιβλία και όχι τις έως πριν μπροσούρες μας.

Τα μέσα για να κάνουμε γνωστά τα βιβλία μας είναι πολύ λίγα και αυτό κυρίως επειδή προσπαθούμε το όλο εγχείρημά μας, να γίνει αρμονικά.

Δηλαδή να γίνει έτσι ώστε τα μέσα αυτά και να έρθουν με έναν τρόπο τουλάχιστον αξιοπρεπή και να θέλουμε να προκύψει κάτι το καινούργιο, πάντα με αυτά.

Τα βιβλία των Εκδόσεων Γη έχουν άμεση σχέση με τους σκοπούς τους, είναι κάποια από τα κύρια μέσα τους.

Τους σκοπούς των Εκδόσεων Γη μπορείτε να τους βρείτε στην ιστοσελίδα τους.

Για την πραγμάτωση των σκοπών των Εκδόσεων Γη δύναται να χρησιμοποιηθούν τόσο ηλεκτρονικά μέσα όσο και έντυπα, που η διάθεσή τους για τα ηλεκτρονικά μέσα παρέχετε εντελώς δωρεάν.

Για τα έντυπα που αφορούν μάλλον μόνο τα βιβλία μας, τα παρείχαμε δωρεάν μέχρι λίγο πριν μπει ο Μάιος του 2024.

Και σταματήσαμε τότε, κυρίως επειδή συνειδητοποιήσαμε ότι οι περισσότεροι άνθρωποι, στην πλειονότητά τους φίλοι και γνωστοί που μας εκφραζόντουσαν, επιθυμούσαν αποκλειστικώς να τα αγοράζουν, κάποιοι από αυτούς ακόμη και ασυζητητί.

Επίσης όταν παίρνουμε χρήματα για τα βιβλία μας με κάποιο κέρδος, μας δίνεται η δυνατότητα να προσφέρουμε

δωρεάν και άλλα περισσότερα βιβλία από εκείνα που δίναμε στο παρελθόν, σε άλλους ανθρώπους από εκείνους που τα αγόρασαν.

Αυτό αν και το πιο πιθανόν είναι να μην τους χρειάζεται οικονομικώς, μπορεί ίσως κάποιοι από αυτούς να ωθούνται να διαβάζουν περισσότερο στη ζωή τους και να αισθάνονται κατά κανόνα λίγο πιο όμορφα, από το γεγονός της προσφοράς ενός δώρου από εμάς και από εσάς.

Της προσφοράς ενός δώρου από εμάς και από εσάς, επιπλέον κι εσείς ως αγοραστές των βιβλίων μας, δίνετε περισσότερες δυνατότητες σε εμάς, τουλάχιστον στο να δωρίζουμε βιβλία.

Εμμέσως όμως και για να προσφέρουμε οτιδήποτε άλλο κρίνουμε για κάποιον, συναρτήσει πάντα και των δυνατοτήτων που έχουμε, την κάθε φορά.

Όπως δηλαδή με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, κάνουν μάλλον αρκετοί άνθρωποι, που νοιάζονται στοιχειωδώς για τους συνανθρώπους τους.

Το κόστος που μπορεί να αυξήσει την τιμή των βιβλίων μας αφορά μόνο την εκτύπωσή τους και είναι και έτσι πολύ χαμηλό, λίγο δηλαδή μεγαλύτερο από το 40% - 45% της Αρχικής τους Τιμής.

Και να αναφέρουμε επίσης ότι υπάρχουν αρκετές φορές που χρειάζεται να περιμένει κάποιος αναγνώστης των φυσικών μας βιβλίων να τυπωθούν αντίτυπά τους, πράγμα που στη σύγχρονη εποχή δεν αργεί και τόσο πολύ.

Τούτο συμβαίνει κυρίως επειδή σε κάθε έκδοσή μας, εκτυπώνονται πραγματικά πολύ λίγα αντίτυπα.

Όλα τα βιβλία μας τα δίνουμε μέχρι στιγμής με έκπτωση 40% επί της Αρχικής τους Τιμής.

Οι Ηλεκτρονικές Εκδόσεις Των Βιβλίων Μας Διατίθενται Εντελώς Δωρεάν.

Όλες οι Έντυπες Εκδόσεις μας Διατίθενται και Ηλεκτρονικώς.

5 ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΚΟΜΗ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Ο λόγος για να επανέλθουμε που αναγκαία νομίζουμε γράφουμε τις προσωπικές μας απόψεις, είναι επειδή αναφερόμαστε και λίγο ή αν προτιμάτε κινούμαστε και κάπως σε χλωρά, νιούτσικα, αχαρτογράφητα ίσως ακόμη μονοπάτια.

Νομίζουμε όμως ότι και για αυτό, έχουν το ενδιαφέρον τους.

Ακόμη βασικός λόγος που εκφράζουμε τις προσωπικές μας απόψεις ή και απλά τις σκέψεις μας, είναι και η ανάγκη που έχουμε για αυτές να τις μοιραστούμε με τους αναγνώστες.

Να κοινωνήσουμε δηλαδή μαζί τους.

Υπάρχει φανερά και αυτή η ανάγκη από πλευρά μας.

Πολύ λιγότερη ανάγκη αλλά υπάρχει κι αυτή, είναι για εμάς να γράψουμε κατόπιν ίσως ενδελεχής έρευνας, τις επικρατούσες απόψεις των επιστημόνων.

Κατόπιν ενδελεχής έρευνας που πια μέσω του διαδικτύου μπορεί να γίνει ακόμη κι από το σπίτι.

Να πούμε για αυτό ότι όλοι οι παλαιοί συγγραφείς, ήταν πραγματικοί ήρωες σε σχέση με το πόσο εύκολα στη σημερινή κοινωνία, διαχέεται η γνώση.

Ακόμη και το πόσο εύκολο είναι να γράψει κανείς με τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές ένα βιβλίο.

Στη σημερινή εποχή τη μεγάλη σημασία πια την έχουν τα ερωτήματα.

Τις επικρατέστερες στην εποχή μας απαντήσεις στα ερωτήματα, μπορεί κανείς πολύ εύκολα να τις βρει στο διαδίκτυο και να τις διαβάσει.

Ακόμη να σκεφτεί για αυτές και αν θέλει να βάλει και την πινελιά του πάνω τους, αναπτύσσοντάς τις.

Ειδικά τώρα πια και με την τεχνητή νοημοσύνη, όπως διαβάζουμε σε άρθρα ειδήσεων.

Λέγαμε ότι είναι πολύ λιγότερη η ανάγκη μας να γράψουμε τις επικρατέστερες επιστημονικές απόψεις, αλλά υπάρχει και αυτή.

Είναι δηλαδή πολύ λιγότερη η ανάγκη μας να γράψουμε απόψεις που αναφέρονται καθημερινά, σε πολλά έντυπα ή ηλεκτρονικά μέσα.

Απόψεις που αναφέρονται σε πολλά έγκυρα μέσα επικοινωνίας που όμως πάρα ταύτα, φαίνεται ότι υπάρχουν ακόμη πολλοί άνθρωποι που τις αρνούνται, κατά τη γνώμη μας λάθος.

Η επιστημονική μέθοδος και γενικά η επιστήμη πια στην εποχή μας, φανερά έχει αρκετά ωριμάσει και έτσι μπορεί να μιλάει με σιγουριά για πράγματα που κι αν ακόμη δεν ισχύουν απόλυτα, δεν υπάρχουν απόλυτα πράγματα στη ζωή, είναι πολύ χρήσιμα και σε πολύ μεγάλο βαθμό ασφαλή και γενικά ασφαλή για τη ζωή και την ευημερία, τόσο την προσωπική όσο και την κοινωνική.

Ειδικά σε θέματα υγείας.

Η αμφισβήτηση όμως με επιχειρήματα όπου υπάρχουν κάνει την επιστήμη να προχωράει είτε με την υπόθεση μιας καινούργιας θεωρίας που θα τα απαντάει επαρκώς, είτε με την εδραίωση της ήδη υπάρχουσας αν τελικά εξακολουθεί να ισχύει και κατόπιν αυτής της αμφισβήτησης.

Ακόμη, για να συνεχίσουμε, γράφουμε τις προσωπικές μας απόψεις και για να παρακινήσουμε με το παράδειγμά μας τον αναγνώστη, να σκεφτεί και να ψάξει περισσότερα για τα θέματα που του αρέσουν και γενικά προτιμάει.

Να λειτουργήσουμε δηλαδή ως καταλύτης για την αυτενέργειά του και έτσι να τον ωθήσουμε ώστε να επιδιώξει να γίνει ένας μικρός ερευνητής και να σκεφτεί και να μιλήσει για αυτά που θα βρει και θα γνωρίσει.

Σίγουρα όμως και για να δει τι ταιριάζει καλύτερα στον ίδιο ή στην ίδια, για κάποια και από τα θέματα που μας αρέσουν και αναφερόμαστε κι εμείς.

Να πούμε όμως πάλι, ότι θεωρούμε ότι είναι από τις πιο άριστες συνήθειες, το να διαβάζει κανείς καθημερινά έγκυρες και ευρείας κυκλοφορίας εφημερίδες.

Εφημερίδες δηλαδή που αναφέρουν με δημοκρατικό τρόπο πολλές απόψεις, αλλά και την επικρατούσα επιστημονική άποψη από καταξιωμένους συνήθως επιστήμονες, ή όπου δεν υπάρχει τέτοια την τεκμηριωμένη επαρκώς άποψη της ίδιας της εφημερίδας, των δημοσιογράφων της και των δημόσιων συνήθως προσώπων του πνεύματος που φιλοξενούνται στις στήλες της.

Συνάμα να σκέφτεται και να στέκεται και ο ίδιος με κριτική σκέψη στις απόψεις αυτές.

6 ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα κεφάλαια του βιβλίου **«Άνθρωπος και Δημοκρατία»** στην απαρχή τους, αποτελούσαν κεφάλαια του βιβλίου **«Αναζητώντας την Υγεία, τη Χαρά, την Ομορφιά, τη Μακροβιότητα»**.

Αποτελούσαν κεφάλαιά του επειδή ακριβώς η φιλοσοφία και γενικότερα ο τρόπος σκέψης τού ανθρώπου, επηρεάζουν πολύ την Υγεία του μέσω του τρόπου ζωής του.

Επηρεάζουν πολύ την Υγεία του μέσω του τρόπου ζωής του ακόμη και στις επιλογές τού οικείου περιβάλλοντός του, τις διατροφικές του επιλογές, καθώς και το αν θα ασκείται κατά τη διάρκεια της ύπαρξής του.

Ουσιαστικούς δηλαδή παράγοντες της Υγείας του, που διαπραγματεύεται το αρχικό βιβλίο που εμπεριείχε αυτά τα κεφάλαια.

Επίσης η φιλοσοφία και γενικότερα ο τρόπος σκέψης επηρεάζουν πολύ τουλάχιστον και τη Χαρά του, την Ομορφιά του και τη Μακροβιότητά του.

Και τις υπόλοιπες δηλαδή τρεις έννοιες, του τίτλου τού αρχικού βιβλίου που αναφέραμε και που είναι αδιαμφισβήτητα βαθιά και άμεσα συνδεδεμένες με την Υγεία του.

Όλα συνδέονται μεταξύ τους.

«Εν το Παν» είχε πει ο αρχαίος Σοφός Ηράκλειτος, δηλαδή ότι όλα είναι ένα.

Το οικείο περιβάλλον του ανθρώπου διακρίνεται σε Φυσικό και Δομημένο.

Φυσικό Περιβάλλον είναι ολόκληρη η έμβια και άβια ύλη που υπάρχει με φυσικό τρόπο στο Σύμπαν.

Δηλαδή στο Φυσικό Περιβάλλον τής Γης συμπεριλαμβάνονται οι άνθρωποι, τα ζώα, τα φυτά, ο αέρας, η θάλασσα, τα βουνά, τα φαράγγια, τα ποτάμια, οι λίμνες, οι βροχές, τα χιόνια, το φως τού ήλιου, τα σύννεφα, οι βράχοι, η υγρασία, η ζέστη, η δροσιά, το κρύο και τόσα άλλα πανέμορφα πράγματα του πλανήτη.

Δομημένο Περιβάλλον είναι το τεχνητό περιβάλλον, ή αν προτιμάτε το ανθρωπογενές.

Στο ανθρωπογενές περιβάλλον συμπεριλαμβάνουμε και το πολιτιστικό, το φιλοσοφικό, το εκπαιδευτικό, το άυλο εικονικό περιβάλλον και γενικότερα οτιδήποτε έχει παραχθεί από το είδος μας, στο διάβα των αιώνων.

Το βιβλίο **«Άνθρωπος Και Δημοκρατία»** προσπαθεί μεταξύ κι άλλων, να συσχετίσει την **ανθρώπινη Φύση** με τη **φύση της Δημοκρατίας**.

Αν στεκόμασταν μόνο σε αυτό ή κυρίαρχα σε αυτό, ίσως να ήταν ακριβέστερο στο βιβλίο αντί να επιλέγαμε τον τίτλο **«Άνθρωπος Και Δημοκρατία»**, να επιλέγαμε τον τίτλο **«Ανθρώπινη Φύση Και Δημοκρατία»**.

Δεν επιλέξαμε όμως τον δεύτερο τίτλο, επειδή κιόλας θεωρούμε ότι όχι μόνον η ανθρώπινη Φύση, αλλά και γενικότερα ή αν προτιμάτε συνολικά η Φύση, είναι βαθέως Δημοκρατική.

Και θεωρούμε ότι η ανθρώπινη Φύση και γενικότερα η Φύση είναι βαθέως Δημοκρατική, επειδή για παράδειγμα οι διακρίσεις στους ανθρώπους δεν γίνονται από τη Φύση, αλλά από τους ίδιους προσωπικά κατά την εφαρμογή των νόμων τους.

Βέβαια η ζωή του κάθε ανθρώπου κατά τον βίο τον δικό του και με κάποιο μέτρο τον βίο των προγόνων του, εκ φύσεως είναι διαφορετική.

Από αυτό όμως πηγάζουν για τους ίδιους κάποια όχι παραπάνω δικαιώματα που καταστρατηγούν την ουσία της ισότητάς τους με τους γύρω τους όσον αφορά την πολιτεία, αλλά κάποιες παραπάνω υποχρεώσεις σύμφωνες με τις αποκτημένες και τις δυνάμει αναπτυσσόμενες ικανότητές τους.

Και αυτό γιατί τα δικαιώματα είναι κάτι που αφορούν ατομικά τα πρόσωπα και θα πρέπει να είναι για όλα τους όσο το δυνατόν περισσότερα, οριοθετημένα όμως στα πλαίσια των κοινωνικών τους υποχρεώσεων ή αν προτιμάτε οριοθετημένα στα πλαίσια του να μπορούν ατομικά οι πολίτες να τα διαχειρίζονται χωρίς αδικίες ή προβλήματα για την υπόλοιπη κοινωνία· ενώ οι ικανότητες των προσώπων είναι κάτι που αφορούν κατά τρόπο κυρίαρχο και την πολιτεία και το πως εκείνη θα τις αξιοποιήσει προς όφελος όλων των μελών της, πολύ περισσότερο όμως προς όφελος των ασθενέστερων μελών της.

Τούτα που γράφουμε όχι δυναστικά από μέρους τής πολιτείας προς τους πολίτες της, αλλά από την καλοσύνη και την αγάπη των προσώπων τόσο για τον εαυτό τους όσο και για τους συνανθρώπους τους, με αποτέλεσμα ότι ζητάνε για τους ίδιους τους εαυτούς τους να το ζητάνε και για τους γύρω τους.

Η Φύση του ανθρώπου είναι σύμφωνη κατά τη γνώμη μας με αυτό το μέτρο τής ισάξιας αγάπης τού πλησίον του και του εαυτού του ή αν προτιμάτε μάλλον καλύτερα της αγάπης τού πλησίον του συναρτήσκει της αγάπης προς τον εαυτό του, συνάμα σύμφωνη με τη δίχως όρια καλοσύνη του, ενώ και διόλου λιγότερο σύμφωνη με την ελευθερία του συναρτήσκει τής κοινωνικότητάς του ή αν προτιμάτε στα οριοθετημένα πλαίσια τής κοινωνικότητάς του.

Το να γνωρίζει κανείς έστω και λίγα πράγματα για τη Δημοκρατία, μπορεί να βοηθήσει τη σκέψη του καθώς και την ίδια την προσωπικότητά του, να προχωρήσουν πολύ.

Για τον σκοπό όμως αυτό, θα θέλαμε να γράψουμε πολύ περισσότερα πράγματα.

Θα θέλαμε να γράψουμε πολύ περισσότερα πράγματα κυρίως σχετικά με την ιστορική αναδρομή, χονδρικά από τις Μοναρχίες στις Ολιγαρχίες και κατόπιν στις Δημοκρατίες.

Ο κύριος λόγος που νομίζουμε ότι θα χρειαζόταν πολύ κάτι τέτοιο, είναι επειδή η ιστορική αναδρομή κάνει με ξεκάθαρα φανερό τρόπο, τόσο την ανάγκη για να εξελιχθεί Δημοκρατικά μια κοινωνία, όσο και το πως θα μπορέσει να γίνει αυτό.

Ίσως ακόμη να μας έδινε να καταλάβουμε αρκετά καλά και ποιο θα μπορούσε να είναι το τίμημα στη σύγχρονη εποχή, ενός παρόμοιου εγχειρήματος.

Η ιστορική αυτή αναδρομή κατά τη γνώμη μας εμπεριέχει συνάμα και την προσωπική εξέλιξη και ανέλιξη του ανθρώπου εκείνης της εποχής, με κάποια αναλογία της στην αντιστοίχιση.

Ακόμη γενικότερα και πάντα κατά τη γνώμη μας, εμπεριέχει τον βελτιωμένο τρόπο σκέψης που μπορεί κανείς να ακολουθήσει ατομικά στη ζωή του, τουλάχιστον από την τότε εποχή έως τη σημερινή.

Να τον ακολουθήσει όχι ως προς κάποια θεϊκή αποκάλυψη του νου, αλλά ως μια συνεχή διαλεκτική προσπάθεια διαφωτισμού των ανθρώπων από τη συσσωρευμένη εμπειρία ετερόνυμων συμφερόντων, ιδεών και καταστάσεων της κοινωνίας τους και την προσωπική σκέψη τους πάνω σε αυτήν την πολύ χρήσιμη για τον λαό εμπειρία.

Ο κύριος λόγος που δεν γράψαμε και τόσα πολλά για αυτά, είναι επειδή εμπεριέχονται αρκετά σε ένα βιβλίο που εκτιμούμε πολύ και αναφερόμαστε σε αυτό, στην αρχή τού κεφαλαίου **«Κβάντα Άμεσης Δημοκρατίας»**.

Χωρίς όμως να αναιρείται η πολύ μεγάλη αξία τού βιβλίου που αναφέρουμε, να πούμε ότι δεν γίνεται και σε εκείνο, το δεύτερο ζητούμενό μας.

Δηλαδή και σε εκείνο δεν υπάρχει κάποια αντιστοίχιση, της ιστορικής αναδρομής που προέκυψε η Δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα, με την ταυτόχρονη και ταυτόχωρη βελτίωση της προσωπικότητας του ανθρώπου της εποχής της.

Έχουμε γράψει βέβαια κάποια πράγματα εμείς, όχι όμως βασιζόμενοι στην ιστορική αναδρομή της, αλλά στην κατά τη γνώμη μας φιλοσοφία που χρειάζεται να έχει ο μέσος άνθρωπος, για να προκύψει θεωρητικά το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας.

Σύμφωνα πάντα με τη γνώμη μας, αυτή η φιλοσοφία βρίσκεται βαθιά στην ανθρώπινη φύση του, στον ίδιο δηλαδή τον πυρήνα της ύπαρξής του.

Οπότε χρειάζεται για αυτά που γράφουμε εμείς σχετικά με τη Δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα και το φιλοσοφικό της υπόβαθρο, κυρίαρχα η ενδοσκόπηση.

Ίσως γράψουμε κάποτε στο μέλλον και για τα άλλα που αναφερθήκαμε από την οπτική μας πάντα πλευρά.

Μία τέτοια απόπειρα αυτή τη στιγμή θα δημιουργούσε από εμάς, μάλλον περισσότερο ένα βιβλίο δεδομένων και λογικών συμπερασμάτων, που βασίζεται σε συγκεκριμένη μελέτη βιβλιογραφίας.

Δηλαδή θα δημιουργούσε ένα βιβλίο που αποκαλύπτει από καίρια δεδομένα αυτούσια λογικά συμπεράσματα, με τη μορφή απόδειξης.

Όχι δηλαδή εκτιμούμε ένα πιο προσιτό βιβλίο για το αναγνωστικό κοινό απόψεων, που πιθανόν και να καλλιεργεί παραπάνω διερευνητικά τη σκέψη του, μιας και τη χρειάζεται κυρίως όταν για κάτι εκείνος μπορεί να αμφιβάλλει.

Ένα πιο προσιτό βιβλίο για τον αναγνώστη, που όμως πράγματι χάνει πολύ, σε αυστηρή αποδεικτική ικανότητα.

Αυτό κιόλας επειδή αν και προσπαθούμε σε αυτά που γράφουμε να είμαστε ακριβείς, δεν αποτελεί προτεραιότητά μας να τα αποδεικνύουμε, αλλά απλά να τα δείχνουμε ή αν προτιμάτε να τα επισημαίνουμε.

Δηλαδή ζητάμε από τον αναγνώστη -αν χρειάζεται για εκείνον- να τα ψάξει επιπλέον, μάλλον πως μόνο το έναυσμα δίνουμε.

Συνεχίζοντας πάντως με τον τίτλο του κεφαλαίου **«Κβάντα Άμεσης Δημοκρατίας»**, να πούμε ότι γενικά στη φυσική ο όρος κβάντο ή κβάντουμ, αναφέρεται σε μια αδιάστατη μονάδα ποσότητας, ένα *«ποσό από κάτι»*.

Είναι δηλαδή η μικρότερη δυνατή μονάδα της έννοιας στην οποία αναφέρεται και όλες οι ποσότητες αυτής της έννοιας, είναι πάντα ακέραια πολλαπλάσια αυτής της μονάδας.

Τον παραπάνω ορισμό για το κβάντο ή κβάντουμ τον βρήκαμε στο διαδίκτυο, όμως νομίζουμε ότι καλύτερα είναι να γραφτεί πως όλες οι ποσότητες αυτής της έννοιας **απλά περικλείουν ακέραια πολλαπλάσια αυτής της μονάδας και όχι ότι είναι.**

Ισχυριζόμαστε ότι όλες οι ποσότητες μαζί τής ίδιας έννοιας, είναι κάτι το αρκετά περισσότερο, κάτι το ουσιαστικά διαφορετικό.

Δηλαδή η δομή και η διασύνδεση που αποκτάνε μεταξύ τους από τη φύση εκείνης της διασύνδεσής τους όλα αυτά τα κβάντα αυτής της ποσότητας, δημιουργούν κάτι το πραγματικά καινούργιο, κάτι με τις δικές του πλέον μοναδικές ιδιότητες, δυνατότητες και ικανότητες.

Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με όλους τους πολυκύτταρους οργανισμούς αν θεωρήσουμε ως κβάντο τους το κύτταρο, την ελάχιστη δηλαδή δυνατή αδιαίρετη ζωντανή μονάδα τού οργανισμού τους.

Πολλά κύτταρα ενωμένα μαζί που ισχυριζόμαστε ότι τα ένωσε και εξακολουθεί να τα ενώνει κυρίαρχα η μεταξύ τους αγάπη εξαιτίας μάλλον και της φύσης της, δημιουργούν τους πολυκύτταρους οργανισμούς όπως για παράδειγμα και τον άνθρωπο, που έχουν και έχει καινούργιες ιδιότητες και πολύ περισσότερες δυνατότητες και ικανότητες από ένα απλό και μεμονωμένο κύτταρο.

Πάντως πολύ περισσότερο τη λέξη **«κβάντα»** στο βιβλίο τη χρησιμοποιήσαμε ως συστατικό επικεφαλίδας επειδή ακούγεται πρωτότυπα και εύηχα και πολύ λιγότερο επειδή θεωρούμε ότι το περιεχόμενο των κεφαλαίων που την αναφέρουν έχει πραγματικά τόσο μεγάλη αξία.

Παρόμοια σκεπτόμενοι συνολικά για το βιβλίο **«Άνθρωπος και Δημοκρατία»**, η φιλοδοξία μας ήταν να εκφράσει λέγοντας στον μέσο αναγνώστη, ότι χρειάζεται να γνωρίζει κατ'ελάχιστον για τον Άνθρωπο και τη Δημοκρατία, βέβαια πάντα και κατά τη γνώμη μας.

Την άμεση Δημοκρατία των αρχαίων χρόνων στην Αθήνα και την αντιπροσωπευτική τής εποχής μας.

Στα πρώτα κεφάλαιά του μιλάει λίγο αλλά αξιοσημείωτα για τα βιβλία των Εκδόσεων Γη, όμοια για τον Ρατσισμό, το πως δημιουργείτε ο θυμός, το μίσος και η κακία σε έναν Άνθρωπο, καθώς και για άλλα πράγματα που προέκυψαν κυρίαρχα από τα ενδιαφέροντά μας.

Το κυρίως τμήμα του όμως ξεκινάει από το κεφάλαιο «Οι Ανθρώπινες Πολιτείες».

Από τη στιγμή δηλαδή που αρχίζει να μιλάει, για αυτό που εκφράζει και με τον τίτλο του.

Συγκεκριμένα για τον Άνθρωπο και τη Δημοκρατία, για την Άμεση Δημοκρατία και την Αντιπροσωπευτική.

Όμως και πάλι νομίζουμε, ότι και το κυρίως τμήμα του βιβλίου που διαβάσετε, προκύπτει φυσικά και αρμονικά από τα αρχικά του κεφάλαια.

Οι σύγχρονες δημοκρατίες δεν είναι Δημοκρατίες.

Η σύγχρονη επιστημονική κατηγοριοποίηση που έχει γίνει στις δημοκρατίες, τις κατατάσσει χονδρικά σε άμεσες και αντιπροσωπευτικές.

Τις αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες τις κατατάσσει πάλι χονδρικά, σε λαϊκές και φιλελεύθερες ή αστικές.

Στον τίτλο του βιβλίου καθώς και οπουδήποτε χρησιμοποιούμε τη λέξη Δημοκρατία (με κεφαλαίο Δ) αν δεν μας έχει ξεφύγει και κάτι που αναφέρουμε ρητώς, εννοούμε την άμεση Δημοκρατία.

Έχουμε γράψει όμως και για τις δύο αυτές χονδρικές κατηγοριοποιήσεις που αναφέραμε και προηγουμένως.

Συγκεκριμένα στο βιβλίο έχουμε γράψει για τον Άνθρωπο και τη Δημοκρατία, για την Άμεση Δημοκρατία και την Αντιπροσωπευτική.

Μια αντιπροσωπευτική δημοκρατία που αν και δεν ανταποκρίνεται στην ετυμολογία της λέξης Δημοκρατία δηλαδή πως την εξουσία(κράτος στην αρχαία Αθήνα) την κατέχει ο Δήμος(λαός) αλλά κυρίως ανταποκρίνεται στην ετυμολογία της λέξης αντιπροσωπευτική, αποτελεί μέχρι να γίνει η δημοκρατία μας άμεση ξανά το καλύτερο πολίτευμα για τον πλανήτη.

Ειδικά η αστική ή φιλελεύθερη δημοκρατία, όπως έχουν επικρατήσει να λέγονται οι δημοκρατίες τού λεγόμενου δυτικού κόσμου.

Όμως το Δημοκρατικό Πολίτευμα της Αρχαίας Αθήνας, της Άμεσης δηλαδή Δημοκρατίας με τους σύγχρονους όρους, αποτελεί τουλάχιστον για εμάς τη δικαιότερη απόδοση της πολιτικής εξουσίας, γιατί τη διαμοιράζει ισάξια σε όλους τους πολίτες της.

Οι προϋποθέσεις για να ασκηθεί αυτή την κάθε φορά με την ψήφο των ανθρώπων που αποτελούν τον Δήμο δηλαδή τον λαό που συνάμα έχει τα δικαιώματα των πολιτών, αποσκοπούν και στην πρακτικότητα της εφαρμογής τής δικαιοσύνης που αναφέραμε, έτσι ώστε να προκύπτει και το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα για την πολιτεία.

Προϋποθέσεις για να ασκήσουν την εξουσία οι πολίτες με την ψήφο τους, όπως για παράδειγμα η απαραίτητη συμμετοχή τους, στην Εκκλησία τού Δήμου.

Δηλαδή η απαραίτητη συμμετοχή τους στη συνέλευση όλων των πολιτών τής πόλης-κράτους που ανήκουν, για να

γίνονται κυρίως γνωστές στους συμμετέχοντες, τόσο οι ακριβείς προτάσεις προς ψήφιση, όσο και τα επιχειρήματα όλων τους, προς τις προτάσεις εκείνες.

Να πούμε ακόμη και να κλείσουμε σε λίγο τον Πρόλογο ανοίγοντας ταυτοχρόνως το παράθυρο της Εισαγωγής του βιβλίου, ότι και η **πρακτική εμπειρία των ανθρώπων από την εφαρμογή της Δημοκρατίας των αρχαίων Αθηναίων, κατέταξε την εποχή που πραγματώθηκε, συγκεκριμένα τον πέμπτο αιώνα Προ Χριστιανικής Χρονολόγησης, ως χρυσό τους αιώνα.**

Δηλαδή ως χρυσό αιώνα των αρχαίων Αθηναίων, των πολιτών μιας πόλης-κράτους, που υπήρξε η πλέον διάσημη και πρωτοπόρα, για ολόκληρο τον τότε γνωστό κόσμο.

Κοιτάζοντας όμως νομίζουμε με αντικειμενική ματιά ευρύτερα έως σήμερα τα αποτελέσματα ακόμη και του πιο ανελιγμένου πολιτεύματος σε οποιαδήποτε χώρα του πλανήτη μας, εκείνη η εποχή των αρχαίων Αθηναίων μιας συγκεκριμένης δηλαδή γεωγραφικής περιοχής των προγόνων μας σε κάποιο χρονικό της διάστημα, εξακολουθεί ως φάρος λαμπυρίζον που εκλύει όμως συνεχές φως διαχρονικά στη Γη, να πρωτοπορεί και να διδάσκει όλους τους λαούς της.

Ακόμη να αναφέρουμε ότι το βιβλίο αρχικώς ήταν πιο απλοϊκά γραμμένο, κυρίως επειδή όπως γράψαμε στο ξεκίνημα του προλόγου, αποτελούσε τμήμα ενός βιβλίου σχετικού με την Υγεία.

Από την επίσημη όμως πρώτη έκδοσή του εκείνη του Ιουλίου 2024 και μετά, είναι φανερά εμπλουτισμένο.

Επίσης θα πρέπει να έχετε υπόψη σας και ότι οποτεδήποτε χρησιμοποιώ πληθυντικό αριθμό για να εκφράσω μόλις μια

σκέψη μου, εννοώ εμένα που γράφω αυτό το βιβλίο και όλους όσους από τους φίλους, τους συγγενείς, τους γνωστούς, αλλά και τους απλούς αναγνώστες συμφωνούν με εμένα, συνάμα και το επιθυμούν.

Ίσως βέβαια για να γελάσουμε και λίγο, να είναι και πάλι λάθος ο πληθυντικός αριθμός.

Συνάμα όμως το κάνω και διότι οι σκέψεις όλων των ανθρώπων, μάλλον πως θα έλεγα με κάποιον τρόπο πλανιούνται στον αέρα και μερικοί άνθρωποι μπορούν γροικώντας το περιβάλλον να τις αντλούνε, ανάλογα και με το πόσο ευαίσθητοι ως προσωπικότητες είναι για κάτι τέτοιο.

Ίσως βέβαια αυτό πάλι που μόλις περιέγραψα να είναι απλά μια άλλη οπτική των Μουσών, που ανέφεραν κατά κανόνα οι αρχαίοι μας Σοφοί Ποιητές ότι υπαγόρευαν ακόμη και αυτολεξεί τα έργα τους.

7 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφοσύνη (Γαλλικά: Liberté, Égalité, Fraternité) είναι το εθνικό σύνθημα της Γαλλίας και της Δημοκρατίας της Αϊτή και ένα από τα Εθνικά σύμβολα της Γαλλίας.

Προέρχεται από τη Γαλλική Επανάσταση, τότε ήταν μόνο ένα σύνθημα μεταξύ άλλων.

Θεσμοθετήθηκε ως Εθνικό σύμβολο κατά την Τρίτη Γαλλική Δημοκρατία στα τέλη του 19ου αιώνα.

Είναι επίσης το σύνθημα διαφόρων Μασονικών στοών της Γαλλίας.

Βικιπαίδεια

Για την **Ελευθερία** να γράψουμε ότι πρόκειται για αρχέγονο ένστικτο του ανθρώπου.

Όλοι οι άνθρωποι θέλουν να είναι ελεύθεροι και είναι απαραίτητο σε όλους τους ανθρώπους τουλάχιστον για την Υγεία τους, να ζουν σύμφωνα και με την ελεύθερη φύση τους.

Δεδομένου όμως ότι ο άνθρωπος είναι και κοινωνική οντότητα, έχει δηλαδή απόλυτη ανάγκη τους συνανθρώπους του, θα πρέπει κατά βάση στον κοινό του βίο με εκείνους να συμπεριφέρεται με κάποιους κανόνες.

Η βασική αρχή που θα πρέπει να διέπει αυτούς τους κανόνες που θα θεσπίσει, είναι κατά τη γνώμη μας η **ισότητα**.

Δηλαδή όλοι οι άνθρωποι που υπάρχουν στην κοινωνία του, θα πρέπει να υπόκεινται σε αυτούς τους κανόνες ισότιμα.

Ανάγκη της κοινωνίας είναι και το να νομοθετεί, δηλαδή να βελτιώνει τις αστοχίες ή τις παραλείψεις των κανόνων που υπάρχουν ήδη με κάποιον αποδεκτό τρόπο, για την ομαλή συμβίωση των πολιτών της.

Η ισότητα των πολιτών και σε αυτήν την ανάγκη τους, ισχυριζόμαστε ότι γέννησε τη Δημοκρατία, την άμεση δηλαδή Δημοκρατία με τους σύγχρονους όρους.

Θα πρέπει δηλαδή όλοι με κάποιο τρόπο να νομοθετούν, ή πιο πρακτικά να συμβάλλουν σε αυτό ισότιμα, με θεμελιώδη τρόπο.

Στα θεμελιώδη σημερινά ανθρώπινα δικαιώματα αναφέρεται για παράδειγμα, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι άνθρωποι ανεξαρτήτου φυλής, φύλου, ηλικίας...

Έτσι όταν υπάρχει ισότητα στις φυλές των ανθρώπων σε μια πολιτεία, συμβάλλουν όλοι οι άνθρωποι όλων των φυλών εξίσου στη νομοθεσία της πολιτείας τους.

Στη σημερινή εποχή και τις αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες συμβάλλουν έχοντας τη δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές με την ιδιότητα του εκλέγειν και του εκλέγεσθε.

Όταν υπάρχει ισότητα στα φύλα, δύο ή πια στην εποχή μας για κάποιους περισσότερα, συμβάλλουν ισότιμα όλα τους στη νομοθεσία της πολιτείας τους.

Στις σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες και πάλι συμβάλλουν, έχοντας τη δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές με την ιδιότητα του εκλέγειν και του εκλέγεσθε.

Για την ηλικία όμως φανερά δεν συμβαίνει το ίδιο.

Δηλαδή δεν νομοθετούν και τα παιδιά.

Ούτε εμμέσως τώρα στην εποχή μας, ούτε άμεσα παλαιότερα στην αρχαία Αθήνα της άμεσης Δημοκρατίας.

Ο λόγος είναι για να μπορεί να υπάρχει ως αποτέλεσμα της νομοθεσίας που προκύπτει ισότιμα τουλάχιστον το πρακτικά γενικά αποδεκτό, σε σχέση για παράδειγμα και με την εξωτερική πολιτική και την άμυνα της πόλης, μιας και κυρίως αρχα οι γύρω πόλεις-κράτη δεν είναι αγαθές αλλά στην καλύτερη περίπτωση με ευρέως αποδεκτούς κανόνες ανταγωνιζόμενες, ενίοτε όμως δύναται να γίνουν και πολεμικές.

Είναι δηλαδή κυρίαρχα πρακτικοί οι λόγοι.

Όμοια δηλαδή κυρίαρχα για πρακτικούς λόγους χρειαζόταν στην αρχαία Αθήνα της Δημοκρατίας και όσοι συμμετείχαν στη νομοθεσία της να λαμβάνουν με την παρουσία τους μέρος και στην εκκλησία του Δήμου, στη γενική δηλαδή συνέλευση όλων των Αθηναίων Πολιτών.

Ο λόγος για αυτό ήταν, όπως γράψαμε και στον Πρόλογο, για να ακούνε τις προτάσεις που γίνονταν για το κάθε θέμα, μαζί με τα επιχειρήματά τους.

Άλλοι πρακτικοί λόγοι συνέβαλλαν και σε άλλους περιορισμούς αυτής της ισότητας, όπως για παράδειγμα εκείνους που έδιναν σε έναν κάτοικό της, την ιδιότητα του Αθηναίου Πολίτη.

Όταν αυτή η ισότητα της νομοθεσίας υπάρχει μόνο για κάποιους λίγους εκλεκτούς και όχι για όλον τον λαό, τότε έχουμε το λεγόμενο ολιγαρχικό πολίτευμα.

Έτσι όσο κι αν φαίνεται παράξενο στην εποχή μας και την Ελλάδα, μια τέτοια ισότητα στην παραγωγή και την επικύρωση των νόμων της πολιτείας, την απολαμβάνουν μεταξύ τους μόνο οι εκλεγμένοι βουλευτές, που όμως ως εκλεγμένοι από τον λαό υποτίθεται ότι τον αντιπροσωπεύουν.

Άρα ακριβέστερο για τα πολιτεύματα ακόμη και των χωρών τού λεγόμενου σύγχρονου δυτικού κόσμου, δεν είναι να

πούμε ότι είναι εκείνα των φιλελεύθερων αντιπροσωπευτικών δημοκρατιών.

Αλλά πως επειδή κυβερνούν οι ολίγοι είναι πολιτεύματα βαθώς ολιγαρχικά, με μια λαϊκή όμως επικύρωση των κυβερνήσεων τους στις εκλογές που γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια.

Βέβαια και αυτοί οι ολίγοι που κυβερνούν τον λαό στην ουσία τους τον κυβερνούν με αρκετές ελευθερίες, στα πλαίσια πάντοτε των νόμων και του συντάγματος της πολιτείας τους.

Κατά τούτον τον τρόπο για να γελάσουμε χωρίς όμως και να γνωρίζουμε, φαίνεται ότι αναφέρονται στην ελευθερία, στην ισότητα και στην αδελφосύνη οι Γάλλοι μασόνοι της Βικιπαίδειας.

Δηλαδή πως μάλλον υπάρχουν για εκείνους αυτές οι τρεις έννοιες μόνο αναμεταξύ τους και ίσως ακόμη περισσότερο, με την ύπαρξη κιόλας, κάποιας εξουσιαστικής ιεραρχίας τους.

Η ελευθερία στα πλαίσια της ευνομούμενης πολιτείας συναρτήσει της ισότητας μπορεί να δικαιολογήσει το οφθαλμός αντί οφθαλμού, αλλά όχι με την κυριολεξία της έννοιας.

Αλλά με την έννοια των νόμιμων μέσων, που θα χρησιμοποιηθούν από τους ισότιμους πολίτες, για να πραγματοποιηθούν ίσως ακόμη και νομοθετώντας εκ νέου από τα πιθανά αντικρουόμενα συμφέροντά τους, εκείνα που τελικά θα προτιμηθούν.

Προσέχοντας κανείς την παραπάνω σκέψη μας, θα καταλάβει ότι έχει πολύ μεγάλο βάθος.

Έχει πολύ μεγάλο βάθος ειδικά για το πως χρειάζεται κατ' ελάχιστο να συμπεριφέρονται στην κοινωνία τους άνθρωποι ή και θεοί, δηλαδή οντότητες που μπορεί να μην δεσμεύονται καθόλου από κανόνες όπως τους γνωρίζουμε.

Τούτο όμως μέχρι όλοι και όλες να εναρμονιστούν τόσο με τον εαυτό τους και την ανθρώπινη φύση, όσο και με τους γύρω τους και το φυσικό και δομημένο περιβάλλον, σε ένα μεγάλο και ενιαίο πανγήινο περιβαλλοντικά αγαπημένα ρυθμισμένο σύνολο.

Ίσως μιλήσουμε για όλα αυτά τα τελευταία που αναφέρουμε με έντονα γράμματα, σε κάποιο άλλο βιβλίο μας.

Να πούμε όμως μόνο ότι η ανθρώπινη φύση επειδή στην ουσία της αγαπάει όλες τις γύρω της οντότητες είναι εξαιρετικά ανεκτική, καθόλου δε αντιδρούσα τουλάχιστον σε βάθος χρόνου τολμούμε να ισχυριστούμε ακόμη και για τους οφθαλμούς της· και τούτο φαίνεται κυρίαρχα όταν τη βρει κανείς και ζει σύμφωνα με την ίδια.

Όλα αυτά μπορεί να τα βρει κανείς κυρίαρχα αν αγαπάει τους συνανθρώπους του και εδώ λαμβάνει μέρος η λεγόμενη αδελφосύνη του εθνικού συνθήματος της Γαλλίας.

Όταν αγαπάει κανείς τους συνανθρώπους του, ζητάει και για εκείνους, ότι και για τον εαυτό του.

Όταν οι συνάνθρωποί του δεν συμπεριφέρονται κατά τρόπο ιδανικό αδικώντας τον, χρειάζεται για να μπορεί να βρίσκει και τις ισορροπίες με τον εαυτό του με σκοπό τη διατήρηση τουλάχιστον της πνευματικής του υγείας, να αγαπάει την ίδια την προσωπικότητά του λίγο περισσότερο, για να πράττει συνολικά και αναλόγως.

Όταν οι συνάνθρωποί του δεν συμπεριφέρονται κατά τρόπο ιδανικό αδικώντας τους άλλους συνανθρώπους του, χρειάζεται να αγαπάει περισσότερο εκείνος τους άλλους εκείνους συνανθρώπους του, για να πράττει συνολικά και αναλόγως.

Όταν ο ίδιος δεν συμπεριφέρεται ιδανικά αδικώντας έτσι τους συνανθρώπους του, χρειάζεται για να βρίσκει τις ισορροπίες κυρίως με τον εαυτό του και εκείνα που του προξενεί αυτό, να αγαπάει τους γύρω του λίγο περισσότερο, για να πράττει συνολικά και αναλόγως.

Δηλαδή εν ολίγοις χρειάζεται να αγαπάει ισάξια τον εαυτό του και τους γύρω του, πρακτικά αγαπώντας περισσότερο τότε την μία πλευρά και τότε την άλλη, για να προχωράει βελτιωμένα η αγάπη του και για τις δύο αυτές πλευρές.

Προσοχή.

Αγαπώντας αναλόγως την κάθε φορά περισσότερο τότε τη μία πλευρά και τότε την άλλη και όχι αγαπώντας λιγότερο τότε την άλλη πλευρά και τότε τη μία, γιατί τότε η συνολική αγάπη του αντί να αυξάνει θα φθίνει, ίσως και συνεχώς.

Η ελευθερία, η ισότητα και η αδελφοσύνη όταν προεκτείνονται πέραν των συνόρων της πολιτείας όμως συνήθως κυρίαρχα μόνο για το είδος μας, μπορούν και δημιουργούν οργανισμούς όπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) με τις διακηρύξεις του.

Να δούμε τι θα κατορθώσουν στο μέλλον οι άνθρωποι του σύγχρονου κόσμου για τον πλανήτη Γη στην εποχή τους, όταν προεκτείνουν συνειδητά στη φιλοσοφία τους τις τρεις τούτες έννοιες και για τις αναπτυσσόμενες σχέσεις τους με όλες τις άλλες οντότητες που περιβάλλονται, είτε έμβιες είτε αυτές είτε άβιες.

Γράφουμε προεκτείνουν οι άνθρωποι του σύγχρονου κόσμου συνειδητά τις τρεις τούτες έννοιες ελευθερία, ισότητα και αδελφοσύνη, επειδή σε πολλές από τις αυτόχθονες φυλές του παρελθόντος, αυτό συνέβαινε άμεσα στην καθημερινότητά τους τόσο θεωρητικά, όσο και πρακτικά.

Για παράδειγμα ένα δημοσιευμένο άρθρο της Καθημερινής στις 06/09/2023, σχετικά με τα δικαιώματα της Φύσης, αναφέρει:

«Το 2006, η κοινότητα Ταμάκουα της Πενσιλβάνια των ΗΠΑ στάθηκε πρωτοπόρος, απαγορεύοντας την απόρριψη τοξικών αποβλήτων ως παραβίαση των δικαιωμάτων της φύσης.

Δύο χρόνια αργότερα (το 2008) το Εκουαδόρ, έγινε η πρώτη (και ακόμη η μόνη) χώρα που συμπεριέλαβε τα δικαιώματα της φύσης στο σύνταγμά της.

Από τότε περισσότερες από 30 χώρες στον κόσμο έχουν αντίστοιχες νομικές διατάξεις – συχνά χώρες με ιστορία και παρουσία ιθαγενών κοινοτήτων οι οποίες επικουρούν στην προσπάθεια όπως οι Μαορί στη Νέα Ζηλανδία, αφού τα δικαιώματα της φύσης είναι ριζωμένα στις αντιλήψεις τους.

*(Στην κουλτούρα των Μαορί οι *tyrunga*, δηλαδή οι πρόγονοι, συνεχίζουν να ζουν μέσω του φυσικού κόσμου και είναι καθήκον της κοινότητας να προστατεύει τόσο το φυσικό περιβάλλον που κληρονόμησαν όσο και εκείνους που ήρθαν πριν από τους ίδιους.)*

Σε μια ιστορική απόφαση τον Δεκέμβριο του 2021, το Συνταγματικό Δικαστήριο του Εκουαδόρ αποφάνθηκε ότι οι εξορύξεις που επιχειρούσε μια κρατική εταιρεία –σε συνεργασία με μια εταιρεία από τον Καναδά– απειλούσαν το δικαίωμα του δάσους Λος Κέδρος να υπάρχει και να ευδοκιμεί,

δηλαδή με άλλα λόγια, παραβιάζονταν τα δικαιώματα της φύσης.

Έτσι οι εξορύξεις κρίθηκαν παράνομες.

Αλλα παραδείγματα χωρών που έχουν υιοθετήσει τέτοιους νόμους είναι το Μπανγκλαντές, η Βολιβία και ο Παναμάς.

Πέρυσι είχαμε και την ευρωπαϊκή πρωτιά, καθώς υιοθετήθηκε νόμος για τη νομική υπόσταση της Μαρ Μενόρ, της μεγαλύτερης λιμνοθάλασσας στην Ισπανία.»

Μια πρακτικότητα συνεχίζουμε, που λείπει πολύ από τον σημερινό σύγχρονο κόσμο, ακόμη και για πολλούς από αυτούς που θεωρητικά συμφωνούν.

Πάρα ταύτα, έχει τουλάχιστον για εμάς πολύ ενδιαφέρον αν και επιεικώς φανερά αποτελεί άμεση περιβαλλοντολογική αναγκαιότητα, να δούμε τι θα γίνει όταν προεκτείνουν συνειδητά οι άνθρωποι του σύγχρονου κόσμου την ελευθερία, την ισότητα και την αδελφосύνη και για όλους του άλλους έμβιους οργανισμούς του πλανήτη, όπως τα πουλιά, τα έντομα και γενικώς τα ζώα· τα λουλούδια, τα δέντρα και γενικώς τα φυτά· αλλά τις προεκτείνουν και για την άβια φύση όπως τις λίμνες, τα ποτάμια, τα βουνά, τα φαράγγια, τις θάλασσες, το χώμα ή και γενικότερα το έδαφος· τον αέρα, το φως της ημέρας, τη σιωπή της νύχτας, τον καθαρίο δροσερό ουρανό με τα αστέρια του.

Με αφορμή τούτο να γράψουμε και εμείς **«Πάντων Χρημάτων Μέτρον Εστίν Φύσις»**, δηλαδή ότι για όλα τα πράγματα το μέτρο (κριτήριο) είναι η Φύση, που σημαίνει ότι εκείνη θα πρέπει να είναι το σημείο αναφοράς στον κόσμο

μας, κυρίως όσον αφορά τη σχέση και τη συμπεριφορά μας με όλες τις υπόλοιπες οντότητές της.

Και να αναφέρουμε ότι το γράφουμε σε συνεργαζόμενη αντιδιαστολή του **«Πάντων Χρημάτων Μέτρον Εστίν Άνθρωπος»** του Πρωταγόρα, δηλαδή ότι για όλα τα πράγματα το μέτρο (κριτήριο) είναι ο άνθρωπος, συνεπώς ή αν προτιμάτε κατά μία έννοια και εκείνος, ή καλύτερα εκείνοι, δηλαδή οι άνθρωποι, θα πρέπει να είναι το σημείο αναφοράς του κόσμου μας, κυρίως όσον αφορά τις αναμεταξύ τους σχέσεις και συμπεριφορές.

Και ακόμη πως εκτιμούμε ότι θα γίνει κάποτε αυτό γιατί όλοι οι ευσυνείδητοι άνθρωποι συμπεριλαμβάνουν ολόκληρο τον πλανήτη και τους κατοίκους του με ελευθερία, ισότητα και αδελφосύνη στις σκέψεις τους, αν και με κάποιο πρακτικό καθημερινό όριο στις πράξεις τους.

8 ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ: ΑΠΛΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΥΠΕΡΟΠΤΙΚΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑΣ Ή ΚΑΙ ΑΠΟΡΡΟΙΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΩΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ;

Γράψαμε ότι υπάρχουν λάθη στα βιβλία μας.

Λάθη που και απλά να είναι, μπορεί να ξενίζουν πολλούς αναγνώστες.

Ή ακόμη χειρότερα μπορεί και να χάνει κανείς τον ειρμό των σκέψεων του, ίσως και μόνο από την ορθογραφική δυσαρμονία, δηλαδή να αποσυντονίζεται.

Η ουσία πάντως όλων αυτών που θέλουμε να εκφράσουμε, νομίζουμε ότι δεν αλλάζει.

Για αυτό και είμαστε ευτυχείς που η μητρική μας γλώσσα η ελληνική, μας επιτρέπει με σαφήνεια και ακρίβεια, να διατυπώνουμε τις σκέψεις μας.

Ακόμη περισσότερο, μπορούμε να πούμε καμιά φορά, ότι τις διαμορφώνει κιόλας.

Γράφουμε επίσης «ευτυχείς», γιατί πραγματικά θεωρούμε ότι είναι θέμα τύχης, να έχει κανείς μητρική γλώσσα, την οποιαδήποτε γλώσσα.

Για το «ευ» να πούμε ότι κατά τη γνώμη μας, το να έχει κανείς μητρική γλώσσα την ελληνική που με τον πλούτο της μπορεί να εκφράσει με εξαιρετική σαφήνεια και ακρίβεια ακόμη και τις πιο λεπτεπίλεπτες έννοιες, σκέψεις, απόψεις και καταστάσεις, είναι η πιο «ευ»(καλή) τύχη από όλες.

Μιας και μιλάμε για τύχη, να αναφέρουμε και αυτό που λέγεται ότι ρατσισμός είναι όταν κανείς μισεί κάτι, που δεν συμβαίνει στον ίδιο από τύχη.

Άλλα και από επιλογή να μην συμβαίνει κάτι σε κάποιον, το μίσος για αυτούς που δεν τους συμβαίνει το ίδιο και γενικότερα το μίσος, είναι ότι χειρότερο τόσο για τον ίδιο τον άνθρωπο, όσο και για τον περίγυρό του, ακόμη και συνολικά για την ανθρωπότητα.

Επειδή τύχη δεν υπάρχει, όλα έχουν κάποια αιτία, να πούμε καλύτερα ότι ρατσισμός είναι όταν γενικεύει κανείς και μισεί κάτι σε μία ομάδα ανθρώπων, που έχει προεπιλέξει για αυτούς η ίδια η φύση και βάσει αυτής της γενίκευσης διαχωρίζονται και χαρακτηρίζονται ως ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι και όχι ως ίσοι μεταξύ τους.

Όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι έχει προεπιλέξει η φύση, τη φυλή και το χρώμα του δέρματος του καθενός μας.

Ακόμη γενικότερα, ρατσισμός είναι όταν γενικεύει και μισεί κανείς κάτι σε μία ομάδα ανθρώπων, που συμβαίνει να ευθύνεται για αυτό η φύση ή και οι ανθρώπινες κοινωνίες, υπάρχουν δηλαδή και κοινωνικοοικονομικά αίτια ή ακόμη και τοπικά αίτια και βάσει αυτής της γενίκευσης διαχωρίζονται και χαρακτηρίζονται ως ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι και όχι ως ίσοι μεταξύ τους.

Όπως για παράδειγμα υπάρχει ο εθνικός ρατσισμός (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο άνθρωπο σύμφωνα με την εθνική του καταγωγή), όμοια ο θρησκευτικός ρατσισμός (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο άνθρωπο σύμφωνα με τη θρησκεία που πιστεύει ή που δεν πιστεύει), ο πολιτισμικός (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο άνθρωπο σύμφωνα με πολιτισμικά κριτήρια), της πολιτικής ιδεολογίας (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο άνθρωπο σύμφωνα με την πολιτική του ιδεολογία), της φτώχειας αλλά και του πλούτου (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο

άνθρωπο σύμφωνα με την οικονομική του κατάσταση), όμοια του μορφωτικού επιπέδου (ο διαχωρισμός δηλαδή σε ανώτερο και κατώτερο άνθρωπο σύμφωνα με το μορφωτικό του επίπεδο), όμοια της χειρωνακτικής εργασίας, του φύλου στην εργασία -και όχι μόνο στην εργασία αλλά και στην κοινωνία, τη σχέση και την οικογένεια- ο ρατσισμός των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες ή ικανότητες, ο ρατσισμός ακόμη της εμφάνισης και του ντυσίματος.

Η αυτονόητη, αυτοδίκαιη και αυταπόδεικτη παραδοχή ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ τους τουλάχιστον στον νόμο, την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα καθώς και η αποδοχή τους όπως κι αν είναι μόνο και μόνο επειδή είναι άνθρωποι ή ακόμη περισσότερο μόνο και μόνο επειδή είναι ζωντανοί οργανισμοί, καθιστά αναπόφευκτο ως γεγονός πια για εμάς, όλοι οι ρατσισμοί είτε με βιολογικό υπόβαθρο είτε με κοινωνικοοικονομικό, να είναι κατακριτέοι.

Συνεχίζοντας τις σκέψεις μας ρατσισμός θα μπορούσε να είναι κι όταν συνολικά οι οντότητες της Γης και όχι μόνο οι άνθρωποι καθώς και ολόκληρου του Σύμπαντος, διαχωρίζονται και χαρακτηρίζονται σε ανώτερες και κατώτερες.

Αυτό τουλάχιστον σκεπτόμενοι παρόμοια επειδή το τι είναι η καθεμία οντότητα και ποια η θέση της στο Σύμπαν το έχει προεπιλέξει η ίδια η φύση, ενώ η ίση αξία όλων των οντοτήτων, μπορεί και προκύπτει από την αναγκαιότητα της καθεμίας ξεχωριστά ύπαρξης, για τη ζωή όλων των άλλων υπάρξεων στον πλανήτη Γη και το πλανητικό στερέωμα γενικότερα.

Όλοι, όλες, όλα είμαστε ένα.

«Εν το Παν», είχε πει ο αρχαίος Σοφός Ηράκλειτος.

Δηλαδή ότι Όλα Είναι Ένα.

Ακόμη ισχυριζόμαστε ότι ένας άνθρωπος ή μία ομάδα ανθρώπων, επιδιώκουν να αισθάνονται ανώτεροι από άλλους ανθρώπους, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν κατώτερα ένστικτα και ξεπερασμένες αντιλήψεις, που ίσως προέκυψαν από αρνητικά βιώματα παιδικών χρόνων και φανατισμού, που σε καμιά περίπτωση δεν συνάδουν με το μεγαλείο της ανθρώπινης φύσης.

Σίγουρα πάντως όχι επειδή είναι έτσι, επειδή έτσι ισχύει, δηλαδή ότι είναι πράγματι ανώτεροι.

Για αυτό και είτε ατομικά είτε ομαδικά, ψάχνουν συνεχώς δικαιολογίες με ίσως αληθοφανή επιχειρήματα, που αποπειρώνται να το κατορθώσουν.

Αυτό συμβαίνει γενικά όταν επιδιώκουν να αισθάνονται ανώτεροι, ακόμη και από διαφορετικές από τους ίδιους έμβιες οντότητες, όπως τα ζώα και τα φυτά.

Το να προτιμάνε όμως τη δική τους ζωή από τη ζωή των άλλων ανθρώπων και των ζώων, όταν αυτό χρειάζεται να επιλεχθεί, είναι φυσικό να συμβαίνει.

Είναι φυσικό να συμβαίνει επειδή αφορά τόσο τον εαυτό τους, όσο και γενικότερα το είδος που ανήκουν.

Η προτίμηση όμως αυτή σε άλλα πράγματα εκτός από την άμεση επιβίωσή τους χρειάζεται πολύ στενό και με απόλυτη ισχύ μέτρο ακόμη και στην πρακτικότητά του, για να είναι μάλλον σχετικά ανεκτή από το Δίκαιο της Φύσης.

Ένα Δίκαιο της Φύσης που μιλάμε σχετικά με αυτό, στο βιβλίο μας *«Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο»*.

Η ξεκάθαρη βέβαια δική μας γνώμη είναι η προτίμηση αυτή να γίνεται αυστηρά και μόνο αν αφορά την άμεση

επιβίωσή μας, δηλαδή να προκύπτει όταν προκύπτει μόνο και μόνο από βιολογική ανάγκη.

Η γνώμη μας αυτή εκτός του ότι έτσι τη νοιώθουμε ως ανελικτικό-ασκούμενες-βίο-ψυχό-κοινωνικές οντότητες του Σύμπαντος, προκύπτει και από τον πλήρη **σεβασμό** που θα πρέπει να έχει και να επιδεικνύει σε κάθε άλλη έμβια οντότητα ο άνθρωπος, ως η πλέον **πρωτοπόρα** στον πλανήτη Γη.

Ο **σεβασμός** όλων μας προκύπτει κι επειδή η ζωή όλων μας είναι απαραίτητη για τη ζωή όλων μας και άρα τουλάχιστον ως προς το θεμελιώδες τούτο γεγονός, συνυπάρχουμε ισότιμα.

Θυμίζουμε ξανά τον αρχαίο Σοφό Ηράκλειτο που είπε **«Εν το Παν»**, δηλαδή ότι όλα είναι ένα.

Από την αρνητική της πλευρά δηλαδή από την πλευρά των προϋποθέσεων της θανάτωσης των άλλων οντοτήτων από τον άνθρωπο, η ξεκάθαρη αυτή γνώμη μας προκύπτει από την **ανοχή** που φαίνεται να δείχνει η **φύση** όταν οι έμβιες οντότητές της, ισχυριζόμαστε ακόμη και οι **πρωτοπόρες**, θανατώνουν άλλες έμβιες οντότητες προκειμένου αυστηρά να **επιβιώσουν**.

Συνεχίζοντας με το **«Εν το Παν»** δηλαδή ότι όλα είναι ένα, να πούμε ότι η ζωή τουλάχιστον στη Γη που μπορούμε και παρατηρούμε το ίδιο το φαινόμενο της ζωής, εξαρτάται απόλυτα από τη ζωή όλων των έμβιων οντοτήτων της καθώς και τη συνύπαρξή όλων τους με τις άβιες οντότητες του πλανήτη, με κάποια συνεχώς μεταβαλλόμενη αναλογία και εξελισσόμενη διασύνδεση.

Με κάποια συνεχώς μεταβαλλόμενη αναλογία και εξελισσόμενη διασύνδεση, ή αν προτιμάτε εξελισσόμενες μεταξύ

τους σχέσεις συνύπαρξης, ή εξελισσόμενες σχέσεις ευρύτερες του ανθρώπινου κοινωνικού ιστού ή του έμβιου δικτύου, ή εν τέλει εξελισσόμενες σχέσεις κάποιου είδους δομής των έμβιων και των άβιων οντοτήτων τού πλανήτη.

Όμως όπως φαίνεται, προϋπάρχει σε όλες αυτές τις σχέσεις που γράφουμε σχετικά, κάποιο μέτρο.

Προϋπάρχει σε όλα τούτα που περιγράφουμε κάποιο μέτρο, που και πάλι όμως όπως φαίνεται, είναι παρά τα κάποια μάλλον συγκεκριμένα πλαίσιά του, αρκετά δυναμικό.

Η ύπαρξή μας σχετίζεται απόλυτα με την ύπαρξή των πάντων γύρω μας, σε ένα αρμονικό για όλους, όλες και όλα φυσικό και δομημένο από τον άνθρωπο, περιβάλλον.

Για τη Βικιπαίδεια *«ρατσισμός είναι η αντίληψη ότι οι άνθρωποι δεν είναι όλοι ίσοι μεταξύ τους, αλλά διαχωρίζονται σε ανώτερους και κατώτερους, διακρινόμενοι είτε από το χρώμα του δέρματος, την εθνικότητα, τη θρησκεία, το φύλο, είτε από τον σεξουαλικό προσανατολισμό κτλ.*

Το πιο συνηθισμένο είδος ρατσισμού και αυτό που έχει δώσει την αρχική ονομασία στην λέξη, ιταλ. (ράτσα/ razza = φυλή), είναι ο φυλετικός ρατσισμός.

Οι φυλετικοί ρατσιστές πιστεύουν σε βιολογικές διαφορές μεταξύ των φυλών, βάσει των οποίων και προσδιορίζουν αυτές σε ανώτερες και κατώτερες.

Ως εκ τούτου με τη θεωρία αυτή υποστηρίζουν ότι η φυλή με συγκεκριμένα (ανώτερα) εξωτερικά ή ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά, έχει το δικαίωμα να θεωρεί εαυτόν της ανώτερη από τις άλλες».

Κατατοπιστικός σίγουρα ορισμός και επιστημονικά ίσως πιο ακριβής για τον φυλετικό διαχωρισμό, όμως δεν εμπεριέχει την προβληματική εσωτερική κατάσταση που βιώνει ένας άνθρωπος, για να γίνει ρατσιστής.

Κατά τη γνώμη μας αυτή η εσωτερική κατάσταση είναι το μίσος.

Το μίσος προς μία ομάδα ανθρώπων με κάποια κοινά χαρακτηριστικά.

9 Ο ΣΥΓΚΕΚΑΛΥΜΕΝΟΣ ΦΟΒΟΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΕΙ ΥΠΟ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΜΗ ΎΠΑΡΞΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑΣ Ή ΤΟΥ ΝΑ ΔΥΝΑΣΤΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΣ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ

Σε πολλές περιπτώσεις αυτό του το μίσος δημιουργείται από συγκεκαλυμμένο φόβο, για κάτι που μπορεί να εκφράζει ή που μπορεί να προσπαθεί να διεκδικήσει, η ομάδα αυτή.

Λέγεται και ξενοφοβία.

Συνήθως η ξενοφοβία που παράγει το μίσος, οπλίζει τα λόγια ή κάποιες φορές ίσως και τα χέρια και τις πράξεις μερικών ανθρώπων, ακόμη κι εγκληματικά.

Η επιθετικότητα που γεννάει ο ρατσισμός, συχνά πηγάζει ως αντίδραση από τη λάθος επεξεργασία ενός φόβου, ή αν προτιμάτε συνυπάρχει μαζί του.

Συχνά πηγάζει από τη λάθος επεξεργασία ενός φόβου, από το μυαλό κάποιου ή κάποιων ανθρώπων, προς μία άλλη ομάδα ανθρώπων που κάτι εκφράζουν ή διεκδικούν.

Αυτό μπορεί να συμβεί και πιο γενικά, στην καθημερινότητα ενός ανθρώπου που μπορεί να μην είναι ρατσιστής, αλλά απλά επιθετικός.

Ο φόβος για κάποιον ή για κάτι, καθώς και η μη ορθή επεξεργασία του, μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο επιθετικό.

Δηλαδή να τον κάνει επιθετικό τουλάχιστον πρωτογενώς.

Όπως το ίδιο παρατηρούμε ότι συμβαίνει όταν φοβούνται και πολλά είδη του ζωικού βασιλείου.

Άλλα πάλι είδη του απομακρύνονται με κάθε τρόπο από την πηγή τού φόβου τους.

Οι άνθρωποι όταν κάτι αρχικώς τους δημιουργήσει φόβο, μπαίνουν στη διαδικασία της άμεσης σχεδόν αντανakλαστικής απάντησης του διλήμματός τους να παλέψουν ή να φύγουν.

Ή καμιά φορά μπορεί όχι όμως ως επιλογή, αλλά ως μη μπορώντας να κάνουν αλλιώς, από υπέρμετρο φόβο να παγώσουν.

Πάρα ταύτα όταν η απάντησή τους αυτή δεν επείγει και τόσο πολύ ή αν μετέπειτα είναι ή γίνει χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς τους το να σκέφτονται για εκείνο που τους φόβισε με απώτερο ίσως σκοπό να κατανοήσουν την πλευρά και τη φύση και του πιθανότατα έμβιου οργανισμού που συμμετείχε στον φόβο τους, μπορούν να αναλογίζονται βαθύτερα πράγματα σχετικά με την κατάσταση εκείνου που βίωσαν ή βιώνουν.

Ο ορισμός που αναφέρεται στη Βικιπαίδεια, επισημαίνει περισσότερο που προσπαθούν να στηριχθούν θεωρητικά οι ρατσιστές, για να τεκμηριώσουν τις σίγουρα στρεβλές απόψεις τους, που δήθεν τους δίνουν το δικαίωμα να θεωρούν τον εαυτό τους ανώτερο.

Διατυμπανίζουμε ότι δεν υπάρχουν επιχειρήματα που να δίνουν το δικαίωμα σε κάποιον ή κάτι, να θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους.

Ούτε καν ανώτερο από οποιεσδήποτε άλλες οντότητες και ειδικά να τις δυναστεύει με οποιονδήποτε τρόπο.

Ούτε καν σε Θεό ή Θεά, θεούς ή θεές.

Ούτε φυσικά σε ανθρώπους, ή ζώα, ή φυτά, ή ακόμη και ανόργανα θεϊκά αγάλματα και άγιες εικόνες ή άγιες ζώνες.

Ισχυριζόμαστε επίσης, πως δεν υπάρχουν επιχειρήματα που να δίνουν το δικαίωμα ούτε σε τριακόσιους ανθρώπους, όποιοι κι αν είναι εκείνοι στον βίο τους και όποια ιδιότητα κι αν κατέχουν στην κοινωνία τους, να διαφεντεύουν έναν ολόκληρο λαό χωρίς τουλάχιστον τη στοιχειώδη καθημερινή συμμετοχή του στα κοινά.

Και το ισχυριζόμαστε δε τούτο και ας τους έχει πρώτα εκείνος ψηφίσει για αυτόν τον λόγο, προφανώς όμως όπως συμβαίνει στην εποχή μας μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, από τους ήδη υπάρχοντες νόμους της πολιτείας του που συνταγματικά κιόλας δεν επιδέχονται αναθεώρηση.

Στην αρχαία Αθήνα η Τυραννοκτονία θεωρούνταν αρετή, ας το έχουν τούτο υπόψη τους ακόμη και οι θεοί και οι θεές όχι για να φοβούνται τους ανθρώπους, θα ήταν αστείο και μόνο να σκεφτεί κανείς κάτι τέτοιο.

Ξεκάθαρα ούτε για να μισούν οι άνθρωποι τον οποιονδήποτε πράττει έτσι, δηλαδή δυναστεύοντας ακόμη και καθημερινά.

Αλλά για να καταλάβουμε καλά όλοι εμείς οι σύγχρονοι τουλάχιστον Έλληνες, πόσο λάθος είναι όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο από τους γύρω μας, ή μάλλον ακόμη καλύτερα πόσο λάθος είναι όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο από εμάς τους ίδιους προς τους συνανθρώπους μας.

Εννοείτε, όμως, ότι δεν θα κάνουμε κουμάντο στους θεούς, δεν μας παίρνει καθόλου κιόλας, αλλά όχι με την έννοια της υποταγής των ανθρώπων σε εκείνους, **απεναντίας**.

Αλλά με την έννοια ότι για να δοκιμάσει κανείς να ανατρέψει μία κατάσταση που προϋπάρχει, θα πρέπει να έχει να προτείνει κάτι στοιχειωδώς καλύτερο, καθώς και πρακτικά εφαρμόσιμο, από εκείνο που συμβαίνει ήδη στη ζωή του.

Όσο κι αν φαίνεται δύσκολο ή παράξενο τούτο, δηλαδή το να βρίσκει κανείς και να κάνει καινούργιες για τον άνθρωπο και τη ζωή του προτάσεις, μαθαίνεται και καλλιεργείται κυρίως δοκιμάζοντας.

Μαθαίνεται και καλλιεργείται κυρίως δοκιμάζοντας πολύ ό ίδιος τις ιδέες του στον βίο του, που εννοείτε ότι θεωρεί πως οι ίδιες αυτές οι ιδέες του είναι και ωραίες.

Θεωρητικώς, το μόλις περιγραφόμενα παραπάνω εμείς ως Εκδόσεις Γη προσπαθούμε συνεχώς ειρηνικά και μόνο, είναι αυτονόητο, να το κάνουμε με τα βιβλία μας.

Προσπαθούμε συνεχώς ειρηνικά και μόνο να το κάνουμε με τα βιβλία μας, αναφέροντας όμως πάντα σε εκείνα και το πως θα μπορούσαν να εφαρμοστούν οι προτάσεις μας στην πράξη, αφού όπως γράψαμε πρώτα τις έχουμε δοκιμάσει στη ζωή μας.

Για όσους όμως ακόμη δεν το συνειδητοποιούν, οι θεοί και οι θεές είναι και βλέπουν πολύ μπροστά, τόσο μπροστά που ο αρχαίος Σοφός Των Σοφών Ηράκλειτος έγραψε ότι:

«Πιθήκων ό κάλλιστος αίσχυρός άνθρωπων γένει συμβάλλειν.

Άνθρώπων ό σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται καὶ σοφία καὶ κάλλει καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν.»

«Ο ωραιότερος πίθηκος είναι άσχημος όταν συγκρίνεται με το γένος των ανθρώπων.

Ο σοφότερος άνθρωπος, όταν συγκρίνεται με το θεό, φαίνεται πίθηκος και στη σοφία και στην ομορφιά και σ' όλα τ' άλλα.»

Ηράκλειτος

Να γράψουμε όμως ίσως κουραστικά επαναλαμβανόμενοι, το μόλις παραπάνω δεν χρειάζεται την υποταγή των ανθρώπων σε εκείνους, δηλαδή τους θεούς και τις θεές, απεναντίας.

Για παράδειγμα η επιστήμη προχωράει με τις αμφισβητήσεις της, ή αν δεν προχωρήσει εκείνη με εκείνες, συνήθως προχωράει στη σκέψη του ο άνθρωπος που την αμφισβήτησε, όταν τουλάχιστον δεν διακατέχεται η προσωπικότητά του από εγωισμούς.

Να αναφέρουμε κάτι ακόμη για τους θεούς και τις θεές όπως το αντιλαμβανόμαστε, ότι ως πιο προχωρημένες οντότητες είναι λογικό να συμπεριφέρονται και πιο εκλεπτυσμένα και ίσως πολλοί από εκείνους και εκείνες δηλαδή τους θεούς και τις θεές, εκείνη την πιο εκλεπτυσμένη συμπεριφορά να την επιζητούν και στη συνύπαρξή τους με τους ανθρώπους.

Ή ακόμη συνεχίζουμε μιλώντας για τους δυνάστες, πόσο λάθος είναι όταν απλά κάποιοι άνθρωποι του περίγυρού μας, προσπαθούν να κάνουν κουμάντο στους γύρω τους ανθρώπους, ειδικά κιόλας με πλάγιους και πονηρούς τρόπους, που τις περισσότερες φορές τούτο το γνωρίζουν καλά και το συνειδητοποιούν.

Εδώ όμως ήδη φαίνεται από τη μυθολογία μας, ότι από πολλά χρόνια πριν και οι ίδιοι οι θεοί ή αν προτιμάτε κάποιοι από εκείνους, πολεμούν για το ποιος υπερισχύοντας θα δυναστεύσει ποιον.

Πολεμούν για το ποιος υπερισχύοντας θα δυναστεύσει ποιον τόσο πολύ, που ίσως και να εξακολουθεί να συμβαίνει μέχρι τις ημέρες μας.

«Οὐρανός πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου», γράφει ξεκινώντας τη μυθολογία του ο Απολλόδωρος.

10 Το ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Είπαμε λίγο πριν ότι ο ορισμός που αναφέρεται στη Βικιπαίδεια, επισημαίνει περισσότερο που προσπαθούν να στηριχθούν θεωρητικά οι ρατσιστές.

Για αυτό και για την απόδοση της εσωτερικής κατάστασης του ρατσιστή γράψαμε νωρίτερα στους δικούς μας ορισμούς, ότι ρατσισμός είναι όταν γενικεύει και **μισεί** κανείς κάτι σε μία ομάδα ανθρώπων, που συμβαίνει να ευθύνεται για αυτό η φύση ή και οι ανθρώπινες κοινωνίες, δηλαδή υπάρχουν και κοινωνικοοικονομικά αίτια, ακόμη και τοπικά και βάσει αυτής της γενίκευσης, διαχωρίζονται και χαρακτηρίζονται ως ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι και όχι ως ίσοι μεταξύ τους.

Αν κάποιος είχε μόνο τη στρεβλή αντίληψη ή απλά την άποψη ότι οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι μεταξύ τους αλλά διαχωρίζονται σε ανώτερους και κατώτερους χωρίς όμως να μισεί, αυτό από μόνο του δεν θα πείραζε ίσως και καθόλου.

Θα μπορούσε στη χειρότερη περίπτωση όμως και πιο πιθανή, αυτός ο άνθρωπος να συμπεριφέρεται υπεροπτικά έναντι των ανθρώπων που θεωρεί κατωτέρους του, αλλά αυτό θα ήταν όλο κι όλο.

Φυσικά το πρόβλημα θα ήταν πολύ μεγαλύτερο αν βάσει αυτής της σίγουρα στρεβλής αντίληψης, οι ανθρώπινες κοινωνίες νομοθετούσαν και απέδιδαν δικαιώματα.

Η πολύ μεγάλη όμως δυσκολία στη σύγχρονη εποχή, που είναι κατοχυρωμένη συνταγματικά η ισότητα απέναντι στον

νόμο, την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα, δημιουργείται όταν τα λόγια και οι πράξεις του ρατσιστή διακατέχονται με αισθήματα παθιασμένου μίσους προς τους συνανθρώπους του και αυτό βρίσκει οπαδούς που έχουν παρόμοια αισθήματα μίσους για το οτιδήποτε και τον οποιονδήποτε και δημιουργούν εγκληματικές ομάδες, συμμορίες, μέχρι και οργανώσεις, που ξυλοκοπούν και ξυλοκοπούν ακόμη και μέχρι θανάτου.

Οπλίζουν χέρια με όπλα και μαχαίρια, που τα χρησιμοποιούν εναντίον αυτών που θεωρούν όχι απλά κατωτέρους τους, αλλά ακόμη και μιάσματα της κοινωνίας και που δαιωνίζουν τη ρητορική και την ιδεολογία του μίσους, στους νεαρούς συνήθως ανθρώπους της χώρας τους.

Βέβαια να πούμε ότι στο σύγχρονο αποκορύφωμά τους δημιουργούνται μόνιμες ή πρόσκαιρες εγκληματικές ομάδες, συμμορίες, μέχρι και οργανώσεις που ξυλοκοπούν και ξυλοκοπούν όπως γράψαμε, ακόμη και μέχρι θανάτου.

«Στο σύγχρονο αποκορύφωμά τους» γιατί στο όχι και πολύ μακρινό παρελθόν, με ρατσιστικά επιχειρήματα σε εθνικιστικό έδαφος που προκάλεσαν οι τότε συνθήκες στη Γερμανία, ξεκίνησε ένας ολόκληρος παγκόσμιος πόλεμος ή αν προτιμάτε καλύτερα, κορυφώθηκαν οι φρικαλεότητες του.

Σύμφωνα με άρθρο του *tnxs.gr*, «ο **εθνικισμός** αποτελεί πάνω απ' όλα **ιδεολογία πολιτιστικής κατηγοριοποίησης** των λαών, ο **ρατσισμός** ταξινομεί τους ανθρώπους σε ανώτερες και κατώτερες «φυλές» χρησιμοποιώντας **βιολογικά και φαινοτυπικά κριτήρια**.»

Σε κάθε περίπτωση γενικά πάνω από όλα θα πρέπει να είναι ξεκάθαρα ο άνθρωπος, όμως όταν κάποιος άνθρωπος ή κάποιοι άνθρωποι που προΐστανται σε μια χώρα απει-

λούν κάποιον άλλον άνθρωπο ή κάποιους άλλους ανθρώπους ή κάποια άλλη χώρα όπως συνέβη στο παρελθόν με τη Γερμανία, τότε για εκείνους και μόνο τα αισθήματα αγάπης και οι προτεραιότητες που θέτει αυτοδίκαια για όλους τους συνανθρώπους μας η ανθρώπινη μας υπόσταση, δύναται αναλόγως της έντασης της απειλής δικαιολογημένα ή αν προτιμάτε καλύτερα από αναγκαιότητα, να αλλάξουν.

Δηλαδή όχι ακριβώς τα ανθρώπινα αισθήματα να αλλάξουν, ο άνθρωπος χρειάζεται πάντα να αγαπάει.

Εκείνα, δηλαδή τα αισθήματά του, με λίγα λόγια αυτά που νοιώθει βαθιά μέσα του από τις πολλές όψεις της αγάπης του· ουσιαστικά γίνονται τραγικά.

Συνάμα βάζουν ξεκάθαρη προτεραιότητά τους τις πιο ευάλωτες οντότητες ή χώρες του πλανήτη.

Όχι ακριβώς -επανερχόμαστε- τα ανθρώπινα αισθήματα να αλλάξουν, οι πράξεις του να αλλάξουν και αυτό που θα δείχνουν πρακτικά.

Να μην είναι δηλαδή πρακτικά αυτό που θα δείχνουν εκείνες, καθόλου αποδεκτό ούτε καν στο ελάχιστο ανεκτό, όσον αφορά καταστάσεις όπως εκείνη με τη Γερμανία που αναφερθήκαμε προηγουμένως.

11 ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΑΝ ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΝΩΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΩΤΕΡΕΣ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ

Ακόμη όμως και να μην ήταν για τους περισσότερους ανθρώπους στρεβλή η αντίληψη για διαχωρισμό των συνανθρώπων τους σε ανώτερους και κατώτερους, όπως δηλαδή αυτό συνέβαινε για κάποια χρονική περίοδο παλαιότερα στο νότο των ΗΠΑ, εκεί όπου πολλοί λευκοί άνθρωποι διακατέχονταν από ρατσιστικά αισθήματα εναντίον των αφροαμερικανών συμπολιτών τους, θα έπρεπε και πάλι όλοι οι άνθρωποι του νότου των ΗΠΑ αλλά και ολόκληρου του κόσμου, να βλέπουν όλους τούς συνανθρώπους τους σαν αδέρφια τους.

Τους «κατώτερους» στο μυαλό τους από αυτούς, ακόμη περισσότερο.

Γνώμη μας είναι ότι έτσι θα πρέπει να βλέπουν τουλάχιστον οι άνθρωποι ως πρωτοπόρες υπάρξεις του πλανήτη Γη και όλους τους άλλους έμβιους οργανισμούς του.

Όχι απλά ως συνοδοιπόρους τους, αλλά ως αδέρφια τους.

Κοινή μάνα μας η Γη.

Είναι δεδομένο τουλάχιστον κάποιες φορές ότι ο άνθρωπος με πιο καλλιεργημένη σκέψη ή μάλλον καλύτερα ο άνθρωπος που μπορεί και αγαπάει, βάζει τον εαυτό του από κάτω προκειμένου να σηκώσει πιο ψηλά έστω και για λίγο τους άλλους ανθρώπους, ή ακόμη και για να ομαλοποιήσει απλά μία προβληματική κατάσταση.

Η πιο καλλιεργημένη και η πιο εκλεπτυσμένη σκέψη προκύπτει κυρίως από την αγάπη που αισθάνεται ο άνθρωπος, ή ίσως ουσιαστικά αποκλειστικά και μόνον από εκείνη.

Ακόμη η οικουμενική διακήρυξη για τα ανθρώπινα δικαιώματα από τον ΟΗΕ στις 10 Δεκεμβρίου του 1948, ξεκινάει το πρώτο της άρθρο ως εξής:

«Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα.

Είναι προικισμένοι με λογική και συνείδηση και οφείλουν να συμπεριφέρονται μεταξύ τους με πνεύμα αδελφосύνης».

Να προσθέσουμε όμως πως έχουμε την ακράδαντη πεποίθηση, ότι εκεί που το άρθρο αναφέρει **«Όλοι οι άνθρωποι»**, κάποτε θα αντικατασταθεί από το **«Όλες οι έμβιες Οντότητες»** και αργότερα αυτό θα γενικευτεί ακόμη περισσότερο **και με τις άβιες...**

Για τη δε επίσημη θέση της επιστήμης σχετικά με τον ρατσισμό αναφέρει η Βικιπαίδεια:

«Οι ρατσιστικές πεποιθήσεις έχουν αποδειχτεί λανθασμένες από επιστημονική και ανθρωπολογική έρευνα, η οποία αποδεικνύει πώς ενώ υπάρχουν πράγματι ορισμένες ανατομικές και φυσιολογικές διαφορές μεταξύ των ατόμων διαφορετικών φυλών, δεν υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια που να κατατάσσουν τις φυλές σε ανώτερες και κατώτερες, οι δε διαφορές σχετίζονται περισσότερο με τη προσαρμογή των φυλών στις συνθήκες του τόπου τους (π.χ. χρώμα επιδερμίδας, λίπος).

Επίσης δεν υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι υπάρχει ιεραρχία στη νοητική ικανότητα μεταξύ των φυλών

και πολλές έρευνες, έχουν δείξει πως το εισοδηματικό χάσμα μεταξύ ανθρώπων διαφορετικής φυλής, οφείλεται σε κοινωνιολογικούς παράγοντες και όχι βιολογικούς».

12 Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Σίγουρα ρατσισμός δεν πρέπει καθόλου να υπάρχει και για τον σεξουαλικό προσανατολισμό των ανθρώπων.

Όμως γνώμη μας είναι ότι θα πρέπει στις νεαρές κυρίως ηλικίες ή και μόνο σε αυτές, για τα παιδιά δεν το συζητάμε· να ενθαρρύνεται ξεκάθαρα από την κοινωνία και την οικογένεια, ο ετερόφυλος σεξουαλικός προσανατολισμός.

Αυτό περισσότερο επειδή οι νεαροί συνήθως άνθρωποι επηρεάζονται πολύ πιο εύκολα από αυτά που βλέπουν και ακούνε και τους ελκύει πολύ το διαφορετικό και η εμπειρία.

Ακόμη κι επειδή καταπιέζεται πολύ περισσότερο στην ηλικία τους το ερωτικό ένστικτο και που μπορεί το ίδιο να βρει διέξοδο στην ομοφυλοφιλία.

Προτείνουμε δε να ενθαρρύνεται ξεκάθαρα ο ετερόφυλος σεξουαλικός προσανατολισμός, αλλά όχι και σε καμία περίπτωση να επιβάλλεται.

Να επιβάλλεται ή να υπαινίσσεται έστω και λίγο κανείς στην οικογένεια ή αλλού, το οτιδήποτε για τον σεξουαλικό προσανατολισμό οποιουδήποτε.

Πόσο μάλλον αν αυτό το οτιδήποτε είναι και κάτι το προσβλητικό.

Προτείνουμε να ενθαρρύνεται ξεκάθαρα, κι επειδή γνώμη μας είναι ότι ο άνδρας και η γυναίκα, έχουν λίγο διαφορετική ενέργεια μεταξύ τους.

Αυτή η διαφορετική ενέργεια ακόμη και με το απλό άγγιγμά τους εξισορροπείτε και τους δημιουργεί επιπλέον ευχαρίστηση.

Ισχυριζόμαστε ακόμη ότι η ετερόφυλη σχέση και η ετερόφυλη φυσική έλξη που προϋποθέτει αυτή, δημιουργεί σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό, σε έναν ουσιαστικό βαθμό, το αίσθημα της ευτυχίας.

Το ίδιο πράγμα συμβαίνει σε έναν μικρότερο βαθμό, ακόμη και με την απλή ετερόφυλη συναναστροφή.

Για αυτό και όταν ακόμη κάθονται απλώς κοντά ένας άντρας και μία γυναίκα, νοιώθουν κατά κανόνα πιο όμορφα.

Ή αν προτιμάτε νοιώθουν κατά κανόνα, ευχάριστα διαφορετικά.

Αντιλαμβανόμαστε όμως ότι ομοφυλόφιλοι άνθρωποι, μπορεί να ισχυριστούν ότι νοιώθουν το ίδιο πράγμα από την πλευρά τους, όταν υπάρχει έλξη με εκπρόσωπο του ίδιου φύλου με το δικό τους και αυτό δεν πειράζει πραγματικά καθόλου μα καθόλου.

Πιθανότατα να είναι μάλιστα και έτσι για αυτούς.

Να πούμε ακόμη ότι οι ομοφυλόφιλοι άνθρωποι που εκφράζονται στην κοινωνία μας και γενικά οι άνθρωποι που εκφράζουν αυτό που νοιώθουν σε μία κοινωνία που είναι εχθρική προς αυτούς και τις όποιες ιδιαίτερες απόψεις και προτιμήσεις τους, έχουν κατακτήσει σίγουρα ένα είδος αφοβίας και κατ' επέκταση ελευθερίας.

Αυτό καθαυτό εκτός του ότι είναι πολύ σπουδαίο, τους δίνει επιπλέον χαρά για να εκφράσουν και επιπλέον διάθεση για να εκφραστούν.

Πολύ σημαντικό όμως και πάλι κατά τη γνώμη μας, δεν είναι γενικά μόνο αυτή καθαυτή η ελεύθερη έκφραση ενός αισθήματος και συναισθήματος.

Αλλά και ο τρόπος που εκείνη λαμβάνει χώρα στην εποχή μας και στον κόσμο μας, καθώς και το αισθητικό κάλλος τόσο που αποπνέει, όσο και που την περιβάλλει.

Και αυτό ως προσωπικότητες το επιθυμούμε και το αναζητούμε γενικώς, δηλαδή στις εκφράσεις όλων των ανθρωπίνων αισθημάτων και συναισθημάτων.

Εν κατακλείδι θα μπορούσαμε να πούμε ότι σοφότερη όλων των πραγματοποιηθέντων καταστάσεων είναι η φύση και η ίδια η φύση δημιουργεί και τις εξαιρέσεις της.

Μιλάμε όμως πάντα κατά τη γνώμη μας για κανόνα και εξαιρέσεις, ειδικά όταν κάτι τέτοιο συμβαίνει κατά αποκλειστικότητα από τη φύση.

Βέβαια στην εποχή μας η ελαφρώς θηλυκή προδιάθεση, φαίνεται ότι ενυπάρχει σε ολοένα και περισσότερους εκπροσώπους του άρρεν φύλου.

Ή τουλάχιστον εκφράζεται από αυτούς σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό.

Η έκφρασή τους αυτή όταν δεν μπερδεύει τον υπόλοιπο συνήθως νεαρό κόσμο πιθανότατα και μη κατασταλαγμένο, δεν είναι σε καμιά περίπτωση κάτι το κακό, απεναντίας.

Δεν είναι απλά και μόνο κατοχυρωμένο ανθρώπινο δικαίωμα η ελεύθερη έκφραση των ανθρώπων, είναι και κάτι το πολύ καλό και εξαιρετικά χρήσιμο τόσο ατομικά, όσο και για ολόκληρη την κοινωνία μας.

Όταν όμως κάποιους τους μπερδεύει;

Δεν λέμε σε καμιά περίπτωση να αφαιρεθεί το δικαίωμα του να μπορεί κανείς να εκφράζεται ελεύθερα χωρίς δυσμενείς επιπτώσεις για την προσωπικότητά του.

Δυσμενείς επιπτώσεις για την προσωπικότητά του, όπως για παράδειγμα μπορεί να βιώνει κανείς τις οποιεσδήποτε αποδοκimasίες των γύρω του, για εκείνα που κάνει.

Ούτε φυσικά και σε καμία περίπτωση, να αφαιρεθεί το οποιοδήποτε κατοχυρωμένο δικαίωμα από οποιονδήποτε πολίτη.

Με βεβαιότητα ούτε καν προτείνουμε με τον λόγο μας, κάποιο μέτρο στην έκφραση των ανθρώπων, οποιονδήποτε ανθρώπων.

Η ελευθερία τους για εμάς είναι θεμελιώδους σημασίας και δεν μας πειράζει καθόλου τίποτα και για όποιο θέμα ελευθερίας δεν συμφωνούμε, προτιμούμε συντριπτικά περισσότερο να είμαστε ανεκτικοί.

Καθόλου δε μα καθόλου, επιβαλλόμενοι.

Η γνώμη μας επίσης είναι ότι η ελληνική κοινωνία στην ουσία της είναι πολύ σπουδαία και πρωτοπόρα, αν και δυστυχώς αυτοί οι άνθρωποι από κάποιους αντιμετωπίζονται πολύ άσχημα.

Το απλώς απαράδεκτα από εκείνους τους κάποιους, πολύ συχνά είναι πολύ λίγο.

Αλλά πάλι να μην αναφερθεί με ευγένεια και μόνο απλά να αναφερθεί, κάποια διαφορετική πλευρά του φαινομένου όπως αυτή που το βλέπουμε;

Και μάλιστα να αναφερθεί από εμάς κυρίως για την ισορροπία των απόψεων, σχετικά με αυτό που έχουμε στο μυαλό μας ότι συμβαίνει γενικώς στα ελληνικά ΜΜΕ;

Πολλά πράγματα συνεκτιμώνται από μέρους μας, καλύτερα όμως είναι να πούμε ότι συνεκτιμώνται αρκετά ή όσα μπορούμε να κατανοήσουμε.

Δίνουμε όμως ιδιαίτερη βαρύτητα σε όσα αφορούν τους νέους και τα παιδιά της κοινωνίας μας και για αυτό ακριβώς εκφραζόμαστε και σε θέματα που μπορεί να θίξουν αδικημένες μειονότητες.

Όμως νομίζουμε απολογούμενοι ότι ακόμη και σε αυτόν τον τομέα τον ερωτικό, θα πρέπει να δοθεί μία γενική ακολουθούμενη κατεύθυνση, σε αυτήν τουλάχιστον την ηλικιακή κατηγορία των ανθρώπων που αναφέραμε.

Σε αυτήν την ηλικιακή τουλάχιστον κατηγορία των ανθρώπων που αναφέραμε να δοθεί νομίζουμε μια γενική ακολουθούμενη κατεύθυνση, την οποία και κατά τη γνώμη μας θα πρέπει να υποδείξει κυρίως το ίδιο το φυσικό περιβάλλον και το πως συμπεριφέρονται συνήθως σε αυτό οι άνθρωποι, τα ζώα και τα φυτά.

13 Η ΚΥΡΙΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

«Χρειάζεται με βεβαιότητα να αναφέρουμε ότι το παρόν κεφάλαιο δεν έχει ως στόχο να κατηγορήσει τους λεγόμενους αντιρατσιστές, παρά μόνο να αναδείξει μια κρυφή ίσως πτυχή του φαινομένου.

Επίσης αποτελεί τη συνέχεια άλλων κεφαλαίων, που αναφέρονται στο φαινόμενο του ρατσισμού, καθώς και προλεγόμενα άλλων κεφαλαίων, πάντα από τη σκοπιά του βιβλίου «Άνθρωπος Και Δημοκρατία».

Αν αισθανθούν κάποιοι ότι είμαστε υπερβολικοί στο να γράφουμε τέτοια και για τους λεγόμενους αντιρατσιστές, θα πούμε ότι μπορεί να έχουν και δίκιο.

Θα πούμε ότι μπορεί να έχουν και δίκιο, όμως θα προσθέσουμε ότι μπορεί να έχουν και δίκιο για την εποχή μας και την Ελλάδα.»

Ηριδανός

Η κύρια αιτία τού προβλήματος του ρατσισμού ενός ανθρώπου, νομίζουμε ότι δεν είναι πως δεν μπορεί να αντέξει τη διαφορετικότητα των άλλων ανθρώπων, αν και υπάρχει και αυτή.

Ούτε γιατί έχει κανείς τη στρεβλή ομολογουμένως αντίληψη, ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είναι ίσοι.

Σίγουρα καθόλου και επειδή έχει μια γνώμη, οποιαδήποτε γνώμη.

Μια γνώμη έστω κι αν ακόμη είναι για το αν θα πρέπει στην εποχή μας και την κοινωνία μας, να ενθαρρύνεται κάποιος σεξουαλικός προσανατολισμός.

Πράγματι όμως ιδανικά, δεν θα πρέπει να ενθαρρύνεται κανένας.

Όταν όμως δεν γίνεται αυτό το ιδανικό, η γνώμη μας είναι ότι το καλύτερο είναι, να υπάρχει ισορροπία στις αντιμαχόμενες πλευρές που ενθαρρύνουν με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο.

Και αυτό συνήθως συμβαίνει καταλλήλως με έναν τρόπο αβίαστο από την ίδια τη φύση και αυτό που κάνει να νιώθουν με κάποιο μέτρο, μέτρο όχι στις δυνατότητές τους αλλά μάλλον μόνο χρονικό για να προκύψουν αυτές, όλοι οι έμβιοι οργανισμοί της.

Όλα ρυθμίζονται και αυτορυθμίζονται.

Η κύρια αιτία τού προβλήματος του ρατσισμού όπως γράψαμε και προηγουμένως, είναι κατά τη γνώμη μας το μίσος γενικά που νιώθει κάποιος άνθρωπος και που υπάρχει η ανάγκη του είτε το συνειδητοποιεί είτε όχι, κάπου αυτό να διοχετευτεί, κάπως αυτό να εκτονωθεί.

Για αυτό και όλες οι ρατσιστικές ρητορικές, είναι ρητορικές μίσους.

Δηλαδή η πιο βαθιά αιτία του προβλήματος του ρατσισμού, πάντα κατά τη γνώμη μας, είναι η διάθεση επιβολής των θέλω κάποιων ανθρώπων, στις ζωές κάποιων άλλων ανθρώπων, που καθόλου δεν τα επιθυμούν.

Που καθόλου δεν τα επιθυμούν αλλά οι ρατσιστές-δυνάστες, αποδίδουν κάποιου είδους δικαιοσύνη σε αυτά

τα θέλω πάνω τους και έτσι δικαιολογούν απόλυτα τους εαυτούς τους στο να τα επιβάλλουν.

Το μίσος τους δε αυτό πυροδοτεί το πρόβλημα, βοηθώντας τα μάλα στην ανάλογη με την έντασή του βίαιη αυτή επιβολή, εκείνων που επιθυμούν.

Το ουσιαστικό πρόβλημα δηλαδή δεν δημιουργείται από αυτούς που πιστεύουν ότι οι άνθρωποι με διαφορετικά για παράδειγμα φυσικά χαρακτηριστικά είναι ανώτεροι.

Αν πίστευαν εκείνοι απλά ότι είναι ανώτεροι όπως γράψαμε, μπορεί να συμπεριφέρονταν υπεροπτικά εναντίον κάποιων συνανθρώπων τους, αλλά αυτό θα ήταν όλο κι όλο.

Το ουσιαστικό πρόβλημα δημιουργείτε από αυτούς που εξαιτίας αυτών των απόψεων, προσπαθούν να επιβάλλουν και στους υπόλοιπους ανθρώπους τις απόψεις τους ως τρόπο σκέψης, με πράξεις που γεννάει το μίσος τους και ο φανατισμός τους όπου και όποτε είναι περισσότεροι, ενώ δεν τους λείπει καθόλου και η ρητορική.

Τη βίαιη επιβολή των απόψεων τους όμως, συμβαίνει δυστυχώς να θέλουν να επιβάλλουν και κάποιοι από εκείνους που σκέφτονται με έναν τρόπο που συμπεριλαμβάνει ισότιμα θεωρητικά και πρακτικά τις μειονότητες, όχι όμως σε αυτήν την ισοτιμία τους και τους γενικά παραδεκτούς ρατσιστές.

Είναι και αυτό ρατσισμός;

Κατά την προσωπική μας γνώμη, στην αρκετά όμως για τούτο ευαίσθητη έκφρασή της, ξεκάθαρα είναι.

Είναι γιατί οι ίδιοι οι αντιρατσιστές διαχωρίζουν τους ανθρώπους σύμφωνα με την ιδεολογία τους ή και ακόμη χειρότερα, επειδή το να στραφούν οι αντιρατσιστές, με ανελέητους ξυλοδαρμούς, εναντίον των αδιαμφισβήτητα ρατσιστών όπως κάποιες φορές πράγματι γίνεται· είναι ένας λόγος για να διοχετεύσουν κάπου το συνήθως πολύ για να κάνει κανείς τέτοιες πράξεις, μίσος τους.

Διώκονται έτσι ακόμη και με ανελέητους ξυλοδαρμούς, αλλά πάντως παρανόμως από τους αντιρατσιστές οι αδιαμφισβήτητα ρατσιστές· ενώ θα έπρεπε οι αδιαμφισβήτητα ρατσιστές να διώκονται νόμιμα και μόνο, από την πολιτεία και τους θεσπισμένους για αυτό θεσμούς της.

Να διώκονται νόμιμα και μόνο από την πολιτεία και τους θεσπισμένους για αυτό θεσμούς της και φυσικά όχι για την ιδεολογία τους, για την ιδεολογία τους καθόλου μα καθόλου, αλλά μόνο και μόνο για τα εγκλήματα που διαπράττουν.

Πράγματι όμως ακόμη περισσότερο όταν τα εγκλήματα αυτά διαπράττονται βάσει της ιδεολογίας τους, γιατί τότε δηλώνουν τουλάχιστον πρόθεση από μέρους τους ή και ακόμη βαθύτερα σκοπό ζωής, όταν και όποτε διαπράττονται.

Μήπως στα ίδια ακριβώς πλαίσια δεν πράττουν και οι αντιρατσιστές;

Δεν δηλώνει μήπως πρόθεση ή ακόμη και σκοπό ζωής ή και ύπαρξης, το χαρακτηριστικό όνομα αντιρατσιστές που αποκαλούνται και αυτοαποκαλούνται και που αναγράφεται σε κάθε ευκαιρία υπερήφανα σε τοίχους και σε πλατείες;

Όμως και για κάποιου ανθρώπου την ιδεολογία που δεν είναι αυτό που μόλις περιγράψαμε ρατσισμός που μάλλον κάτι τέτοιο είναι κυρίαρχα το σύννηθες, να πούμε ότι το να παίρνει μια ομάδα το νόμο στα χέρια της σε μια ευνομούμενη πολιτεία, φανερά δημιουργεί προβλήματα.

Ειδικά στις αρκετά εκλεπτυσμένες από αυτές ανθρώπινες κοινωνίες, ή αν προτιμάτε στις αρκετά δημοκρατικά ευαισθητοποιημένες από αυτές για κάτι τέτοιο.

Πέραν δηλαδή των προβλημάτων από τις εκδηλώσεις μίσους και βίας και των αντιρατσιστών, που όλοι βλέπουμε να αντιμετωπίζονται από τους πολίτες και την πολιτεία κυρίως υπομένοντας.

Αντιμετωπίζονται από τους πολίτες και την πολιτεία κυρίως υπομένοντας, επειδή σαφέστατα τους άλλους δηλαδή τους αδιαμφισβήτητα ρατσιστές, τους φοβούνται περισσότερο στις εκδηλώσεις τους.

Ή και επιθυμούν μάλλον οι περισσότεροι πολίτες να πράττουν έτσι οι αντιρατσιστές, όμως επιθυμούν σκεπτόμενοι τους εαυτούς τους και όχι σκεπτόμενοι το συνολικό καλό και των αντιρατσιστών, που συνήθως είναι νεαροί άνθρωποι εξαιρετικά φορτισμένοι συναισθηματικά.

Που συνήθως είναι νεαροί άνθρωποι εξαιρετικά φορτισμένοι συναισθηματικά, με έναν κατά τη γνώμη μας φανατισμό που απορρέει κυρίαρχα από τον δίχως πείρα ενθουσιασμό τους, ακόμη και για εκείνο το σωστό που μπορεί να συνυπάρχει χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα με την αυτοδικία τους.

Με έναν δηλαδή κατά τη γνώμη μας φανατισμό, για το έως εκεί που μπορεί να σκέφτεται κανείς κάτι για σωστό στην ηλικία τους, τουλάχιστον ως προς και το μέσο πραγματοποίησής του.

Δηλαδή κατά τη ξεκάθαρη γνώμη μας, δεν πρόκειται για ένα συνολικά μόνο και μόνο σωστό.

Ή αν προτιμάτε ακριβέστερα και πάντα για τις απόψεις που γενικότερα εμείς ως άνθρωποι έχουμε, αλλά βέβαια στην ωριμότητά μας, πρόκειται για ένα όχι αποδεχόμενο συνολικά αρκετά σωστό.

Πρόκειται δηλαδή για ένα φαινομενικό σωστό, όπως ακριβώς σε μεγαλύτερο ή σε μικρότερο βαθμό συνέβη φαινομενικά με διάφορα πράγματα μάλλον σε όλους μας, πάντα στην ηλικία τους.

Επιθυμούν δηλαδή μάλλον οι περισσότεροι πολίτες να πράττουν έτσι παρομοίως με τους ρατσιστές και οι αντιρατσιστές προς εκείνους και μόνο που συμπεριφέρονται αδιαμφισβήτητα ρατσιστικά, επειδή κατά κάποιον τρόπο ίσως περιορίζονται οι αδιαμφισβήτητα ρατσιστικές τους επιθέσεις.

Ή αν προτιμάτε επειδή προστατεύονται οι ίδιοι οι πολίτες ειδικά σε συνοικίες που υφίστανται πραγματικά ρατσιστικά προβλήματα, αποδίδοντας οι αντιρατσιστές με την αυτοδικία τους κάποιο είδος «δίκαιης τιμωρίας», σκεπτόμενοι για τους ρατσιστές το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Φανερά βέβαια, το μίσος και η βία ως οποιαδήποτε αντιμετώπιση οποιουδήποτε προβλήματος ακόμη και των εγκλημάτων του ρατσισμού, γεννάει περισσότερο μίσος και βία.

Γεννάει περισσότερο μίσος και βία, διαιωνίζοντας κατά κανόνα τα ρατσιστικά εκατέρωθεν αισθήματα, με αποτέλεσμα να έχουν και εκείνα τον αντίκτυπό τους στη σύγχρονη κοινωνία και κυρίως στους πιο νεαρούς πολίτες μας.

Αρκετές φορές δε δημιουργεί ακόμη και τις λεγόμενες βεντέτες, μεταξύ των ρατσιστών και των αντιρατσιστών.

14 ΘΥΜΟΣ, ΜΙΣΟΣ, ΚΑΚΙΑ

Ο θυμός προς τους άλλους ανθρώπους γεννάται σε κάποιον, όταν σκέφτεται και πιστεύει ότι **μπορεί** να τους κάνει κακό.

Αυτό που μόλις σας έγραψα το αναφέρει ο αρχαίος φιλόσοφος Αριστοτέλης, νομίζω στο έργο του **«Ηθικά Νικομάχεια»**, όμως το απέδωσα όπως περίπου το θυμάμαι.

Μάλλον πως το κάνω συχνά αυτό και για πολλά αποφθέγματα, επειδή πάνε πολλά χρόνια από τότε που μου φανερώθηκαν.

Για αυτό ακριβώς και εκτιμώ συνεχίζοντας, ότι χρειάζεται να δίνει κανείς πολύ μεγάλη σημασία, σε αυτόν που μπορεί και θυμώνει πραγματικά μαζί του.

Να επισημάνουμε ότι όταν σκέφτεται και πιστεύει κάποιος ότι **μπορεί** να του κάνει κακό, σημαίνει τουλάχιστον ότι είναι **ικανός** για κάτι τέτοιο.

Και μπορεί ίσως να τον βλάψει, επειδή γνωρίζει κάτι που πιθανότατα κάπως απεργάστηκε στο μυαλό του, με την αρνητική έννοια του όρου.

Για αυτό και αυτός που μπορεί να βλάψει πραγματικά κάποιον, είναι συνήθως κοντινό του πρόσωπο.

Είναι δηλαδή κάποιος που γνωρίζει πολύ καλά τον ίδιο.

Και γράφουμε ότι το απεργάστηκε με την αρνητική έννοια του όρου, χωρίς όμως να σημαίνει οπωσδήποτε και ότι θα το κάνει.

Το αν θα το κάνει, συνήθως εξαρτάται και από άλλους παράγοντες, στον χώρο και στον χρόνο που συνυπάρχουν.

Άλλους παράγοντες που μπορεί να ευδοκιμήσουν στο περιβάλλον τους.

Σκιαγραφώντας λίγο αυτούς τους άλλους παράγοντες, να πούμε ότι έχουν να κάνουν κυρίως με το μέτρο της κακίας ή του μίσους -όταν μισεί και κακιώνει- που έχει ο άνθρωπος που τους θυμώνει.

Προφανώς έχει να κάνει και με την ικανότητα του αποδέκτη του θυμού τους, να αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο που είναι κοντά και να τον εξομαλύνει φιλοσοφώντας και πράττοντας.

Για να γίνει αυτό χρειάζεται τουλάχιστον στην οπτική τής φιλοσοφίας του, το ακριβώς αντίθετο εκείνου που θα αρκούσε για την ευδοκίμηση του κακού.

Δηλαδή χρειάζεται να κυριαρχεί, η αγάπη και η καλοσύνη.

Όμως έτσι ακριβώς αρνητικά σκέφτεται αυτός που θυμώνει, για τον ίδιο τον αποδέκτη του θυμού του.

Το αίτιο της πολύ αρνητικής σκέψης του θα μπορούσε να είναι το ότι ο αποδέκτης του θυμού του, δεν συμπεριφέρεται σύμφωνα με τον τρόπο που ο ίδιος επιθυμεί.

Αν για παράδειγμα ενισχύοντας τα προηγούμενα που γράψαμε για τον θυμό, κάποιος δεν έκανε κάτι όπως θα το ήθελε αυτός και ο ίδιος ήξερε λόγω της στάσης της ζωής του, ή της συμπάθειας του, ή της καλής του προαίρεσης, ή και της εξάρτησής του από αυτόν τον κάποιον, ή και για κάποιον άλλο λόγο ότι δεν θα του έκανε ποτέ κακό, δεν πρόκειται να του θύμωνε καθόλου.

Απεναντίας ίσως το πιο πιθανόν θα ήταν να έβρισκε και χίλιους δύο τρόπους για να δικαιολογήσει την οποιαδήποτε πράξη του, ακόμη κι αν αυτή ήταν κραυγαλέα λάθος.

Έτσι ακριβώς όπως συμβαίνει με τα πολύ μικρά παιδιά και την οπτική τους για τους μεγάλους και κοντινούς τους ανθρώπους.

Να δικαιολογήσει την οποιαδήποτε πράξη του ακόμη κι αν αυτή ήταν κραυγαλέα λάθος, ειδικά κι όταν κάποιος ενήλικας πλέον δεν μπορεί να αξιολογήσει θαρραλέα τις καταστάσεις που προκύπτουν στη ζωή του, ή με όχι και τόση κριτική ευχέρεια.

Ίσως όμως ακόμη περισσότερο ο θυμός του μπορεί και να δηλώνει ότι είναι ικανός να τον βλάψει σωματικά.

Να τον βλάψει δηλαδή όχι και τόσο «εκλεπτυσμένα», που προφανώς εξαρτάται εν γένει και από το πως εκφράζεται ένας άνθρωπος.

Αν δηλαδή είναι βίαιος σωματικά ή εγκεφαλικά, ή ακόμη αν μπορεί να είναι ικανός και για τα δύο.

Επίσης για έναν άνθρωπο έχει μεγάλη σημασία και το όριο που θέτει ο ίδιος στον εαυτό του, για το πως και το πόσο θα εκφράσει τον θυμό του, πάντα αρνητικά.

Για παράδειγμα από την εμπειρία μου στους Κρητικούς, το όριο αυτό σε πολλούς από εκείνους, είναι ή ακραία ευρύ ή ακραία στενό.

Καθόλου όμως σε μια μέση τιμή.

Το να εκφράσει τον θυμό του δημιουργικά, κάνοντας δηλαδή αν και με ένταση μόνο το καλό στην όλη διαμορφωθείσα κατάσταση, δεν επεκτείνει σε καμία περίπτωση από εκείνες που πρόχειρα μπορούμε να φανταστούμε, το ήδη υπάρχον πρόβλημα απεναντίας.

Απεναντίας η γνώμη μας είναι ότι έτσι μπορεί και επιλύει σε έναν μεγάλο βαθμό τόσο το ήδη δημιουργημένο πρόβλημα, όσο και άλλα μελλοντικά αλληλένδετα με εκείνο

προβλήματα, που δύναται αν δεν δράσει να προκύψουν α-
κόμη και άμεσα.

Ακόμη να επισημάνουμε και ότι ο θυμός κάποιου μπορεί να εκφράζεται κυρίως προς τους γύρω του και από αυτούς τους γύρω του συνήθως στους πιο κοντινούς του, αλλά ουσιαστικά είναι ένας θυμός που νιώθει ο ίδιος ο άνθρωπος αποκλειστικά και μόνον προς τον εαυτό του.

Στην έκφρασή όμως του θυμού κάποιου πάντα προς τους γύρω του, μπορεί να γίνουν εν θερμώ μέχρι και φόνοι.

Το μίσος ενός ανθρώπου προς τους συνανθρώπους του πολλές φορές δημιουργείται όταν διακατέχεται ο ίδιος από συμπλεγματικά αισθήματα μειονεξίας και κατωτερότητας.

Τα αισθήματα μειονεξίας και κατωτερότητας και συνάμα η μη ορθή επεξεργασία τους δίνουν στον άνθρωπο ακούσια την κακία και το μίσος για τον συνάνθρωπο.

Και πάλι εδώ η κακία και το μίσος προς τον συνάνθρωπο ουσιαστικά είναι μίσος τού ίδιου του ανθρώπου προς τον εαυτό του.

Για αυτό και προτείνουμε στον άνθρωπο που συμπεριφέρεται κάποιες φορές θυμωμένα ή επιθετικά, ή νιώθει κάποιες φορές πως κακιώνει ή και μισεί ακόμη, να ερευνήσει αν αυτό του συμβαίνει επειδή αισθάνθηκε κάτι παρόμοιο με αυτά που μόλις περιγράψαμε έστω και στιγμιαία, από κάποιο ίσως αυθόρμητο και ακούσιο ή απλά απερίσκεπτο γεγονός, κάποιο δηλαδή ελαφρά τη καρδία γεγονός από αυτόν που το έπραξε.

Συνάμα να επαναπροσδιορίσει την προσωπικότητά του, μιας και όλοι οι άνθρωποι μπορούμε να φιλοσοφούμε τόσο με τις σκέψεις και τους φόβους μας, όσο και με τα όποια αισθήματα μειονεξίας και κατωτερότητας μπορεί να νοιώσουμε κάποιες στιγμές.

Για παράδειγμα σχετικά με τα αισθήματα μειονεξίας και κατωτερότητας μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι όλοι μας, έχουμε κάνει και πολλά πράγματα ή νοιώσει που μας κάνουν να αξίζουμε πολύ.

Κανένας άνθρωπος δεν είναι άνευ αξίας.

Ούτε καν το οποιοδήποτε ζώο ή φυτό, ή ακόμη και η άβια ύλη.

*«Όλοι, όλες και όλα έχουν τη **θέση** και τη **χρησιμότητά** τους στη ζωή και στο σύμπαν.*

Αν για παράδειγμα δεν υπήρχαν οι φαινομενικά ασήμαντες πέτρες καθώς και οι βράχοι στα βουνά, θα πλημμύριζε τη Γη η θάλασσα.»

Αργύρης Τσακαλίας

Ή με δικά μου λόγια κάποτε κάτι που είπε.

Ενώ συνάμα προτείνουμε για τον αποδέκτη ή τον μάρτυρα αυτής της θυμωμένης συμπεριφοράς, να προσπαθήσει να κατανοήσει αυτόν τον θυμωμένο άνθρωπο έστω και εκ των υστέρων.

Να αναρωτηθεί δηλαδή μήπως κάτι τον φόβισε, ή μήπως κάτι τον έκανε ίσως ο ίδιος επίσης αυθόρμητα και ακούσια να αισθανθεί μειονεκτικά και κατώτερος ως άνθρωπος, ή ίσως παραμελημένος.

Στη συνέχεια να εκτιμήσει την κατάσταση με την ησυχία του γιατί αν όλα αυτά ξεπερνάνε το σύνηθες μέτρο των ανθρώπων ή αν η έντασή τους δεν δικαιολογείται ακόμη και με κάποιον επιεική τρόπο, κάτι χρειάζεται να σκεφτεί και να πράξει για να το αντιμετωπίσει.

Ιδανικά άπαξ και διαπαντός στη ρίζα του.

Ιδανικά άπαξ και διαπαντός στη ρίζα του, όμως πάντα στα πλαίσια της καλοσύνης και της αγάπης προς τον συνάνθρωπο, ή τουλάχιστον της ευπρέπειας ως προς τον εαυτό του.

Πρακτικά εννοούμε να απομακρυνθεί μάλλον όσο μπορεί περισσότερο από εκείνον τον άνθρωπο, ίσως όμως χρονικώς πρόσκαιρα, εννοώντας για λίγο ή περισσότερο καιρό, όχι πάντως για πάντα.

Όλοι οι άνθρωποι μπορούν και προχωράνε στη ζωή τους, ίσως να εκπλήξουν κάποιον κάποτε θετικότατα και εκείνοι.

Να απομακρυνθεί τόσο συναισθηματικά, όσο και φυσικά, δηλαδή με την απουσία του.

Ακόμη για το μίσος που νιώθουν οι άνθρωποι, η ιστοσελίδα el.housepsych.com, αναφέρει μεταξύ άλλων:

«Αυτό το συναίσθημα μπορεί να εμφανιστεί φυσικά σε κάθε άτομο.

Αυτό συμβαίνει ανάλογα με την ικανοποίηση ή τη δυσαρέσκεια για τη ζωή κάποιου, καθώς και για τον εαυτό του.

Το μίσος των ανθρώπων αναπτύσσεται για εντελώς αντικειμενικούς λόγους, καθώς και για καθαρά υποκειμενικούς λόγους, που αντικατοπτρίζουν αποκλειστικά το προσωπικό όραμα οποιουδήποτε προσώπου, καθώς και των ανθρώπων (της κοινωνίας του) συνολικά».

Σχολιάζοντας να πούμε ότι ο ευχαριστημένος στη ζωή του άνθρωπος ούτε θέλει να πειράζει τους άλλους ανθρώπους, ούτε τους πειράζει, ούτε χαίρετε με το κακό τους ή το πάθημά τους.

Ακόμη ο ρατσιστής μισεί, όμως όποιος μισεί, δεν είναι απαραίτητα και ρατσιστής.

Μπορεί να εκτονωθεί διοχετεύοντας οπουδήποτε αλλού, το μίσος του.

Όμως σίγουρα είναι ένας αρνητικός άνθρωπος για την κοινωνία του.

Αυτό συμβαίνει επειδή οι αρνητικές σκέψεις που προκύπτουν από το μίσος που νιώθει αυτός ο άνθρωπος, κάποια στιγμή θα εκφραστούν με λόγια, ίσως και με πράξεις.

Αλλιώς είναι πιθανόν να εκφραστούν με ασθένεια.

Όμως και με τα λόγια και τις πράξεις μπορεί να βρεθεί κανείς αντιμέτωπος με τη δημιουργία ενός φαύλου κύκλου.

Δηλαδή η μόλις μία λέξη και η μόλις μία πράξη μπορεί να ανατροφοδοτούν και τις παρόμοιες επόμενες, αντί να τις εκτονώνουν.

Ακόμη περισσότερο συνεχίζουμε για έναν άνθρωπο που μπορεί και παρατηρεί, η συμπεριφορά ενός ανθρώπου που πηγάζει είτε από σκέψεις αγάπης είτε από σκέψεις μίσους, εκφράζεται συνέχεια με μικροπράγματα εκούσια και ακούσια, είτε μόνο στα λόγια του είτε επιπλέον και στις πράξεις του.

Επίσης αυτό που νιώθει ο άνθρωπος, αυτό και εκπέμπει.

15 ΌΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ

Να πούμε ακόμη πως για να γεννηθεί κανείς με μητρική γλώσσα την ελληνική· που γράψαμε ότι και για τούτο είμαστε ευτυχείς στο κεφάλαιο **«Λίγα Λόγια Για Τον Ρατσισμό»**, δηλαδή ετυμολογικά ότι για τούτο έχουμε καλή τύχη· θα πρέπει οι γονείς του να ξέρουν και να προτιμάνε να μιλάνε ελληνικά στον ίδιο, από την αρχή της ζωής του.

Από όταν ήταν δηλαδή βρέφος, ίσως ακόμη κι έμβρυο στην κοιλιά της μητέρας του.

Αυτό έχει μία σειρά στον χώρο και στον χρόνο από άλλες προϋποθέσεις, που δεν είναι τυχαίες αλλά πραγματικές-χειροπιαστές.

Όπως πραγματικό και χειροπιαστό είναι και το ότι οι γονείς του έμαθαν και ξέρουν ελληνικά.

Όμως για το ίδιο το βρέφος το να ακούει ελληνικά από την αρχή της ζωής του, δεν είναι από επιλογή του.

Λέμε ότι είναι θέμα τύχης για το βρέφος και μελλοντικό ενήλικα, όμως στην πραγματικότητα ίσως είναι καλύτερα να πούμε ότι απλά, δεν εξαρτάται από τον ίδιο.

Αιτία υπάρχει.

Για όλα υπάρχει αιτία.

Ο κόσμος μας είναι ένας κόσμος αιτίου και αιτιατού.

Δηλαδή ένας κόσμος αιτίας και αποτελέσματος.

Στην περίπτωση μας η πιθανή αιτία μπορεί να ήταν ή η επιλογή των γονιών του να μιλάνε ελληνικά, ή δεν μπορούσαν πάλι εκείνοι να κάνουν αλλιώς επειδή ήταν ίσως η μόνη γλώσσα που μιλούσαν αυθόρμητα και αρκετά καλά κατά τη βρεφική του ηλικία.

Έτσι μπορούμε να πούμε ότι κάποιος για να έχει μητρική γλώσσα την ελληνική ή οποιαδήποτε άλλη γλώσσα αντιστοίχως, θα πρέπει να έχουν έρθει έτσι οι καταστάσεις από πριν ακόμη γεννηθεί.

Όταν κάποιος δεν έχει γεννηθεί δηλαδή δεν υπάρχει καν, σίγουρα δεν μπορεί να κάνει επιλογές.

Συνεπώς και δεν μπορεί η μητρική γλώσσα που θα ομιλεί κανείς, να είναι από δική του επιλογή.

Μιλάμε πάντα σύμφωνα με όλα αυτά που φαίνονται να ισχύουν, καθώς και όσα μπορούμε να γνωρίζουμε ότι συμβαίνουν πριν από τη γέννηση του ανθρώπου, χωρίς όμως και να υπαινισσόμαστε ότι μπορεί να συμβαίνει και κάτι «μεταφυσικό» πριν από αυτήν.

Απλά δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με απόλυτη βεβαιότητα.

Πολλές φορές μιλάμε έτσι, για να είμαστε όσο πιο ακριβείς μπορούμε.

Η ακρίβεια στην έκφραση βοηθάει πολύ στην εξακρίβωση της αλήθειας, της όποιας αλήθειας υποκρύπτετε και περιμένει να αποκαλυφθεί.

16 ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ

Να πούμε όμως ακόμη και ότι ξεκάθαρα κατά τη γνώμη μας, δεν υπάρχουν παγκόσμιες συνωμοσίες, ούτε καν τοπικές.

Η φύση του ανθρώπου είναι καλή, πολύ καλή.

Ή κι αν υπάρχουν παγκόσμιες συνωμοσίες, δεν θα πρέπει κανείς να πράττει έχοντας τέτοιου είδους επιχειρήματα στη φαρέτρα του, για ότι κι αν κάνει.

Συμφέροντα υπάρχουν, όμως αυτά είναι κυρίως οικονομικά και γεννιούνται από ανασφάλεια του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Από ανασφάλεια για την επιβίωση του ίδιου του ανθρώπου και της οικογένειάς του.

Στους πλούσιους ή αν προτιμάτε στους πολύ πλούσιους, μάλλον από διαστρέβλωση του ίδιου ενστίκτου.

Ίσως δηλαδή όπως το σκεφτόμαστε, επειδή η συνήθεια της αποθησαύρισης έχει γίνει μία δεύτερη στρεβλή φύσις τους, που όταν την ικανοποιούν τους δίνει επιπλέον χαρά αλλά σίγουρα πρόσκαιρη χαρά.

Πρόσκαιρή δηλαδή μέχρι σύντομα να την επαναλάβουν.

Η συνήθεια δημιουργεί μία δεύτερη φύση στον άνθρωπο, έχει πει πολλά χρόνια πριν ο αρχαίος φιλόσοφος Αριστοτέλης.

Δηλαδή να προσθέσουμε εμείς ως άμεσο και πολύ σπουδαίο συμπέρασμα, πως ο άνθρωπος προχωράει κυρίως σύμφωνα με τις συνήθειες του, επειδή ακριβώς πηγαίνει και εκεί που η προσωπική του επίκτητη φύση

προστάζει, στα πλαίσια όμως της κυρίαρχης ανθρώπινης φύσης δηλαδή της φύσης του είδους του.

Επίσης υπάρχουν και ψηφοθηρικά πολιτικά συμφέροντα.

Ή γενικότερα συμφέροντα της κατεύθυνσης του να έχει κανείς ακόλουθους αν γίνεται και φανατικούς και με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, εκεί που θέλει ιδιαίτερα πολύ, να τους εξουσιάζει.

Υπάρχουν για παράδειγμα ακόμη και επιτήδριοι άνθρωποι που συντηρούν έναν φανταστικό εχθρό για να συσσωρεύουν και να συσπειρώνουν άλλους ανθρώπους γύρω τους, φανατίζοντάς τους.

Να τους οπαδοποιούν φανατικά δηλαδή και πάντα προς όφελός τους.

Να τους κάνουν φανατικούς οπαδούς τους, είτε για λόγους οικονομικούς, είτε για λόγους θρησκευτικούς, είτε για λόγους πολιτικούς και ψηφοθηρικούς, είτε για λόγους κοινωνικούς, είτε και για λόγους ότι έτσι νομίζουν ότι αισθάνονται απλά καλύτερα οι ίδιοι, εξουσιάζοντάς τους ως αρχηγοί τους.

Έτσι απλά επειδή κάτι τέτοιο αν και στρεβλά τους ευχαριστεί, μη συνειδητοποιώντας το μέγεθος της πολύ μεγάλης ζημιάς που μπορεί να κάνουν στους άλλους ανθρώπους και τις οικογένειές τους.

Ο σύνηθες όμως λόγος της προσπάθειας οπαδοποίησης των ανθρώπων είναι μάλλον οικονομικός και έχει να κάνει με τη διαστρέβλωση τού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Ακόμη και οι προαναφερθέντες πιθανοί λόγοι οπαδοποίησης, έχουν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο και οικονομικές εκφάνσεις εξάρτησης.

Να πούμε όμως και ότι σύμφωνα με τον Ζίγκμουντ Φρόιντ, τα βαθύτερα κίνητρα για ότι κάνει ένας άνθρωπος, είναι αυτά για την ερωτική προσέλκυση του αντίθετου φύλου.

Έτσι αν δεχτούμε αυτό που λέει ο Φρόιντ ακόμη και όχι εντελώς σίγουρα δεν ισχύει παντελώς, δεδομένου του καθολικού ρόλου του έρωτα στο Σύμπαν και ενός κινήτρου συνειδητοποιημένου από τους ανθρώπους ή μη, μπορεί γενικά να ισχυριστεί κανείς ότι όταν δεν αφαιρούνται ανθρωπίνες ζωές ή και των άλλων έμβιων οντοτήτων με έναν βίαιο τρόπο και όχι για να τραφεί κανείς, καθώς και όχι πολύ έντονες αδικίες είτε οικονομικής φύσεως είτε συναισθηματικής είτε οποιασδήποτε άλλης για τους ίδιους τους ανθρώπους ή και για αυτούς που αλληλοεπιδρούν μαζί τους· μάλλον πως όλα όσα σχετικά με αυτά που μόλις γράψαμε -την οπαδοποίηση δηλαδή- γίνονται στον πλανήτη, τουλάχιστον στη μέση τους τιμή, είναι απλά πταίσματα.

Λέει για τον θρησκευτικό φανατισμό ο μητροπολίτης Δημητριάδος Ιγνάτιος, σε πρόσφατη συνέντευξή του στις 23 Δεκεμβρίου του 2021, στην έντυπη έκδοση της εφημερίδας τα Νέα:

«Ο θρησκευτικός φανατισμός είναι σαν τα ναρκωτικά.

Η έμμονη ιδέα και ο θρησκευτικός φανατισμός δημιουργούν εξάρτηση σε έναν άνθρωπο

Και η απεξάρτηση είναι τόσο δύσκολη όσο είναι και από τις ουσίες και από τα ναρκωτικά.

Διότι θωρακίζεσαι σε έναν τρόπο σκέψης που δεν μπορείς εύκολα να τον εκλογικεύσεις.

Δεν θέλεις να δεις την πραγματικότητα.

Μένεις εγκλωβισμένος θεωρώντας με έναν τρόπο στον πνευματικό τομέα, ότι ξεχωρίζω από τους άλλους

Αυτή είναι η αμαρτία μας.

Είναι ο φαρισαϊσμός που ο Χριστός πολέμησε.

Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που κάθε τι νέο το βλέπουν με τρόπο που ξεφεύγει από τα όρια της πίστης.

Μάλιστα κάποιοι Πνευματικοί – Εξομολόγοι ειδωλοποιούν και τον εαυτό τους και τον λόγο τους και δημιουργούν μια σχέση αρχηγού και οπαδών.

Αλλά πάντα χρειάζονται έναν εχθρό, για να διατηρηθεί αυτή η σχέση».

Φαίνεται ότι αυτά που λέει ο μητροπολίτης Ιγνάτιος για τον θρησκευτικό φανατισμό, ισχύουν και για άλλους φανατισμούς.

Όπως φανατικά μπορεί να πιστεύουν κάποιοι, ότι υπάρχουν παγκόσμια σχέδια για την υποταγή των ανθρώπων.

Δεν μας λένε όμως αυτοί οι κάποιοι ποιοι οργανώνονται για αυτά τα σχέδια και γιατί να θέλουν να υποτάξουν όλο τον κόσμο.

Πάρα μόνον αναφέρουν κάτι γενικό και αόριστο, όπως ότι απλά συμβαίνει και ότι συμβαίνει γενικά από τους πλούσιους του πλανήτη.

Είναι σχεδόν σίγουρο ότι οι πλούσιοι τού πλανήτη, φοβούνται μήπως κάποια στιγμή απολεσθεί ο πλούτος τους ή και απλά συρρικνωθεί, όμως δεν νομίζουμε ότι οργανώνονται στην εποχή μας με σκοπό την υποταγή, ή το κακό της ανθρωπότητας.

Ίσως ακόμη να οργανώνονται και για το αντίθετο, δηλαδή για το καλό της ή αυτό που νομίζουν καλό της.

Σίγουρα όμως είναι πιο λογικό να πούμε ότι φοβούνται περισσότερο οι πλούσιοι τον απλό λαό από ότι ο απλός λαός

τους πλούσιους, μήπως και αυτόν τους τον πλούτο ο ίδιος ο λαός κάποια στιγμή τον απαλλοτριώσει.

Εμείς λέμε ότι μόνο παράφρονες θα ήθελαν να υποτάξουν ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι δεν υπάρχουν παράφρονες, αλλά όμως ότι αυτοί όσο περνάει ο καιρός, τουλάχιστον απομακρύνονται.

Ποτέ δεν έχουν διάρκεια.

Για τους δε δικτάτορες από αυτούς, να πούμε ότι κανένας τους στην ανθρώπινη ιστορία, δεν είχε καν ειρηνικό τέλος.

Βέβαια και οι φοβισμένοι μήπως και χάσουν τα κεκτημένα τους άνθρωποι, είτε πολύ πλούσιοι είναι αυτοί είτε λιγότερο πλούσιοι είναι αυτοί είτε είναι φτωχοί, μπορεί να πράξουν -και συνήθως έτσι πράττουν- επιθετικά στη διαμόρφωση της κοινωνίας που ανήκουν.

17 ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Να πούμε επίσης ότι πολύ θετικές πράξεις και συμπεριφορές για κάποια εποχή, σε διαφορετικές συνθήκες και εποχές, έχουν ίσως και εντελώς αρνητικό πρόσημο.

Για παράδειγμα ένας κατακτημένος λαός όχι απλά δικαιούται, αλλά είναι απαραίτητο να κάνει ότι μπορεί για να ανακτήσει την ελευθερία του.

Προφανώς αλλά και συνήθως, αυτό συμβαίνει με τα όπλα. Είναι όμως εντελώς παράλογο και κατακριτέο να πάρει κανείς τα όπλα και να πολεμήσει σε περίοδο ειρήνης, δημοκρατίας, ισότητας και ελευθερίας, εξυπακούεται για κάτι που πιστεύει ακόμη κι αν το πιστεύει πολύ βαθιά μέσα του.

Τραγικότητα αποκτάει το γεγονός πως συνήθως τουλάχιστον στην εποχή μας, εκείνοι που πιστεύουν πολύ βαθιά μέσα τους σε κάτι και παίρνουν μέχρι και τα όπλα για να το πραγματοποιήσουν, δεν μπορούν να το συγκεκριμενοποιήσουν προτεινόμενο ως κάτι ρηξικέλευθα πολύ καλύτερο για την κοινωνία τους, από το ήδη υπάρχον.

Τούτο έχει ως αποτέλεσμα να μην μπορούν καν στοιχειωδώς να εγγυηθούν στην πολιτεία τους ότι ακόμη και με την αμέριστη βοήθειά της, αυτό που οραματίστηκαν και λένε πως είναι και όμορφο, θα το καταφέρουν ή έστω θα το πλησιάσουν στη βάση του.

Αυτό γιατί μάλλον οι άνθρωποι που παίρνουν τα όπλα σε πραγματικά Δημοκρατικά περιβάλλοντα για να τα ανατρέψουν, ή αν προτιμάτε ακόμη και σε αντικειμενικώς επιστη-

μονικά χαρακτηρισμένα κοινοβουλευτικής δημοκρατίας περιβάλλοντα δηλαδή περιβάλλοντα πραγματικής δημοκρατίας μόνο για τους εκλεγμένους βουλευτές τους, έχουν συνήθως χαρακτήρα απόλυτο ή τουλάχιστον εξουσιαστικό.

Για αυτό και θέλουν να επιβάλλουν με τα όπλα την άποψη που έχουν εκείνοι ως καλύτερη ή και κάλλιστη, για το πως θα συμπεριφέρονται έστω κάποιοι πολίτες που συνήθως είτε άμεσα είτε έμμεσα εξουσιάζουν την κοινωνία, σε μια όμως σημερινή πολιτεία που το κυβερνών κόμμα εκλέγεται με ισάξια ψήφο για όλους τους ενήλικους πολίτες της.

Εκείνοι δε που θέλουν να επιβάλλουν τους κανόνες τους με τα όπλα, έχουν κυρίαρχα στις οργανώσεις τους τέτοια εξουσιαστική δομή και οι ίδιοι παρόμοια απολυτότητα ως άνθρωποι, που μπορούν να σκοτώνουν στο όνομά της ιδεολογίας τους συνανθρώπους τους, που μάλιστα όπως φαίνεται γνωρίζουν και ελάχιστα.

Τούτο δείχνει πολλά και για την κοινωνία που αν τα κατάφερναν, θα οικοδομούσαν.

Το ότι όπως φαίνεται τους ανθρώπους που απειλούν τους γνωρίζουν ελάχιστα, εικάζεται και από το γεγονός του ότι αν τους γνώριζαν καλά, θα καταλάβαιναν ότι και οι ίδιοι έχουν ή είχαν κάποια στιγμή στη ζωή τους παρόμοια με εκείνους όνειρα, παρόμοιες με εκείνους ανησυχίες, παρόμοιους αγώνες για την επιβίωση εκείνων και των αγαπημένων τους προσώπων και ότι φυσικά και νοιώθουν τη ζωή και θέλουν απόλυτα να εξακολουθήσουν να υπάρχουν βιώνοντάς τη.

Ή αν προτιμάτε να γράψουμε πιο ήπια, για αυτό και οι άνθρωποι που οργανώνονται τρομοκρατικά είναι συνήθως νέοι, που δεν έχει ακόμη ωριμάσει στο μυαλό τους το πόσο χρήσιμο μπορεί να είναι σε μια κοινωνία,

το να συμβιβάζονται υπό φιλελεύθερες πολιτικά προϋποθέσεις τα μέλη της.

Οι ανατροπές στην κοινωνία συνήθως γίνονται, όταν η προσωπική φιλοσοφία που έχει και επιδεικνύει με τον περίγυρό της η συντριπτική πλειονότητα των πολιτών της καθώς και η κοσμοθεωρητική τους φιλοσοφία, είναι παρόμοια.

Είτε εκείνες οι φιλοσοφίες τείνουν προς τον πιο Δημοκρατικό ακόμη και Αμεσοδημοκρατικό τρόπο σκέψης, είτε τείνουν προς τον πιο μοναρχικό ή αν προτιμάτε απολυταρχικό ή μονοεξουσιαστικό.

Βέβαια όλες αυτές οι φιλοσοφίες ή και κουλτούρες καλλιεργούνται και καλλιεργούνται κυρίαρχα από τις λεγόμενες άρχουσες τάξεις της κοινωνίας, για αυτό προτείνουμε τόσο να διαβάζετε όσο και να σκέφτεστε όσο πιο αγαποβόλα, ελεύθερα και καλοσυνάτα μπορείτε, για να προοδεύουν μέσω εσάς και οι υπόλοιποι άνθρωποι, ακόμη και οι άνθρωποι που ανήκουν σε εκείνες τις λεγόμενες άρχουσες τάξεις.

Δηλαδή να προοδεύουν σε αγάπη ελευθερία και καλοσύνη και ο λαός και οι λεγόμενες άρχουσες τάξεις, δηλαδή για να γελάσουμε και ο Λαός και το Κολωνάκι.

Μια φιλοσοφία σε θεωρία και πράξη νομίζουμε ότι θα πρέπει κυρίως να εμπεριέχει όλα εκείνα τα στοιχεία της αγάπης και της ελευθερίας που θα ενώνουν εν ειρήνη τους πολίτες της, ακόμη κι αν χρειάζεται να υπερβούν εκείνων του αρχαιοελληνικού κόσμου που αναφέρονται σε ένα απόσπασμα του Ηροδότου για τον Ελληνισμό, αν και η αναφορά τους γίνεται από εκείνον έχοντας στο νου του τον πόλεμο:

«...αὐτίς δὲ τὸ Ἑλληνικόν, ἐὼν ὁμαιμόν τε καὶ ὁμόγλωσσον, καὶ θεῶν ἰδρύματά τε κοινὰ καὶ θυσίαι ἥθεά τε ὁμότροπα, τῶν προδότας γενέσθαι Ἀθηναίους οὐκ ἂν εὖ ἔχοι».

«...και κατόπιν ο ελληνισμός, ένας κόσμος που στις φλέβες του κυλά το ίδιο αίμα και μιλά την ίδια γλώσσα κι έχει κοινά τα λατρευτικά κέντρα των θεών και θυσίες και συνήθειες ίδιες κι απaráλλαχτες — η προδοσία όλων αυτών θα ήταν αίσχος για τους Αθηναίους».

(Ηροδότου Ιστοριαι Ἑ Ουρανία, 8.144.2, Νεοελληνική Απόδοση Ηλίας Σπυρόπουλος).

Εξάλλου φαίνεται περισσότερο πως αυτές πλέον τις πολεμικές ενώσεις σε περιόδους ειρήνης της εποχής μας, τις επικαλούνται κυρίαρχα οι άνθρωποι που θέλουν να κατευθύνουν αναλόγως τους άλλους ανθρώπους χειραγωγώντας τους.

Συνήθως ο λαός μας δεν ενώνεται και παλεύει μόνο για αυτά που αναφέρονται στο μόλις παραπάνω απόσπασμα του Ηροδότου.

Αλλά όταν τουλάχιστον εκείνα συνυπάρχουν με έννοιες ευρύτερες όπως η ίδια η Ζωή, η Ελευθερία και η Δικαιοσύνη.

Έτσι προτείνουμε και στις άρχουσες τάξεις να σκέφτονται και να πράττουν κυρίαρχα εν ειρήνη.

Δηλαδή με ζωή για όλους τους διαβιούντες ανθρώπους της κοινωνίας που και οι ίδιες ανήκουν, ελευθερία και δικαιοσύνη.

Με ζωή για όλους τους διαβιούντες ανθρώπους της κοινωνίας που ανήκουν, με ελευθερία και με δικαιοσύνη τέτοιας έκτασης, που να προτιμούσαν και οι ίδιοι

οι άνθρωποι που συγκροτούν τις άρχουσες τάξεις να είναι απλοί πολίτες της, αλλά για το κοινό καλό να χαίρονται που πρόσκαιρα και μόνο πρόσκαιρα, παραμένουν θεματοφύλακες μιας τέτοιας Δημοκρατίας.

Από την άλλη πλευρά κάποιος που μιλάει και συμπεριφέρεται εξαιρετικά καλλιεργημένα σε περίοδο ειρήνης, θα ήταν παράλογη και κατακριτέα η ίδια συμπεριφορά προς έναν κατακτητή ή έναν υποψήφιο κατακτητή της χώρας του.

Βέβαια ακόμη και για τους υποψήφιους κατακτητές, η ευγένεια και οι τρόποι καλής συμπεριφοράς που θα πρέπει να έχει αλλά και να επιδεικνύει μια χώρα στα πλαίσια της διπλωματίας, στη σύγχρονη τουλάχιστον εποχή είναι αυτονόητη.

Όμως όπου χρειάζεται να δείξει την ισχύ της, την αποτρεπτική ισχύ της, θα πρέπει να τη δείχνει.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε ότι δεν θα πρέπει να κρίνει κανείς με πολλή αυστηρότητα ακόμη και μη αποδεκτές πράξεις στην εποχή του, όταν συμβαίνουν σε κάποια άλλη εποχή, σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες και με εντελώς διαφορετικές γενικά παραδεκτές απόψεις της κοινωνίας τους.

Να συμπεριλαμβάνει δηλαδή στη σκέψη του τις ιδιαίτερες αυτές για την εποχή που έγιναν, συνθήκες και διαμορφωμένες απόψεις.

Επίσης να αναφέρουμε με βάση την εποχή μας και την Ελλάδα, ότι δεν θα πρέπει κανείς σε περίοδο ειρήνης, να έχει ως πρότυπο και οδηγό στη ζωή του, ανθρώπους περιόδων πολέμου.

Ασφαλώς και οι επαναστάτες για την απελευθέρωση της χώρας μας ανέλαβαν στο ακέραιο το χρέος τους, είναι για

πάντα ἥρωες στα μάτια μας, τους τιμούμε και τους ευχαριστούμε τα μάλα που μας απελευθέρωσαν και είναι πάντα πολύ σπουδαίος και χρήσιμος ο τρόπος σκέψης τους σε **παρόμοιες** περιόδους.

Και όχι μόνο ο τρόπος σκέψης τους, αλλά και οι πράξεις τους και η τόλμη που επέδειξαν, για να πραγματοποιηθούν αυτές.

Σίγουρα υπάρχει και αναλογία στον τρόπο σκέψης ενός ἥρωα τῆς Επανάστασης για την Απελευθέρωση της Ελλάδας, με τον τρόπο σκέψης ενός σύγχρονου Έλληνα, που παλεύει για άλλα θέματα Δικαιοσύνης, καθώς και της προσωπικής του Ελευθερίας.

Όμως η ζωή προχωράει και γνώμη μας είναι ότι προχωράει από το καλό στο καλύτερο, έστω και με πισωγυρίσματα.

Κι έρχεται ο καιρός που τη θέση του πολέμου, τη διαδέχεται η ειρήνη.

Τη θέση του θανάτου τη διαδέχεται η ζωή.

Τη θέση του θυμού για το άδικο, τη διαδέχεται η θεραπεία του και κατόπιν η αγάπη, η χαρά και η εκτίμηση για το μεγαλείο του είδους μας.

Σίγουρα με αγώνες, όμως θέλουμε να πούμε με λίγα λόγια, ότι είναι λάθος τουλάχιστον κατά τη γνώμη μας, σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες, να σκεφτόμαστε και να πράττουμε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Αυτήν τη στιγμή στην Ελλάδα έχουμε δημοκρατία, θέλετε να επισημάνουμε ότι είναι αντιπροσωπευτική δημοκρατία;

Πράγματι είναι αντιπροσωπευτική δημοκρατία, όμως είναι κατακτημένη από τον Ελληνικό λαό δημοκρατία.

Υπάρχουν κατοχυρωμένοι θεσμοί και μέσα, για να διεκδικηθεί το οτιδήποτε.

Αυτός είναι σήμερα ο ενδεδειγμένος τρόπος να διεκδικηθεί οτιδήποτε στην Ελλάδα και αυτό είναι κάτι που κατακτήθηκε με τεράστιους κόπους και θυσίες από τους προγόνους μας, αλλά και από εμάς τους ίδιους σε κάποιο βαθμό, ανάλογα και με την εποχή τού καθενός μας στο διάβα των αιώνων. Επίσης είναι κάτι που εξακολουθεί να προχωράει.

18 ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΨΑΡΟΝΤΟΥΦΕΚΟ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

Ξαναγράφουμε την ξεκάθαρη άποψή μας, ότι δεν υπάρχουν παγκόσμιες συνωμοσίες.

Η φύση του ανθρώπου είναι καλή, πολύ καλή.

Ή κι αν υπάρχουν παγκόσμιες συνωμοσίες, δεν θα πρέπει κανείς να πράττει έχοντας τέτοιου είδους επιχειρήματα στη φαρέτρα του, για ότι κι αν κάνει.

Απεναντίας, σκεπτόμαστε για τούτα, ότι υπάρχουν με βεβαιότητα πράγματα και καταστάσεις που ψάχνει ο κάθε άνθρωπος και φυσικά σε έναν κόσμο με τέτοια ποικιλομορφία όπως ο δικός μας, μπορεί και βρίσκει.

Ότι ψάχνει βρίσκει συνήθως ο άνθρωπος και ότι δεν ψάχνει και να έρθει δίπλα του, συνήθως το προσπερνάει.

Αν για παράδειγμα κάποιος άνθρωπος που κάνει θαλάσσιο ψαροντούφεκο περάσει δίπλα από το πιο σπάνιο φύκι του κόσμου, δεν πρόκειται να το παρατηρήσει.

Και αυτό επειδή θα ψάχνει για ψάρια και μάλιστα βρώσιμα.

Συνεχίζοντας να πούμε ότι ο κόσμος μας παρόλο που υπάρχει σε αυτόν κάθε είδους εγκληματικότητα, κατά βάση είναι καλός, πολύ καλός και γίνεται ολοένα και καλύτερος.

Υπάρχουν όμως ακαταμάχητα επιχειρήματα υπέρ και κατά οποιασδήποτε πρότασης, όπως έλεγαν και οι Αρχαίοι Έλληνες Σοφιστές.

Στην περίπτωση δε της θεωρίας των παγκοσμίων συνωμοσιών, φαίνεται ότι τα ακαταμάχητα επιχειρήματα, βρίσκουν

σε πολλούς συνανθρώπους μας, επίσης την εφαρμογή τους.

Σας βάζουμε από κάτω κάτι από την πολύ πλούσια Αρχαία Ελληνική Γραμματεία, που αποτελεί ένα χαρακτηριστικό και συνάμα αστείο παράδειγμα της παραδοξότητας των επιχειρημάτων, που μπορεί να προκύψουν όταν θέλει να πετύχει κανείς κάτι συγκεκριμένο.

Το αναφέρουμε δε, όπως ακριβώς υπάρχει και στη Βικιπαίδεια:

«Ο Κόρακας ή Κόραξ ο Συρακούσιος (5ος π.Χ. αιώνας) ήταν περίφημος ρήτορας.

Καταγόταν από τις Συρακούσες, έχοντας μάλιστα διατελέσει σύμβουλος του Ιέρωνα και είναι γνωστός για την ιστορία με τον μαθητή του Τεισία από τις Συρακούσες.

Σύμφωνα με αυτήν την ιστορία ο Κόρακας συμφώνησε με τον Τεισία, όντας σίγουρος για την ικανότητα του μαθητή του αλλά και την επιτυχημένη διδασκαλία του ίδιου, πως όταν θα κέρδιζε την πρώτη του δίκη τότε μόνο θα του πλήρωνε δίδακτρα.

Όμως ο καιρός περνούσε και ο Τεισίας δεν έπαιρνε μέρος σε καμία δίκη έτσι ώστε να την κερδίσει ή να την χάσει.

Έτσι ο δάσκαλός του ζήτησε δικαστικώς την αμοιβή του.

Έτσι ο Κόρακας ισχυρίστηκε στην αγόρευσή του τα εξής:

Κύριοι δικαστές ο μαθητής μου πρέπει οπωσδήποτε να μου πληρώσει τα δίδακτρα που μου χρωστάει, όποια κι αν θα είναι η απόφασή σας.

Αν μεν με δικαιώσετε, πρέπει να με πληρώσει για να εκτελεσθεί η δικαστική απόφαση.

Αν όμως δεν δικαιώσετε εμένα αλλά εκείνον, τότε ο μαθητής μου κερδίζει την πρώτη του δίκη, αποδεικνύεται η καλή του κατάρτιση και η δική μου καλή διδασκαλία και πρέπει να με πληρώσει για να τηρήσει τη συμφωνία μας.

Ενώ ο Τεισίας είπε με τη σειρά του (ως αντάξιος του δασκάλου μαθητής):

Κύριοι δικαστές εγώ δεν έχω καμιά υποχρέωση πληρωμής, όποια και αν είναι η απόφασή σας.

Αν μεν με δικαιώσετε, για να εφαρμοστεί η απόφασή σας.

Αν δε δεν με δικαιώσετε, γιατί τότε δεν θα έχω κερδίσει ακόμη την πρώτη μου δίκη και επομένως, κατά τη συμφωνία μας, δεν έχω ακόμη υποχρέωση καταβολής της αμοιβής.

Οι δικαστές αφού συνεδρίασαν χωρίς αποτέλεσμα μέχρι που νύχτωσε είπαν την εξής παροιμιώδη φράση:

Κακού κοράκος, κακό ωόν.

Η μεταφορά του οποίου σήμερα είναι «το μήλο, κάτω απ' τη μηλιά»».

19 ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΟ ΑΓΑΘΟ

Εδώ να πούμε ότι ο αρχαίος σοφός Σωκράτης στον Πρωταγόρα του Πλάτωνα, είχε πει το περίφημο **«Οὐδείς ἐκὼν κακός»**, δηλαδή ότι **«Κανένας άνθρωπος δεν πράττει το κακό με τη θέλησή του»**.

Ο Πλάτων γενικά μπορεί να ήταν αριστοκρατικός στις πολιτικές του πεποιθήσεις και από εκεί να πήγαζε η φιλοσοφία του και συνάμα η ίδια να ήταν αποτέλεσμά της, όμως αναγνωρισμένα είχε πει πολλά και σπουδαία πράγματα από τη σκοπιά του.

«Ο Σωκράτης φαίνεται να πιστεύει» γράφει μία πολύ εύστοχη και σύντομη ανάλυση για το ότι κανένας άνθρωπος δεν πράττει το κακό με τη θέλησή του, *«ότι τόσο ο ήρωας ή ο άγιος όσο και ο κακοποιός αναζητούν σε κάθε πράξη τους ένα τελικό σκοπό που θεωρούν σαν αγαθό και για τον οποίο πιστεύουν πως αν τον πραγματοποιήσουν, θα τους κάνει ευδαίμονες»*.

Η διαφορά ανάμεσά τους συνίσταται στο γεγονός ότι ο άγιος αναζητεί το πραγματικό αγαθό, ενώ ο κακοποιός αναζητεί το φαινομενικό αγαθό».

[πηγή: Α. Μπαγιόνας, Ιστορία της αρχαίας ελληνικής ηθικής από τους προσωκρατικούς ως την αρχαία Ακαδημία, Θεσσαλονίκη 1974].

(σ.σ. **«Αγαθόν»** στην αρχαία Ελλάδα σήμαινε -κατά μια έννοια- το καλό και το χρήσιμο.)

Να πούμε επίσης ότι αυτή είναι μία αιτιολόγηση για το ότι **«Κανένας άνθρωπος δεν πράττει το κακό με τη θέλησή του»**, που το να πράττει κανείς το κακό το ανάγει σε πρόβλημα που έχει τόσο προσωπική λύση, όσο και κοινωνική.

Έχει τη λύση δηλαδή του να γνωρίσει κανείς το πραγματικό αγαθό για την κάθε κατάσταση που προκύπτει στη ζωή του τόσο μέσω της αναζήτησης και του ολοκληρωμένου συλλογισμού τού ίδιου του προσώπου, όσο ίσως και μίας κοινωνίας που θα προάγει μέσω της εκπαίδευσης τέτοιες αναζητήσεις και τέτοιο τρόπο σκέψης στους πολίτες της.

Η προσωπικότητα ενός ανθρώπου διαμορφώνεται τόσο από τις προτιμήσεις, τις προτεραιότητες, τα πρότυπα που έχει και τις σκέψεις που κάνει ο ίδιος για όλα αυτά, όσο και από αυτά που προβάλλει και προάγει στην εποχή του η οικογένειά του, ο περίγυρος του, η εκπαίδευσή του και γενικότερα, η κοινωνία του.

Σήμερα εκτός της άγνοιας από πολλούς ανθρώπους του πραγματικού αγαθού και του φαινομενικού αγαθού όπως αναφέρθηκε λίγο πριν, ξέρουμε και δεχόμαστε ότι αυτοί που πράττουν το κακό ή αν θέλετε και που μπορεί να παρανομούν, τους έχει ωθήσει κατά εκεί σε μεγάλο βαθμό η ίδια η κοινωνία μας και όλες οι άλλες οι συνθήκες που βίωσαν και βιώνουν στη ζωή τους, από την παιδική τους ακόμη ηλικία.

Έτσι ενισχύεται και με έναν άλλο λόγο η άποψη ότι κανένας άνθρωπος δεν πράττει το κακό με τη θέλησή του.

Έχει δηλαδή την ευθύνη της άλλες φορές περισσότερο κι άλλες φορές λιγότερο και η κοινωνία μας, πέρα από την επιλογή που έχει ένας άνθρωπος να πράξει έτσι ή αλλιώς κατά το δοκούν.

Προφανώς αλλά και κατά τη γνώμη μας έτσι θα πρέπει να σκέφτεται μία κοινωνία, για να μπορεί να χαρακτηρίζεται ως υπεύθυνη κοινωνία.

Υπεύθυνη τουλάχιστον ως προς αυτά που προάγει και ως προς αυτά που θέτει στις προτεραιότητές της.

Γράφουμε για να χαρακτηρίζεται υπεύθυνη κοινωνία, χωρίς όμως να πάψει να αναζητεί και την υπευθυνότητα, στις πράξεις των μελών της.

Η υπευθυνότητα της κοινωνίας θα πρέπει να προάγει και την υπευθυνότητα του πολίτη και όχι να την υποκαθιστά.

Η γνώμη μας πάντως όσον αφορά το ποιο είναι το πραγματικό αγαθό για τον άνθρωπο, να πούμε χονδρικά και σε μία μόλις γραμμή στο κεφάλαιο τούτο, ότι είναι η αέναη ανέλιξή του προς την ατέρμονη τελειότητα.

Με λίγα λόγια δηλαδή, χρειάζεται πολύ για την προσωπικότητά του κανείς, να προσπαθεί συνεχώς ως άνθρωπος να βελτιώνεται.

Αντιστρόφως σκεπτόμενοι, **φαινομενικό αγαθό** είναι οτιδήποτε προσπαθεί να αποκτήσει ο άνθρωπος, εμποδίζοντας ουσιαστικά τον εαυτό του να βελτιώνεται, δηλαδή οτιδήποτε τον κάνει να παραμένει στάσιμος ή κιόλας να καθελίσσεται.

Είτε εκείνο που τον εμποδίζει να βελτιώνεται αφορά τις σκέψεις του για να το αποκτήσει, είτε αφορά τις πράξεις του.

Είτε εκείνο που τον εμποδίζει να βελτιώνεται αφορά τις σκέψεις του είτε αφορά τις πράξεις του, ακόμη και για την απόκτηση των αναγκαίων του αγαθών.

Πόσο μάλλον που συχνά ή και κατά κανόνα στον σύγχρονο κόσμο και εκείνο που γενικώς προτείνει στα μέλη των κοινωνιών του για κατανάλωση θέλοντας μόνο και μόνο για παράδειγμα να τον κάνει καταναλωτή, εξ ορισμού τον κάνει να καθελίσσεται.

20 ΑΝ ΊΣΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ, ΠΟΥ ΕΜΕΙΣ ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ΌΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ

Ίσως ο ορατός κόσμος που βιώνει ο άνθρωπος να εξελίσσεται από τα ατελέστερα όντα στα πιο τελειοποιημένα, τουλάχιστον από την άποψη των ικανοτήτων τους.

Κατά τη γνώμη μας όμως τα πιο ανελιγμένα εκείνων είναι αυτά που στην πραγμάτωση των στόχων τους, κυριαρχεί η **αγάπη** και η **ελευθερία**.

Που στην πραγμάτωση των στόχων τους κυριαρχεί η αγάπη και η ελευθερία, για να συμβεί κάτι πράγματι με τις πολύ ανεπτυγμένες ικανότητές τους, **σύμφωνο με τους σκοπούς της Φύσης**.

Οι πρωταρχικοί σκοποί της φύσης της κάθε έμβιας οντότητας φαίνεται ότι είναι η διαιώνιση του είδους της και αυτή καθαυτή η ύπαρξή της και ότι γράφουμε παρακάτω στο κεφάλαιο για όλες τις έμβιες οντότητες, το γράφουμε στα πλαίσια που αυτοί οι δύο σκοποί της φύσης τους, έχουν ήδη εκπληρωθεί.

Για τον κάθε άνθρωπο ο σεβασμός της ελευθερίας των **ξέχωρων από τον ίδιο τον εαυτό του οντοτήτων**, ξεκάθαρα κατά τη γνώμη μας, **ζητάει να μην επεμβαίνει στη ζωή τους** αν δεν το επιθυμούν ή αν δεν το επιθυμήσουν εκείνες.

Η αγάπη που τον διακατέχει, ξεκάθαρα κατά τη γνώμη μας, **ζητάει να κάνει σε όλες τουλάχιστον τις έμβιες οντότητες συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού του, πάντοτε το καλό**.

Το καλό έχει να κάνει πολύ για εμάς με τους σκοπούς που φαίνεται ότι προτείνει η ίδια η Φύση, για όλες μάλλον τις έμβιες οντότητές της.

Δηλαδή προτείνει στα πλαίσια της όποιας ελευθερίας τους, αλλιώς φαίνεται ότι τους σκοπούς αυτούς τούς τις ζητάει επίμονα, ή και ούτως ή άλλως φαίνεται ότι τους τις ζητάει επίμονα.

Έτσι ατομικά για την κάθε έμβια οντότητα, σκοπός της κατά τη γνώμη μας είναι χονδρικά, η αέναη ανέλιξή της προς την ατέρμονη τελειότητα.

Συνολικά μάλλον πως σκοπός της είναι, η αρμονική συνύπαρξή της με όλες τις άλλες ορατές και αόρατες, έμβιες και άβιες οντότητες συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού της, σε μια αμφίπλευρη δυναμική και αενάως ανελίσσόμενη ισορροπία.

Συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού της, τουλάχιστον όσον αφορά εκείνων που νοιώθει και μπορεί άμεσα να κάνει.

Σε μια αμφίπλευρη δυναμική και αενάως ανελίσσόμενη ισορροπία, με την έννοια όσον αφορά τη δική της πλευρά και εκείνων που νοιώθει και μπορεί άμεσα να κάνει, όποτε αγαπάει τον εαυτό της λίγο παραπάνω από τις γύρω της οντότητες, να κατευθύνει αυτά τα θετικά συναισθήματά της και τις πράξεις της, λίγο περισσότερο προς εκείνες.

Στη συνέχεια όταν αγαπήσει κατευθυνόμενα έτσι, εκείνες λίγο παραπάνω· αντιστοίχως να κατευθύνει τα θετικά συναισθήματά της και τις πράξεις της τώρα πια, λίγο περισσότερο προς την ίδια την ύπαρξή της· τουλάχιστον στον τομέα του να παραμένει υγιή και έμβια οντότητα, άρα και εκ της φύσεώς της ανελίσσόμενα χαρούμενη.

Και ούτω καθεξής για όσο εκείνη η οντότητα θα υπάρχει ή μέχρι να σκεφτεί και να ενστερνιστεί κάτι καλύτερο.

Καλό για εμάς είναι για κάποιον, ότι βοηθάει ή δεν εμποδίζει τόσο τον ατομικό του σκοπό όσο και τον συνολικό του, όπως τους περιγράψαμε προηγουμένως.

Για την ακρίβεια οι δύο μάλλον αυτοί διακριτοί με απλό τρόπο σκοποί ατομικός και συνολικός, εξυπηρετούν παντελώς ο ένας τον άλλον.

Αν υπάρχει και θνητός ή αθάνατος αόρατος έμβιος κόσμος -που εμείς νομίζουμε ότι υπάρχει- και είναι σχετικά ανήμπορος από τους κανόνες της αγάπης του και του δικαιώματος της ελευθερίας προς τους γύρω του, άμεσα εκείνος να επέμβει στον ορατό έμβιο ή και άβιο κόσμο, τα μάτια του φανερά θα έχουν δει πάρα πολλά τουλάχιστον από τους ανθρώπους.

Ένα φανερό κατά τη γνώμη μας συμπέρασμα συμπερίληψης αυτών των δύο κόσμων για τον άνθρωπο, του ορατού δηλαδή κόσμου και του αόρατου και εκείνων που βιώνουν ξεχωριστά μεν, στη συνύπαρξή τους δε αλληλοεπιδρώντας· ακόμη κι επειδή εμείς ως άνθρωποι μπορούμε και επεμβαίνουμε στα δρώμενα, ενώ εκείνος ίσως άμεσα τουλάχιστον όχι, χωρίς όμως να του λείπει και η δύναμη να το κάνει παραβαίνοντας για παράδειγμα τις αρχές του· είναι να βοηθάμε τις έμβιες ορατές οντότητες συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μας για την πραγμάτωση των σκοπών της φύσης ατομικά και συνολικά και όταν δεν φαίνεται σε εκείνες.

Να τις βοηθάμε γινόμενοι όμως συνάμα και παντελώς ανεκτικές με όλες τους όλες τις στιγμές δηλαδή ότι κι αν κάνουν σχετικά, είτε βρισκόμαστε απευθείας προς

στα μάτια τους κοντά, είτε άλλες φορές όταν βρισκόμαστε εντελώς μακριά τους ή και πιο απλά μακριά τους.

Να επισημάνω ανεκτικές έμβιες οντότητες **όχι** με την έννοια της αδράνειας, απεναντίας ασταμάτητα δρώντας.

Ασταμάτητα δρώντας όμως με σεβασμό και ευγένεια προς τους γύρω μας και τον εαυτό μας, αναλόγως του τι αφορά τι, καθώς και ποιον μεταξύ μας, συνάμα και πόσο.

Δρώντας όμως και εκεί ακόμη που δεν δύναται να υπάρξει αποτέλεσμα σύμφωνο με τους σκοπούς τής Φύσης, δηλαδή που δεν δύναται να υπάρξει αποτέλεσμα σύμφωνα με το καλό· με καλοσύνη.

Για τη δράση του αυτή ο άνθρωπος, μπορεί για παράδειγμα να εκπέμπει κύματα ουσιαστικής κατανόησης της ατέλειας του κόσμου μας, ατέλειας πάντα σε κάποιο συγκεκριμένο χρονικό διάστημά του, όσα δισεκατομμύρια χρόνια κι αν είναι τούτο.

Συνάμα μπορεί να εκπέμπει και κύματα ουσιαστικής αγάπης τουλάχιστον για όλες εκείνες τις ομορφιές του κόσμου μας, που εξακολουθούν να είναι αέναα πολύ περισσότερες και εντονότερες ακόμη και στο ίδιο χρονικό διάστημα της ατέλειάς του, από εκεί που φθάνει ακόμη και η πιο ελεύθερη νόηση οποιασδήποτε οντότητας οσοδήποτε ανελιγμένης.

Μιας ατέλειας όμως που εμείς ως άνθρωποι την αντιλαμβανόμαστε έτσι, κυρίως επειδή βιώνουμε τη ζωή πεπερασμένα.

Περισσότερα, ή μάλλον πιο οργανωμένα γιατί η ουσία τους είναι η ίδια, για τους «Σκοπούς Του Ανθρώπου Από Τη Μητέρα Φύση» θα βρείτε στο βιβλίο μας **«Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο»**, πάντα των **Εκδόσεων Γη**.

21 ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Λέμε ότι ο άνθρωπος είναι ανεξάρτητος και είναι σε έναν βαθμό και γνώμη μας είναι όσο πιο ανεξάρτητος τόσο το καλύτερο, όμως είναι συνάμα και αλληλένδετο μέρος ενός άμεσα ευρύτερου συνόλου, του συνόλου τής κοινωνίας που ανήκει.

Ο άνθρωπος είναι κοινωνική οντότητα και η ίδια η κοινωνία και οι σκέψεις του για αυτήν και τον εαυτό του μέσα σε αυτήν, τον βοηθάει να περνάει από το εγώ στο εμείς και από το εμείς ωριμότερα πάλι στο εγώ και ξανά καλύτερα πλέον στο εμείς και ούτω καθεξής.

Ενώ και στη συνέχεια η ίδια η Γη με τον έναστρο ουρανό της και οι ευρύτερες σκέψεις του για όλες τις οντότητες έμβιες και άβιες που υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν στο πλανητικό μας στερέωμα, τον βοηθούν να περνάει από το συνεχώς επαναλαμβανόμενο εγώ-εμείς-εγώ-εμείς, στο όλοι, όλες, όλα όσα συνθέτουν ή συνέθεσαν ή θα συνθέσουν κάθε σπιθαμή τού Σύμπαντος Κόσμου μας και ωριμότερα πάλι ξανά στο εμείς και κατόπιν στο εγώ και ούτω καθεξής στο εμείς-όλοι-όλες-όλα όσα υπήρξαν, υπάρχουν ή δύναται να υπάρξουν, αενάως.

Για τη δε συνεισφορά του ανθρώπου -γειωμένοι πια- στα κοινά της πόλης, να πούμε ότι είναι κάτι που για πολλούς ανθρώπους δεν είναι ούτε ασχολία ούτε επάγγελμα αλλά καθήκον, όπως περίπου έχει καταγραφεί μια σκέψη τού πολύ σπουδαίου μουσικού και όχι μόνον μουσικού Μίκη Θεοδωράκη, εκφραζόμενος για τον εαυτόν του σε ερώτηση δημοσιογράφου.

Γράφει ο αρχαίος Σοφός Θουκυδίδης για την Αθήνα της ε-
ποχής του:

**[2.40.2] «ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια, καὶ ἑτέροις πρὸς ἔργα τετραμμένοις τὰ πολι-
τικὰ μὴ ἐνδεῶς γινῶναι· μόνοι γὰρ τὸν τε μηδὲν τῶνδε
μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν, καὶ
οἱ αὐτοὶ ἦτοι κρίνομεν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ
πράγματα, οὐ τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις βλάβην ἡγούμε-
νοι, ἀλλὰ μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ
ἐπὶ ᾧ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν.»**

Θουκυδίδης (Ιστορίαι Βιβλίο Β, 40.2)

Νεοελληνική απόδοση:

Αθ. Ι. Γιαγκόπουλος – Θ. Τσιόγκας, εκδ. Ζήτρος

**[2.40.2] «Και είναι τα ίδια άτομα που φροντίζουν ταυτό-
χρονα για τις ιδιωτικές και τις δημόσιες υποθέσεις, άλ-
λοι πάλι από μάς δοσμένοι ολόψυχα στην δουλειά τους,
έχουν τη δυνατότητα να κατατοπίζονται επαρκώς στα
πολιτικά πράγματα.**

**Γιατί μόνο εμείς τον άνθρωπο που δεν μετέχει στα
κοινά τον θεωρούμε όχι φιλήσυχο αλλά άχρηστο, μόνο
εμείς επίσης ή παίρνουμε τις αποφάσεις οι ίδιοι· ή αν
αυτό δεν είναι δυνατό, τουλάχιστον έχουμε ορθή αντί-
ληψη για τα πολιτικά· γιατί δεν πιστεύουμε ότι οι συζη-
τήσεις παρεμποδίζουν τη δράση, άλλα το να μην έ-
χουμε διδαχθεί από τις συζητήσεις, πριν φτάσουμε στο
σημείο να κάνουμε πράξη όσα πρέπει.»**

Ακόμη σύμφωνα με τη Βικιπαίδεια:

«Η ελληνική λέξη «ιδιώτης» προέρχεται από την αρχαία ελ-
ληνική λέξη «ιδιώτης».

Στην αρχαία Ελλάδα ορίζονταν ως ιδιώτης το άτομο που ήταν εγωιστής δεν προσέφερε με την εργασία του στην κοινωνία και δεν συμμετείχε στα κοινά.

Στη συνέχεια η λέξη πέρασε στα λατινικά, που ενώ στην αρχή είχε την ίδια σημασία όπως στην αρχαία Ελλάδα, με το πέρασμα του χρόνου έφθασε να είναι συνώνυμο της λέξης χαζός «idiot».

Τώρα πια στη σύγχρονη εποχή και την Ελλάδα, ιδιώτης λέγεται ο κάθε άνθρωπος όταν ενεργεί στο πλαίσιο της προσωπικής του ζωής.

Έτσι όλοι μας είμαστε και ιδιώτες.

Για να πούμε δε και τη γνώμη μας για τα κοινά, για εμάς χωρίς καθόλου να διαφωνούμε με τον πολύ Σπουδαίο και Σοφό Θουκυδίδη, το χρήσιμο είναι ότι βοηθάει ή δεν εμποδίζει τη δίκαιη λύση ενός πολιτικού ή μη ζητήματος, προκαλώντας συνάμα το μικρότερο δυνατό κακό σε εκείνον που δημιούργησε τη δυσαρμονία.

Χρειάζεται ακόμη πολύ οι σύγχρονοι πολίτες να είναι ενημερωμένοι και να έχουν γνώμη για όσο το δυνατόν περισσότερα θέματα αφορούν τους ίδιους, την κοινωνία τους, ή ακόμη και ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Επίσης στη σύγχρονη εποχή να είναι ενημερωμένοι όσο γίνεται και να έχουν γνώμη και για όλες τις άλλες ζωντανές υπάρξεις συγκατοίκους τους στη Γη, ή ακόμη και για τα ανόργανα και την εξόρυξη τη χρήση και την ισορροπία στην αναλογία τους που είναι και αυτά απαραίτητα για τη ζωή όλων των έμβιων οντοτήτων τού πλανήτη.

Με λίγα λόγια χρειάζεται για τους σύγχρονους πολίτες να έχουν και να αναπτύσσουν συνεχώς με γνώση και συναίσθημα και την περιβαλλοντολογική τους συνείδηση.

Συνάμα εκτός από τη γνώμη τους να μπορούν να ακούνε και τις γνώμες των άλλων ανθρώπων και να συνδιαλέγονται μαζί τους με επιχειρήματα.

Ακόμη να πούμε ότι το δίκαιο δεν είναι μία και έξω.

Είναι κάτι που με τον καιρό προχωράει.

Προχωράει όσο προχωράνε οι άνθρωποι και οι σκέψεις τους.

«ΠΑΝΤΑ ΧΩΡΕΙ ΚΟΥΔΕΝ ΜΕΝΕΙ» είπε ο Σοφός Ηράκλειτος πριν περίπου από 25 αιώνες, δηλαδή ότι **«όλα προχωράνε και τίποτα δεν μένει»**.

Σκεπτόμενοι ακόμη πιο γενικά την αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση όλων των οντοτήτων της φύσης, αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση ανθρώπων, ζώων, φυτών και ανόργανων, δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε και πάλι με τον Σοφό Ηράκλειτο, ότι **«ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ»**.

Δηλαδή ότι όλα είναι ένα.

22 ΑΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Ακόμη ο αρχαίος Σοφός Δημόκριτος είχε πει:

«ΑΛΟΓΙΣΤΗ ΜΗ ΞΥΓΧΩΡΕΕΙΝ ΤΑΙΣΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΑΝΑΓΚΑΙΣ».

Δηλαδή ότι, **«Είναι αφροσύνη να μη συμβιβάζεται κανείς με τις πρακτικές ανάγκες της ζωής».**

Να σχολιάσουμε όμως λιγάκι το απόφθεγμα αυτό τού αρχαίου Σοφού Δημόκριτου.

Προσέξτε τι γράφει ο Σοφός.

Αφροσύνη, όχι παραφροσύνη.

Δηλαδή δεν έχει φρόνηση, έχει έλλειψη σωφροσύνης, δεν είναι φρόνιμο, δεν είναι τρόπος σκέψης που χαρακτηρίζεται από λογική, σύνεση, ωριμότητα.

Ή αν προτιμάτε είναι αλόγιστο, δεν συμφωνεί με τη λογική, είναι απερίσκεπτο, όχι όμως παράλογο.

Δηλαδή είναι κάτι που ξεπερνάει τα ίσως στενά όρια της λογικής, όμως αυτό κατά τη γνώμη μας δεν είναι πάντοτε λάθος.

Για να το γράψουμε καλύτερα, δεν είναι απόλυτα λάθος.

Μιλάμε με αφορμή το αλόγιστο και θα συνεχίσουμε και με τις πρακτικές ανάγκες της ζωής.

Η λογική είναι ένας τρόπος σκέψης που πάντα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από τον κάθε άνθρωπο, που όμως πάλι δεν είναι ο μόνος.

Η ζωή συχνά είναι απρόβλεπτη και αυτό που φαίνεται να ισχύει θεωρητικά ως γενικά παραδεκτό και λογικό συμπέρασμα για κάτι, μπορεί τελικά να μην είναι έτσι.

Τούτο κυρίως επειδή τουλάχιστον ο μέσος άνθρωπος, μπορεί να μην έχει ακόμη την πλήρη εικόνα του κόσμου ή και να μην την αποκτήσει καν ευρύτατα όσο θα ζει, όσον αφορά για παράδειγμα το φαινόμενο της ζωής και το αν υπάρχουν σε εκείνη άλλες πιθανά αείζωες αγαποβόλες φωτεινές οντότητες, ή και μόνον οι αθάνατοι άνθρωποι του χρυσού γένους του Ησιόδου.

Μία πράξη ενός ανθρώπου μπορεί να προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις και επιδράσεις και να έχει αποτελέσματα πραγματικά απρόβλεπτα.

Απρόβλεπτα τόσο για τον ίδιο προσωπικά, όσο ίσως και για την κοινωνία του, ή ακόμη και για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Είναι ειρωνικό όμως πολλές φορές αυτές οι πράξεις μπορεί να προκύψουν κι από εν γένει συνετούς ανθρώπους, σίγουρα όμως και ακέραιους· που μία κατάσταση τους ενόχλησε στιγμιαία ή και κατ' εξακολούθηση, σφόδρα.

Στην καταγεγραμμένη ιστορία της ανθρωπότητας, αυτά έχουν συμβεί μάλλον πολλές φορές, ακόμη και στη σύγχρονη.

Πόσες και πόσες φορές για παράδειγμα, ανυποχώρητες ειρηνικές διαμαρτυρίες σε δικτατορικά καθεστώτα φαινομενικά αλόγιστες, έχουν επηρεάσει με απρόβλεπτες συνέπειες ακόμη και για ολόκληρο τον πλανήτη, την κοινή γνώμη;

Ακόμη λίγο παλαιότερα η Ελληνική Επανάσταση του 1821 ξεκίνησε από το πάθος των Ηρώων μας για Ελευθερία.

Από αυτό που ένιωθαν βαθιά μέσα τους και όχι από υπολογισμούς της λογικής, για την επιτυχή έκβαση του Εξαιρετικά Ηρωικού Τους Εγχειρήματός.

Λέει ο πολύ μεγάλος Ήρωάς μας Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, στην ιστορική ομιλία του στην Πνύκα:

«Όταν ἀποφασίσαμε νὰ κάμωμε τὴν Ἐπανάσταση, δὲν ἐσυλλογισθήκαμε οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανέννας φρόνιμος μᾶς εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα βατσέλα», ἀλλὰ ὡς μία βροχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ ὁ κλῆρος μας καὶ οἱ προεστοὶ καὶ οἱ καπεταναῖοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ ἐκάμαμε τὴν Ἐπανάσταση.»

Ακόμη υπάρχουν παράμετροι για τη λήψη μίας απόφασης που μπορεί προσωπικά και ατομικά, να είναι πολύ σημαντικοί.

Η λογική όμως ενός ανθρώπου που δεν γνωρίζει και δεν συνειδητοποιεί αυτές τις παραμέτρους όμως βαθιά μέσα του τις νιώθει, μπορεί να μην τις λαμβάνει σοβαρά υπόψη.

Παράμετροι όπως η αξιοπρέπεια, η αγάπη για τον εαυτό και τον συνάνθρωπο, η καλοσύνη, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η αυτοεκτίμηση, το ήθος μπορεί να αποτελούν μερικά αντιπροσωπευτικά παραδείγματα.

Παράμετροι όπως αυτοί που περιγράψαμε που πράγματι θεωρητικά για τη συντριπτική πλειονότητα των ανθρώπων αδιαμφισβήτητα είναι πολύ σημαντικοί, που όμως όταν έχουν να κάνουν με πρακτικά ζητήματα της ζωής όπως η εργασία και τα προς το ζην χρήματα, με κάποιον τρόπο πολύ συχνά παρακάμπτονται.

Γράφουμε και για προσωπικές και ατομικές παραμέτρους, για να μην αναφέρουμε ως παράδειγμα μόνο αλτρουιστικές

ειρηνικές διαμαρτυρίες ή και διαμαρτυρίες με κάποιο ίσως προσωπικό συμφέρον ανάμεσα στο όλον του λαού, που μπορεί ειδικά σε δικτατορικά καθεστώτα το τίμημά τους να είναι εξαιρετικά υψηλό.

Ή ακόμη περισσότερο και για Επαναστάσεις που μόνο στην Κρήτη κατά τη διάρκεια και της ενετοκρατίας και της τουρκοκρατίας έγιναν πάρα πολλές και με πολύ υψηλό τίμημα.

Επαναστάσεις στην Κρήτη που πνίγηκαν όλες στο αίμα, πριν την οριστική απελευθέρωσή της.

Η Κρήτη όμως εκτός από την ανεξαρτησία της που ανακηρύχθηκε με τη Συνθήκη του Βερολίνου το 1896, πέτυχε στη συνέχεια και την επανένωσή της με την υπόλοιπη Ελλάδα.

Περισσότερες πληροφορίες για τις δυσκολίες της επανένωσής της μπορείτε να αναζητήσετε στη Βικιπαίδεια, όσον αφορά για παράδειγμα τον Ελληνοτουρκικό Πόλεμο Του 1897 ή γενικότερα το Κρητικό Ζήτημα.

Έναυσμα για την οριστική επανένωσή της, ή αν προτιμάτε σπινθήρας για αυτό, λέμε έναυσμα γιατί το φρόνημα υπήρχε ανέκαθεν, ήταν η Επανάσταση της Θερίσσου -τώρα πια το χωριό αναφέρεται ως το Θέρισσο- στις 10 Μαρτίου του 1905 υπό την ηγεσία του Ελευθέριου Βενιζέλου.

Οι εκπρόσωποι της αντιπολίτευσης, αντιπολίτευσης ενάντια της αυταρχικής πολιτικής του ύπατου αρμοστή πρίγκηπα Γεωργίου που επικεφαλής ήταν πάντα ο Ελευθέριος Βενιζέλος, λίγες ημέρες πριν συνέταξαν και υπέγραψαν προκήρυξη, με την οποία ζητούσαν ως ελάχιστο αίτημα τη μεταβολή του Συντάγματος.

Η προκήρυξη όπως αναφέρει η Βικιπαίδεια, ξεκινούσε ως εξής:

«Οι υπογεγραμμένοι, αποτελούντες την ηνωμένην εν Κρήτη αντιπολίτευσιν, συνελθόντες εν Χανίοις την 26η Φεβρουαρίου 1905, αποσκοπούντες εις την εκπλήρωσιν του Εθνικού Προγράμματος, αποφασίζομεν:

α) Πρώτον και κύριον μέλημα ημών έστω η επίτευξις του από αιώνων επιδιωκομένου σκοπού της ενώσεως της Κρήτης μετά της ελευθέρας Ελλάδος.

β) Αδυνάτου αποβαίνοντος του σκοπού τούτου, θέλομεν επιδιώξει την πολιτικήν προσέγγισιν της πατρίδος μας προς την ελευθέραν Ελλάδα, μεταβαλλομένης από διεθνούς απόψεως της σημερινής καταστάσεως.

γ) Μη εκπληρωμένου μηδέ του σκοπού τούτου, θέλομεν επιδιώξει την αναθεώρισιν του ημετέρου συντάγματος κατά το πρότυπον του ελληνικού, όπως απαλλαγή ο τόπος του δεσποτισμού.

Του προγράμματος τούτου την πραγμάτωσιν θέλομεν επιδιώξει και δι' ενόπλων λαϊκών συναθροίσεων.

Εν ταις ενεργείαις ημών δεν θέλομεν επιδιώξει προσωπικήν μεταβολήν, αλλ' επελθούσης τοιαύτης θέλομεν αποκρούσει παντί σθένει και δια των όπλων έτι πάντα μη Έλληνα κυβερνήτην.»

Για την ιστορία και με λίγα λόγια ακόμη, να αναφέρουμε ότι στις 24 Σεπτεμβρίου του 1908 οι Κρητικοί κήρυξαν την Ένωση με την Ελλάδα, αλλά η Ελληνική Κυβέρνηση δεν τη δέχτηκε γιατί φοβήθηκε πιθανό πόλεμο με την Τουρκία.

Με τη Συνθήκη του Λονδίνου στις 30 Μαΐου 1913 παραχωρήθηκε και τύποις η Κρήτη στην Ελλάδα, σύμφωνα με το άρθρο 4 της συνθήκης.

Συνεχίζοντας στη σύγχρονη εποχή να πούμε ότι πολλές φορές ο λογικός τρόπος σκέψης, συμπεριλαμβάνει μόνο τις πρακτικές ανάγκες του ανθρώπου και όχι τις βαθύτερες της προσωπικότητάς του.

Με βεβαιότητα επίσης μπορούμε να πούμε ότι οι βαθύτερες ανάγκες της προσωπικότητας του κάθε ανθρώπου, έχουν να κάνουν με τη χαρά του, με την ευτυχία του, με την ελευθερία του, με την αυτοεκτίμησή του, με την αξιοπρέπειά του, ή ακόμη και με την υγεία του.

Πείτε μας εσείς πόσο σημαντικές μπορεί να είναι όλες αυτές οι βιωμένες καταστάσεις που μόλις αναφέραμε, για τη ζωή ενός ανθρώπου.

Γνώμη μας ακόμη είναι ότι ο άνθρωπος είναι ωραίο πολύ να δίνει σημασία και να ακούει καλά αυτό που του λέει το βαθύ του χτυποκάρδι.

Συνάμα θαρραλέα και πάντοτε ασφαλώς εφόσον έχει καλά αισθήματα, συναισθήματα και προθέσεις, ή αν προτιμάτε ιδανικώς κάλλιστα αισθήματα, συναισθήματα και προθέσεις, να μην φοβάται τίποτα και κανέναν.

Επίσης ο ετερόφυλος έρωτας, το πιο ωραίο συναίσθημα των ανθρώπων, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να χαλιναγωγηθεί από τη λογική.

Είναι κι αυτός αλόγιστος, δεν συμφωνεί με τη λογική, είναι απερίσκεπτος, όχι όμως παράλογος.

Ακόμη περισσότερο αν ο έρωτας μπορούσε να χαλιναγωγηθεί από τη λογική, τότε δεν θα ήταν έρωτας.

Είναι εξαιρετικά σημαντικό από μόνο του αυτό που νοιώθει βαθιά μέσα του ο άνθρωπος, ακόμη κι αν δεν συνάδει με τη λογική, ή τη φαινομενική λογική.

Προτείνουμε δε ισχυρά αυτό και να κάνει.

Αυτά κατά τη γνώμη μας και εν ολίγοις σχετικά με την ανθρώπινη λογική.

Επίσης να πούμε ότι γράφουμε «ο ετερόφυλος έρωτας, το πιο ωραίο συναίσθημα των ανθρώπων» γιατί για αυτόν και μόνο γνωρίζουμε δηλαδή τον ετερόφυλο.

Κάποιος άλλος μπορεί να ισχυριστεί κάτι διαφορετικό.

Το εν λόγω απόφθεγμα του Σοφού Δημόκριτου για τις πρακτικές ανάγκες της ζωής είναι σίγουρα αποτέλεσμα της ωριμότητας ενός ανθρώπου, όμως για κάποιον που δεν υπακούει τυφλά σε τσιτάτα χρειάζεται νομίζουμε καμιά φορά να πειραματιστεί λίγο, για να διαπιστώσει τον κανόνα με τις εξαιρέσεις του και ο ίδιος.

Να πειραματιστεί κατά τη γνώμη μας όταν αυτό δεν επηρεάζει και άλλους ανθρώπους πράγμα πολύ σπάνιο, γιατί το πιο πιθανόν είναι να επηρεάζει ακόμη και άμεσα, την οικογένειά του.

Είναι πολύ λίγοι οι άνθρωποι στην Ελλάδα που είναι εντελώς μόνοι τους.

Αν τελικά εκτιμώντας την κατάσταση αποφασίσει να πειραματιστεί, προτείνουμε ως πιο φρόνιμο να πειραματιστεί τουλάχιστον με κάτι που δεν είναι και τόσο πολύ σημαντικό για την πρακτικότητα της ζωής του, τουλάχιστον όχι θεμελιώδες και μόνιμο.

Φανερά να ξαναγράψουμε σε όλο το σχόλιο μας μιλάμε για κάποια εξαίρεση του κανόνα, που μπορεί να ταιριάζει στιγμιαία σε κάποιον άνθρωπο που τη νιώθει πολύ σε κάποια μεμονωμένη περίπτωση ή κατάσταση· γι' αυτό και είναι πολύ καλύτερο και πολύ πιο ασφαλές, να ακολουθεί κανείς

γενικά και κυρίαρχα, τον κανόνα όπως τον εκφράζει στο απόφθεγμα του ο Σοφός Δημόκριτος.

Ουσιαστικά όμως οι όποιες εξαιρέσεις σε αυτόν τον κανόνα, χρειάζεται προσωπικά να λαμβάνουν χώρα και έτσι νομίζουμε ότι λαμβάνουν· κυρίως όταν μια τέτοια φαινομενικά αλόγιστη συμπεριφορά από μια ανθρώπινη οντότητα, διαπράττεται για να θεραπεύσει μία άλλη ανήθικη, ανήθικη για τα δικά της τουλάχιστον δεδομένα και όχι απλά μη νόμιμη γιατί μπορεί να έχει διαπραχθεί με νόμιμο τρόπο, παρελθοντική ενέργεια· που είτε ο ίδιος συμμετείχε είτε ήταν ο αποδέκτης της φαινομενικής της ωφελιμότητας, φαινομενικής της ωφελιμότητας εις βάρος άλλων συνανθρώπων του.

Γράφουμε φαινομενικής της ωφελιμότητας, επειδή δεν νοείται ωφέλιμο για ένα μέλος μιας κοινωνίας αν δεν είναι ωφέλιμο και για το σύνολό της ή έστω μη βλαβερό ή δίκαιο και τούτο για να συμβεί θα πρέπει να διατηρεί στις αρχές της την ουσιαστική ισότητα και ισονομία όλων των μελών της, ή αν προτιμάτε το μεταξύ τους ουσιαστικό Φυσικό Δίκαιο, αν δεν μπορεί να ανταποκριθεί καταλλήλως λόγω των παραθύρων του και το τυπικό νομικό δίκαιο εκείνης της κοινωνίας.

Επίσης για την ιστορική αναφορά μας στο σχόλιο να πούμε ότι κατά τη γνώμη μας υπάρχουν αναλογίες στα αίτια και στην εσωτερική τους διεργασία και επεξεργασία που ωθούν έναν ολόκληρο λαό να ξεσηκωθεί πολεμώντας για την ελευθερία του και σε έναν μοναχό του άνθρωπο στη σύγχρονη εποχή που τον ωθούν να ξεσηκωθεί και να «πολεμήσει» για την προσωπική του ελευθερία.

Επίσης να πούμε ότι κι αν ακόμη η ιστορία ενός ολόκληρου λαού δεν επαναλαμβάνεται, οι αναλογίες της τόσο στη σύγχρονη εποχή όσο και στην ατομική φιλοσοφία ενός και μόνο ανθρώπου, είναι πραγματικά πολύ διδακτικές.

23 Ο ΆΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας άνθρωπος μπορεί και είναι πολλά και διαφορετικά πράγματα την κάθε στιγμή.

Επίσης μπορεί να γίνει μελλοντικά ακόμη περισσότερα ίσως και δίχως όρια, συναρτήσει πάντα και του χρόνου.

Για παράδειγμα όπως περίπου έγραφε ο Τομ Ρόμπινς στο βιβλίο του «*Το Άρωμα του Ονείρου*» εκδόσεις Αίολος, μία παπαρούνα θα είναι για όλη της τη ζωή μία παπαρούνα.

Ένα ελάφι θα είναι σε όλη του τη ζωή ένα ελάφι και συνάμα θα κάνει σχεδόν ότι κάνουν όλα τα ελάφια.

Μία πέτρα θα παραμείνει πέτρα.

Ένας άνθρωπος όμως μπορεί να γίνει πολλά και διαφορετικά πράγματα, κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Να αποκτήσει δηλαδή πολλούς και εντελώς διαφορετικούς ρόλους.

Θα μπορούσε για παράδειγμα να γίνει γεωργός, κτηνοτρόφος, πολεμιστής, σαμάνος, βασιλιάς, στην εποχή που αναφέρεται το συγκεκριμένο τμήμα τού εν λόγω βιβλίου.

Ιατρός και πρωθυπουργός στην εποχή μας και την Ελλάδα.

Θα μπορούσε επίσης να γίνει δημόσιος υπάλληλος, ιδιωτικός υπάλληλος, μηχανικός υπολογιστών, πολιτικός μηχανικός, αρχιτέκτονας, νομικός, μεταφραστής, αρτοποιός, ζαχαροπλάστης, ηλεκτρολόγος, μηχανολόγος, προϊστάμενος, πολιτικός, διευθυντής, έμπορος, πωλητής, οδηγός, οδηγητής, αστροναύτης, αθλητής, τυπογράφος, εκδότης, επιστήμονας, εκπαιδευτικός, καθηγητής, δάσκαλος, τεχνίτης, ζωγράφος, αγγειοπλάστης, αγιογράφος, οικοδόμος, χτίστης,

ελαιοχρωματιστής, υδραυλικός, ψυκτικός, γλύπτης, μοντέλο, φωτογράφος, σύζυγος, εραστής, γονέας, παππούς, προπάππους, γιαγιά, προγιαγιά, πλούσιος, φτωχός, συνηθισμένος, ασυνήθιστος, ιδιαίτερος, ερωτευμένος, αδιάφορος, γραμματέας, γενικός γραμματέας, πρόεδρος, αντιπρόεδρος, δήμαρχος, αντιδήμαρχος, κοινοτάρχης, περιφερειάρχης, δημοτικός σύμβουλος, βουλευτής, υπουργός, υφυπουργός, μαθητής, φοιτητής, συγγραφέας, δημοσιογράφος, ηθοποιός, σκηνοθέτης, σεναριογράφος, τραγουδιστής, μουσικοσυνθέτης, τραγουδοποιός, χορευτής, χορογράφος, στιχουργός, ποιητής και πολλά άλλα ακόμη.

Και μόνο για αυτήν του την ιδιότητα, τη δυνατότητά του δηλαδή να μπορεί να γίνει τόσα πολλά και διαφορετικά πράγματα πιθανόν ακόμη και κάτι το οτιδήποτε, κάτι δηλαδή ίσως δίχως όρια συναρτήσει του χρόνου· ο κύριος στόχος του ανθρώπου θα μπορούσε να είναι η αειζωία, δηλαδή η υγείας, νεανική και παντοτινή ζωή.

Όμως είναι επιπλέον απερίγραπτη και η ομορφιά της ζωής αυτής καθαυτής, που σίγουρα θα μπορούσε έτσι να ωθηθεί ένας άνθρωπος να προσπαθήσει αρκετά μεν, με κάποιο μέτρο κατά τη γνώμη μας δε, προς αυτή πάντα την κατεύθυνση, ακόμη και μοναχός του.

Και αυτό είναι πιο πιθανόν να συμβεί σε έναν άνθρωπο, που αυτή την απερίγραπτη ομορφιά της ζωής τη συνειδητοποιεί και τη νοιώθει πολύ βαθιά μέσα του.

Η αλήθεια βέβαια είναι ότι από αρχαιοτάτων χρόνων ο άνθρωπος, είχε στραφεί και προς τα εκεί.

Υπάρχουν πληθώρα αναφορές από τους μυθικούς ακόμη χρόνους, είτε με ανθρώπους που πόθησαν πολύ την αθανασία, είτε με ανθρώπους που την κατέκτησαν κιόλας.

Ο αρχαίος Σοφός Ηράκλειτος στους λεγόμενους ιστορικούς χρόνους με μόλις δύο ερωταποκρίσεις, κατέρριψε ολόκληρη τη «μεταφυσική», όπως έλεγε συχνά στην παρέα μας ο συγχωρεμένος δικός μας Σοφός Φίλος, Αργύρης Τσακαλίας.

«ΤΙ ΕΣΤΙ ΘΕΟΣ; ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ; ΘΕΟΣ ΘΝΗΤΟΣ.»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Να επανέλθουμε όμως στην εποχή μας.

Ο ίδιος Σοφός φίλος μας Αργύρης Τσακαλίας, έγραφε στα βιβλία των Εκδόσεων Καλυψώ, ότι ο άνθρωπος είναι η μεγαλειώδης σύνθεση του παντός.

Εμπεριέχει μέσα του ολόκληρο το Σύμπαν και συνάμα εμπεριέχεται και ο ίδιος από αυτό.

Ακόμη συνήθιζε να λέει ότι είμαστε η σκεπτόμενη απόληξη του Σύμπαντος.

Δηλαδή ότι είμαστε το μέχρι στιγμής άκρο εξέλιξης του σύμπαντος που σκέφτεται και ως εκ τούτου ότι το σύμπαν εν ολίγοις στην πρόοδό του, σκέφτεται μέσω του ανθρώπου.

Φανερά από μόνος του πολύ σπουδαίος ρόλος.

Ακόμη ότι το Σύμπαν βρήκε μέσω του ανθρώπου και τον σκεπτόμενο, συνειδητοποιημένο παρατηρητή του.

Και αν αναλογιστείτε για παράδειγμα ότι το βιβλίο αυτό δεν θα είχε ίσως και καμία αξία αν κάποιος κάποτε δεν το παρατηρούσε, δεν το διάβαζε και δεν σκεφτόταν για αυτό, μπορείτε να φαντασθείτε πόσο σημαντικό είναι να μπορεί

κανείς να παρατηρεί και να σκέφτεται για όλη αυτήν την ομορφιά του κόσμου που μας περιβάλλει, καθώς και να μπορεί να τη συνειδητοποιεί.

Ακόμη όμως περισσότερο να τη βιώνει.

Κι αυτά όλα μαζί όταν πια μπορούν να συμβούν σε έναν άνθρωπο, αποτελούν άλλη μια πτυχή της αγάπης του προς τη φύση του Σύμπαντος.

Προηγείται όμως στη σειρά το γεγονός ότι και όλη αυτή η ομορφιά της Φύσης που συνειδητοποιήσε, αποτελεί μια έκφραση τής αγάπης τού ίδιου τού Σύμπαντος Κόσμου, προς τις έμβιες τουλάχιστον οντότητές του.

Για να συνειδητοποιήσει κανείς την προερχόμενη αγάπη από κάπου, θα πρέπει και ο ίδιος με κάποιον τρόπο να αγαπάει ή έστω να έχει αγαπήσει κάποτε στο παρελθόν, νομίζουμε κιόλας σφόδρα.

Ο Αργύρης Τσακαλίας ακόμη συνήθιζε να λέει ότι η αγάπη, θα είναι ο τελικός διαμορφωτής του σύμπαντος κόσμου.

Καθώς και ότι το όργανο που μπορεί περισσότερο να την αντιληφθεί και στη συνέχεια να τη δεσμεύσει από την υπόλοιπη φύση και να την αποδώσει με ποικίλους τρόπους, τόσο στην ίδια όσο και στον άνθρωπο και τις κοινωνίες του, είναι ο ανθρώπινος εγκέφαλος.

Να τη δεσμεύσει χρησιμοποιώντας την για τις ανώτερες λειτουργίες του και στη συνέχεια να την αποδώσει ενισχυμένη με ποικίλους τρόπους στην κοινωνία και στη φύση, έτσι ώστε η ίδια η αγάπη να μπορέσει να εκφραστεί και μέσα από το ανθρώπινο πρίσμα στις σκέψεις και στις πράξεις του.

Όμως και η ίδια η ζωή με την ανυπέρβλητη ομορφιά της, είναι από μόνη της μία πράξη αγάπης.

Θέλετε από τη φύση, θέλετε από τον Θεό, μα απ' όπου κι αν θέλετε, πάλι πράξη αγάπης είναι και τουλάχιστον κατά τη γνώμη μας, η κορυφαία.

Στην αρχή δε του Ευαγγελίου του ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού ο Ιωάννης ο Θεολόγος, αναφέρει ότι *«Η ζωή είναι το φως των ανθρώπων»*.

Επίσης ο Αργύρης Τσακαλίας έλεγε ότι ο άνθρωπος δεν είναι ζώο.

Σύμφωνα με την ιστοσελίδα <https://el.thpanorama.com/articles/neurociencia/cuntas-neuronas-tiene-el-ser-humano.html>, ο ενήλικας άνθρωπος έχει περίπου 86 δισεκατομμύρια νευρώνες, ενώ το ζώο με τους περισσότερους νευρώνες, ίσως και λόγω μεγέθους, είναι ο αφρικανικός ελέφαντας, με περίπου 11 δισεκατομμύρια νευρώνες.

Το δελφίνι σύμφωνα πάντα με την ίδια ιστοσελίδα, έχει περίπου 5 δισεκατομμύρια 800 εκατομμύρια νευρώνες.

Η διαφορά μας από τον αφρικανικό ελέφαντα είναι περίπου 75 δισεκατομμύρια νευρώνες και είναι πολύ μεγάλη.

Η διαφορά μας από το δελφίνι στο πλήθος των νευρώνων είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Αν εκτιμήσουμε επιπλέον τις δυνατότητες που προκύπτουν από την δομή των νευρώνων και τη λειτουργία τους με τον πυρήνα, το κυτταρικό σώμα, τους δένδριτες, καθώς και τις πολύπλοκες συνάψεις τους· είναι ακόμη μεγαλύτερη.

Οι δυνατότητες του εγκεφάλου τού ανθρώπου έτσι, μεγεθύνονται εκθετικά.

Σύμφωνα με πληροφορίες από το διαδίκτυο:

«Οι νευρώνες είναι τα νευρικά κύτταρα.

Αποτελούνται από το σώμα, τον νευράξονα και τους δενδρίτες.

Ο κάθε νευρώνας έχει πολλούς δενδρίτες με πολλές διακλαδώσεις.

Αυτές οι δομές αποτελούν το δίκτυο με το οποίο ο νευρώνας προσλαμβάνει σήματα από άλλα κύτταρα.

Τα κύματα αυτά φτάνουν στους δενδρίτες του κάθε νευρικού κυττάρου από νευρίτες (έναν ή περισσότερους) άλλων νευρικών κυττάρων.

Με τον τρόπο αυτό συνδέονται, διακλαδίζονται και συνεργάζονται μεταξύ τους τα νευρικά κύτταρα, κατά ομάδες, για να επιτελέσουν το σκοπό για τον οποίο κατασκευάστηκαν, τη διάδοση των ερεθισμάτων από την περιφέρεια προς το κέντρο (εγκέφαλο) και το αντίστροφο.

Στην άκρη των δενδριτών βρίσκονται τα προσυναπτικά κομβία και οι συνάψεις και από εκεί το κύτταρο λαμβάνει ή μεταδίδει τα σήματα.

Τόσο ο νευράξονας όσο και οι δενδρίτες έχουν τυπικό μέγεθος γύρω στο 1 μm , ενώ το Σώμα είναι γύρω στα 25 μm , όχι πολύ μεγαλύτερο από τον πυρήνα που περιέχει.

Ο νευράξονας ενός κινητικού νευρώνα μπορεί να είναι μεγαλύτερος από 1 μέτρο σε μήκος, συνδέοντας, για παράδειγμα, τη βάση της σπονδυλικής στήλης με τα δάχτυλα των ποδιών.

Ο αριθμός των νευρικών κυττάρων είναι τεράστιος και είναι αδύνατο να μετρηθεί, ούτε να υπολογιστεί ακριβώς.

Οι παλαιοί ανατόμοι είχαν υπολογίσει ότι στον ανθρώπινο εγκέφαλο υπάρχουν δύο τρισεκατομμύρια νευρώνες.

Νευρώνες τού φλοιού τού εγκεφάλου των θηλαστικών όπως τα Purkinje κύτταρα, έχουν πάνω από 1000 δενδριτικές απολήξεις έκαστος, πράγμα που τους επιτρέπει να επικοινωνούν ταυτόχρονα, με δεκάδες χιλιάδες νευρικά κύτταρα.»

Μπορεί ο άνθρωπος συνεχίζουμε να μαθαίνει και από τα ζώα και αυτό κυρίως επειδή αυτά βρίσκονται σε απευθείας σχέση και επαφή με τη φύση, όμως διαπιστώσεις όπως το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, ο δυνατός επιβιώνει, ο λύκος θα τρώει πάντα το αρνάκι, ή οι νόμοι γενικά της ζούγκλας όπως αναφέρονται, δεν έχουν θέση στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Ο άνθρωπος έχει προχωρήσει πολύ πιο πέρα από την επίτευξη της ατομικής του επιβίωσης και γνώμη μας είναι ότι όταν αυτά αναφέρονται κυρίως τον οπισθοδρομούν και γενικά φοβίζουν την προσωπικότητά του και επηρεάζουν αρνητικά την καλή γνώμη που πιθανότατα έχει για τους συνανθρώπους του, καθώς και την κοινωνία που αποτελεί οσοδήποτε μικρό μέρος της.

Μπορεί ο ίδιος και αναζητάει και πολλά άλλα διαφορετικά πράγματα, δεδομένης όπως αναφέραμε της εξασφάλισης της επιβίωσής του και της θέσης του στην κοινωνία.

Έχει δε τη ζεστασιά, το χρώμα στην έκφραση, την αλληλεγγύη και τη χάρη των θηλαστικών και μπορεί και πραγματοποιεί, τόσο ως μονάδα όσο και ως σύνολο, ανώτερες σκέψεις και πράξεις.

Ο Ηρόδοτος για παράδειγμα πριν από περίπου 25 αιώνες, είχε γράψει:

«[3.83.1] Γνώμαι μὲν δὴ τρεῖς αὗται προεκέατο, οἱ δὲ τέσσερες τῶν ἐπτά ἀνδρῶν προσέθεντο ταύτη. ὡς δὲ ἐσώθη τῇ γνώμῃ ὁ Ὀτάνης Πέρσης ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι,

ἔλεξε ἐς μέσον αὐτοῖσι τάδε· [3.83.2] Ἄνδρες στασιῶται, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι δεῖ ἓνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἥτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθει τὸν ἂν ἐκεῖνο ἔληται, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ· ἐγὼ μὲν νυνὶ ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι· οὔτε γὰρ ἄρχειν οὔτε ἄρχεσθαι ἐθέλω· ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ’ ᾧ τε ὑπ’ οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι, οὔτε αὐτὸς ἐγὼ οὔτε οἱ ἀπ’ ἐμεῦ αἰεὶ γινόμενοι. [3.83.3] τούτου εἶπαντος ταῦτα ὡς συνεχώρεον οἱ ἔξ ἐπὶ τούτοις, οὗτος μὲν δὴ σφί οὐκ ἐνηγωνίζετο ἀλλ’ ἐκ μέσου κατῆστο. καὶ νῦν αὕτη ἡ οἰκίη διατελέει μούνη ἐλευθέρη ἐοῦσα Περσέων καὶ ἄρχεται τοσαῦτα ὅσα αὕτῃ θέλει, νόμους οὐκ ὑπερβαίνουσα τοὺς Περσέων.»

Ηροδότου Ιστορίαι, βιβλίο γ’ Θάλεια, (3.83.1-3.83.3).

Νεοελληνική απόδοση Λεωνίδας Ζενάκος.

«[3.83.1] Προτάθηκαν λοιπόν οι τρεις αυτές γνώμες και από τους επτά άνδρες, οι τέσσερις τάχθηκαν με την τελευταία.

Ο Οτάνης ωστόσο που είχε επιδιώξει να δώσει στους Πέρσες την ισονομία, όταν η γνώμη του απορρίφθηκε, είπε σε όλους τους άλλους:

[3.83.2] Σύντροφοι επαναστάτες είναι πλέον φανερό ότι ένας από εμάς πρέπει να γίνει βασιλιάς, είτε όποιος βγει με κλήρο, είτε να αναθέσουμε στον περσικό λαό να τον διαλέξει αυτός, είτε με κάποιον άλλον τρόπο· εγώ πάντως δεν θα διαγωνιστώ μαζί σας, γιατί ούτε να κυβερνάω θέλω, ούτε να με κυβερνούν· παραιτούμαι λοιπόν από κάθε αξίωση στην εξουσία, αλλά με τούτον τον όρο· ότι κανένας από εσάς δεν θα με εξουσιάζει, ούτε εμένα τον ίδιο, ούτε κανέναν από τους απογόνους μου.

[3.83.3] Αυτά είπε ο Οτάνης και οι άλλοι έξι τα δέχτηκαν, και τότε αυτός δεν διαγωνίστηκε μαζί τους αλλά έφυγε από τη μέση.

Και ως τα σήμερα η οικογένεια αυτή είναι ελεύθερη η μόνη ανάμεσα στους Πέρσες και υπακούει στην εξουσία μόνο όσο θέλει η ίδια, εφόσον βέβαια δεν παραβαίνει τους νόμους των Περσών.»

Ενώ να προσθέσουμε εμείς ότι φανερά, όσα από τα ζώα δημιουργούν κοινωνίες δηλαδή αγέλες, ακολουθούν και υποτάσσονται σε κάποιον αρχηγό, που επιβάλλεται κυρίως με τη φυσική του δύναμη.

Δηλαδή ή εξουσιάζουν ή εξουσιάζονται και μάλιστα πρωτογενώς.

Από μόνος του αυτός ο τρόπος σκέψης που αναφέρει ο Ηρόδοτος, μπορεί και προκαλεί θεμελιώδεις διεργασίες στη δομή της κοινωνίας των ανθρώπων και στο μέλλον όταν θα εκφράζει συνειδητοποιημένα και ισχυρά, καθώς και με δημιουργικότητα, εξυπνάδα, χιούμορ και καθόλου καταστρεπτικότητα ακόμη πιο πολλούς ανθρώπους, θα προκαλέσει στα σίγουρα ακόμη περισσότερες.

24 ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩ- ΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΚΑ- ΝΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΖΩΑ Ή ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟ- ΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΑ ΦΥΤΑ

Ο Άνθρωπος ουσιαστικά χρειάζεται πολύ να μαθαίνει, για να μπορεί να συμπεριφέρεται όμορφα στη ζωή του, από τη συμπεριφορά των ανθρώπων που δεν έχουν καμία εξουσία επάνω του.

Αν όμως συμφωνείτε ότι το να μην εξουσιάζει κάποιος κάποιον, είναι το καλύτερο για τη συνύπαρξή τους και τη βάση της φιλοσοφίας τής μεταξύ τους σχέσης.

Και μπορεί να μάθει από τη συμπεριφορά τους κυρίως επειδή εκείνοι του συμπεριφέρονται όπως τον αντιλαμβάνονται.

Του συμπεριφέρονται δηλαδή, όταν υπάρχει κάποιο είδους πρόβλημα στη σχέση τους, αμυνόμενα και μόνο.

Δηλαδή αυτό που αντιλαμβάνεται ο ίδιος ως αρνητική πιθανή συμπεριφορά από εκείνους, είναι αυτό που επικοινωνείτε στους γύρω του.

Αυτό συμβαίνει επειδή εκείνο που εκλαμβάνουν οι μη έχοντες την εξουσία στις μεταξύ τους πράξεις, δεν προσπαθούν να το αλλάξουν εκτός ίσως με την πειθώ, μιας και δεν αισθάνονται ότι μπορούν να αλλάξουν κάτι σε αυτήν τη μεταξύ τους σχέση εξουσιαστικά.

Ίσως να αισθάνονται ότι δεν μπορούν να αλλάξουν κάτι ούτε καν με την πειθώ, δηλαδή ούτε καν με όπλο τους την άγραφη δικαιοσύνη των ανθρωπίνων σχέσεων, ή και να

μην θέλουν καν έτσι επειδή τους αρέσει γενικότερα οι άνθρωποι να συμπεριφέρονται ελεύθερα.

Βέβαια σε έναν βαθμό μπορεί να υπάρξει κάποια μορφή εξουσιαστικής αντιπαράθεσης ή έτσι να την αντιλαμβάνονται αμφοτέρω.

Ο ένας άνθρωπος επηρεάζει τον άλλον, διαλεκτικός είναι ο κόσμος μας.

Και όλοι οι άνθρωποι συμπεριφέρονται συνειδητά και ασυνείδητα σε κάποιον, αναλόγως με το πως τον αντιλαμβάνονται.

Συνάμα όμως ο κόσμος μας εκτός από διαλεκτικός είναι και μεγαλειωδώς ανθρώπινος δηλαδή γεμάτος με την καλοσύνη του είδους μας.

Για αυτό και γράφουμε στο κεφάλαιο τούτο υπό αυτές τις ιδανικές προϋποθέσεις της μηδενικής εξουσίας από κάποιους.

Και αυτό εκτιμούμε ότι είναι κάτι που δεν μειώνει τη θεωρητική αξία του κεφαλαίου.

Δηλαδή δεν μειώνει τη θεωρητική αξία τού να έχει κανείς αυτό που προσπαθούμε να εκφράσουμε στο κεφάλαιο ως πυξίδα, προσαρμόζοντάς το συνάμα αναλόγως στη ζωή του.

Ως συμπέρασμα κατά τη γνώμη μας έχουμε ότι επειδή στον τομέα των ανθρωπίνων φιλικών σχέσεων κανείς δεν δέχεται να εξουσιάζεται, ή αν προτιμάτε οι ακόμη και στοιχειωδώς φιλικές σχέσεις σαφώς και για να υφίστανται θα πρέπει πάντοτε να είναι ισότιμες και όχι σχέσεις εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου, θα πρέπει ο έχων την εξουσία να έρθει κοντά στον μη έχων την εξουσία και καθόλου ισχυριζόμαστε το αντίθετο.

Το αντίθετο συνήθως από συναισθηματισμό, θα δώσει πρακτικά νομίζουμε, λίγο παραπάνω τη σχέση εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου.

Αυτοί που στις σχέσεις συνήθως εξουσιάζουν είναι οι γονείς τα παιδιά, οι προϊστάμενοι στην εργασία τούς υφιστάμενούς τους, δυστυχώς συχνά και ο/η σύζυγος-σύντροφος, την/τον σύζυγο-σύντροφο.

Ιδιαίτερα όμως πολύ εξουσιάζουν οι άνθρωποι με χαρακτήρα που επιθυμεί τα μάλα κάτι τέτοιο, είτε τούτο συμβαίνει συνειδητά είτε ασυνείδητα, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία το τελευταίο ως προς τις πράξεις τους.

Οι άνθρωποι που επιθυμούν τα μάλα να εξουσιάζουν, είναι οι ίδιοι που τους αρέσει γενικώς να επιβάλλονται.

Ο οποιοσδήποτε σκύλος για παράδειγμα δεν είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου αλλά μάλλον πως είναι εκείνος που δεν είναι επιθετικός στο αφεντικό του και αυτό ισχυρίζομαστε επειδή θεωρεί ότι δεν έχει καμία απολύτως εξουσία επάνω του.

Πιθανόν να συμβαίνει τούτο από αγάπη, θαυμασμό, ευγνωμοσύνη, παραίτηση, άγνοια της δύναμής του, ίσως και άλλα αισθήματα.

Καθώς και έλλειψη φόβου που θα τον ανάγκαζε να αντιδράσει, όμως και πάλι αμυνόμενος.

Σίγουρα πάντως όχι επειδή έχει συνειδητοποιήσει το περίφημο του Ηροδότου «*Δεν θέλω ούτε να κυβερνάω ούτε να με κυβερνούν, δεν θέλω ούτε να εξουσιάζω ούτε να με εξουσιάζουν*», αφού κυβερνάται και εξουσιάζεται από το αφεντικό του χωρίς να αντιδράει, καθώς και κυβερνάει και εξουσιάζει τουλάχιστον τις άλλες όμοιες με εκείνον έμβιες οντότητες οποτεδήποτε κι αν μπορεί.

Για την καλύτερη συμπεριφορά αυτών των δύο οντοτήτων πλέον, θα πρέπει ο άνθρωπος όχι ως ανώτερος αλλά ως έχων την εξουσία, να χαμηλώσει.

Επαναλαμβάνω να χαμηλώσει για τις μεταξύ τους στοιχειωδώς φιλικές σχέσεις, που είναι απαραίτητες για τη συνύπαρξη όλων πλέον των οντοτήτων, σε όλους τούς χώρους.

Οι φιλικές σχέσεις είναι απαραίτητες για τη συνύπαρξη όλων των οντοτήτων σε όλους τούς χώρους, ακόμη περισσότερο όσον αφορά τους ανθρώπους.

Είτε οι χώροι που βρίσκονται εκείνοι είναι οι οικογενειακοί, είτε οι εργασίας, είτε οποιοιδήποτε άλλοι που μπορεί να βρεθούν αναμεταξύ τους, στο μέτρο βέβαια που σε όλους αυτούς τους χώρους αναλογεί η φιλία, καθώς και η εκατέρωθεν αναζήτησή της από τους πρωταγωνιστές της.

25 ΜΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΆΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ

Στο Κεφάλαιο «Η Κύρια Αιτία Του Προβλήματος Του Ρατσισμού Κατά Τη Γνώμη Μας», αναφέραμε:

«Η κύρια αιτία τού προβλήματος του ρατσισμού όπως γράψαμε και προηγουμένως, είναι κατά τη γνώμη μας το **μίσος** γενικά που νιώθει κάποιος άνθρωπος και που υπάρχει η ανάγκη του είτε το συνειδητοποιεί είτε όχι, κάπου αυτό να διοχετευτεί, κάπως αυτό να εκτονωθεί.

Για αυτό και όλες οι ρατσιστικές ρητορικές, είναι ρητορικές μίσους.

Δηλαδή η πιο βαθιά αιτία του προβλήματος του ρατσισμού, πάντα κατά τη γνώμη μας, είναι η διάθεση **επιβολής** των θέλω κάποιων ανθρώπων, στις ζωές κάποιων άλλων ανθρώπων, που καθόλου δεν τα επιθυμούν.

Που καθόλου δεν τα επιθυμούν αλλά οι ρατσιστές-δυνάστες, **αποδίδουν κάποιου είδους δικαιοσύνη** σε αυτά τα θέλω πάνω τους και έτσι δικαιολογούν απόλυτα τους εαυτούς τους στο να τα επιβάλλουν.

Το **μίσος** τους δε αυτό πυροδοτεί το πρόβλημα, βοηθώντας τα μάλα στην ανάλογη με την έντασή του βίαιη αυτή επιβολή, εκείνων που επιθυμούν.

Το ουσιαστικό πρόβλημα δηλαδή δεν δημιουργείται από αυτούς που πιστεύουν ότι οι άνθρωποι με διαφορετικά για παράδειγμα φυσικά χαρακτηριστικά είναι ανώτεροι.

Αν πίστευαν εκείνοι απλά ότι είναι ανώτεροι όπως γράψαμε, μπορεί να συμπεριφέρονταν υπεροπτικά εναντίον

κάποιων συνανθρώπων τους, αλλά αυτό θα ήταν όλο κι όλο.

Το ουσιαστικό πρόβλημα δημιουργείτε από αυτούς που εξαιτίας αυτών των απόψεων, προσπαθούν να επιβάλλουν και στους υπόλοιπους ανθρώπους τις απόψεις τους ως τρόπο σκέψης, με πράξεις που γεννάει το μίσος τους και ο φανατισμός τους όπου και όποτε είναι περισσότεροι, ενώ δεν τους λείπει καθόλου και η ρητορική.

Τη βίαιη επιβολή των απόψεων τους όμως, συμβαίνει δυστυχώς να θέλουν να επιβάλλουν και κάποιοι από εκείνους που σκέφτονται με έναν τρόπο που συμπεριλαμβάνει ισότιμα θεωρητικά και πρακτικά τις μειονότητες, όχι όμως σε αυτήν την ισοτιμία τους και τους γενικά παραδεκτούς ρατσιστές.»

Δεδομένου του μόλις παραπάνω προβλήματος, να γράψουμε μερικά πράγματα για κάποιες από τις σχέσεις των ανθρώπων με κάποια ειδικότερα χαρακτηριστικά.

Όπως γράψαμε, στην πραγματικότητα το πρόβλημα είναι η διάθεση **επιβολής** των θέλω κάποιων ανθρώπων, στις ζωές κάποιων άλλων ανθρώπων, που καθόλου δεν τα επιθυμούν.

Που καθόλου δεν τα επιθυμούν και ούτε αποδίδουν γενικότερα κάποιου είδους δικαιοσύνη πάνω τους, για να δικαιολογείται να τα ανεχθούν.

Ενώ συνάμα αφορούν ελάχιστα τη ζωή των αυτόκλητων, προσπαθούντων μελλοντικά δυναστών τους και κυρίαρχα τη δική τους ζωή και μόνο.

Αυτόκλητων όσον αφορά τη δυναστική προσπάθεια επιβολής τους, γιατί την πόρτα της στενής τους σχέσης που συ-

νήθως χρειάζεται ως προϋπόθεση για την προσπάθεια επιβολής των θέλω τους, την έχουν ανοίξει από κοινού και μάλλον το λιγότερο ισότιμα.

Το **μίσος** των αυτόκλητων, προσπαθούντων μελλοντικά δυναστών των ανθρώπων που δεν επιθυμούν στις ζωές τους τα θέλω τους, κάνει το πρόβλημα ουσιαστικό συνάμα και τραγικό.

Συμβαίνει να είναι και τραγικό επειδή ακριβώς τότε, όταν δηλαδή μισούν, η προσπάθεια επιβολής τους γίνεται απόλυτη προτεραιότητά τους.

Γίνεται απόλυτη προτεραιότητά τους χωρίς να έχουν κανέναν ενδοιασμό που δεν πρόκειται για τη δική τους προσωπική ζωή, αλλά την προσωπική ζωή άλλων ανθρώπων.

Επιπλέον χρησιμοποιούν ίσως και κάθε νόμιμο ή μη νόμιμο μέσω, θεμιτό ή αθέμιτο μέσω, σεβαστό ή ασεβές μέσω, για να πραγματοποιήσουν τις επιβολές τους αυτές.

Το μέτρο για να μην κάνουν κάτι τόσο αρνητικό τότε, το βάζουν κυριολεκτικά μόνο οι ίδιοι.

Και να πούμε ξανά ότι λέγοντας τότε, εννοούμε όταν μισούν ή αν προτιμάτε όταν πραγματικά μισούν.

Συμβαίνουν δυστυχώς στην τραγική τους μορφή αυτά, κυρίως όπου υπάρχουν πολύ στενές σχέσεις βαθιά προβληματικών ανθρώπων, όταν προκύψουν οι κατάλληλες συνθήκες για να εκδηλωθούν.

Από την πλευρά των θυμάτων, συμβαίνουν μάλλον όλα αυτά ως παράπλευρη δυσαρμονία τής εκ φύσεως επιθυμίας τους και της αγάπης τους να συνδέονται, να κοινωνούν

και να επικοινωνούν, με όλες νομίζουμε τις γύρω τους οντότητες.

Η αγάπη γενικώς δημιουργεί και την απαραίτητη για τούτο το πρόβλημα καλοκάγαθη προαίρεση, ή η καλοκάγαθη προαίρεσή τους δημιουργεί την περίσσεια στον χώρο και στον χρόνο αγάπη τους, ακόμη και για τους ανθρώπους που φανερά τους εχθρεύονται.

Η σχέση μεταξύ της αγάπης, της καλής προαίρεσης και του πανάγαθου ή θείου είναι ότι:

«Ενώ η καλή προαίρεση είναι ο δρόμος για να γνωρίσει κανείς από μόνος του την πιο αγαποβόλα και ευγενική δικαιολόγηση ενός αρνητικού γεγονότος, που ως τέτοια μπορεί να καλείται πανάγαθη ή θεία και αντιστροφή· και αντιστρόφως, δηλαδή και το πόσο δικαιολογούμε κάποιον ή κάτι, προκύπτει από την καλή προαίρεση και την αγάπη που μπορεί να του έχουμε· οι λέξεις και οι πράξεις μας όμως θα μπορούσαν να είναι προστατευτικές για εμάς δηλαδή όχι ακόμη θεϊκές, ή αν προτιμάτε όχι ακόμη απόλυτα αγαποβόλες ή πανάγαθες.

Ή για να εκφράσουμε προσεγγιστικά το τελευταίο ακόμη καλύτερα, το ζητούμενο στις δικές μας ανθρώπινες λέξεις και πράξεις είναι να είναι ισάξια αγαποβόλες και για τον εαυτό μας.»

Ηριδανός

Το πρώτο τμήμα της παραπάνω άποψης του *Ηριδανού*, αν το παρατηρήσετε, εμπεριέχει σχεδόν θρησκευτική ευλάβεια.

Δυστυχώς με τέτοια σχεδόν θρησκευτική ευλάβεια πολλοί συμπολίτες μας συμπεριλαμβάνουν στις σκέψεις τους, στα λόγια και στις πράξεις τους, ακόμη και τους αδιαμφισβήτητα κάκιστους δυνάστες τους.

Για εκείνους ακριβώς έχει συμπεριλάβει στην άποψή του, πάντα ο *Ηριδανός*, το δεύτερο τμήμα της, που ασφαλώς και το προτείνουμε μέχρι ο άνθρωπος να δει και να επιλέξει στη ζωή του κάτι ίσως ακόμη καλύτερο.

Κάτι ίσως ακόμη καλύτερο που για παράδειγμα να ταιριάζει περισσότερο στην προσωπικότητά του, χωρίς όμως και να κάνει έκπτωση στην αντιληπτική ικανότητα που χρειάζεται για να συμπεριλάβει στον τρόπο αντιμετώπισής του την όλη διαμορφωθείσα κατάσταση.

Συμβαίνουν αυτά τα προβλήματα συνεχίζουμε, όπου υπάρχουν πολύ στενές σχέσεις ανθρώπων είτε συναισθηματικής φύσεως είτε εργασιακής είτε οικογενειακής είτε ετερόφυλης ερωτικής ή πιθανότατα και ομοφυλόφιλης ερωτικής είτε ακόμη και «φιλικής» φύσεως, όμως πάντα πολύ στενής φύσεως σχέση και έντονα συναισθηματικής.

Να αναφέρουμε όμως ότι όσον αφορά την εργασία ή τα πολύ μικρά παιδιά, κάποιες φορές η επιβολή εκεί μπορεί να γίνει «*αναγκαία*».

«*Αναγκαία*» αν και κατά τη γνώμη μας και πάλι αυτή η «*αναγκαιότητα*» σε βάθος χρόνου και με κάποια σχετικότητα, θα προκαλέσει περισσότερα προβλήματα.

Περισσότερα προβλήματα από το αν δεν πραγματοποιούνταν ο οποιοσδήποτε εξαναγκασμός οποιασδήποτε «*αναγκαιότητας*».

Οποιασδήποτε αναγκαιότητας όμως στα αυτονόητα πάντα πλαίσια της διατήρησης της ζωής, της αρτιμέλειας και της υγείας για όλους, πόσο μάλλον των πολύ μικρών παιδιών.

Πρακτικά όμως η οποιαδήποτε επιβολή στις διαπροσωπικές σχέσεις τουλάχιστον των ενηλίκων, συνήθως πραγματοποιείται από τα άσχημα συναισθήματα που νοιώθουν οι αυτόκλητοι, προσπαθώντας δυνάστες των ανθρώπων.

Άσχημα συναισθήματα που όπως γράψαμε, τούτα είναι με διαβαθμίσεις η κακία και το μίσος που νοιώθουν για κάποιον οποιονδήποτε συνάνθρωπό τους.

Ουσιαστικά όμως είναι με διαβαθμίσεις ένα μίσος και μια κακία που νοιώθουν προς τον ίδιο τον εαυτό τους, που εκδηλώνονται από μη συνειδητοποιημένους σε αυτό το γεγονός ανθρώπους στους γύρω τους.

Υπάρχουν βέβαια και άλλοι άνθρωποι που και πάλι μάλλον ασυνείδητα, στρέφουν αυτά τα αρνητικότερα συναισθήματα προς τον ίδιο τους τον εαυτό.

Αυτό έχει ως άμεση συνέπεια, να κάνουν κυρίαρχα κακό μόνο στις ίδιες τις προσωπικότητές τους.

Ισχυριζόμαστε για εκείνους τους ανθρώπους δηλαδή τους εσωστρεφείς ανθρώπους, πως αναλόγως της διάρκειας και της έντασης των πολύ αρνητικών αυτών συναισθημάτων τους, μπορεί κάποιες φορές να εκδηλωθεί κάποια χρόνια ασθένεια, η οποία πολύ λίγες φορές μπορεί να είναι και άγνωστη ασθένεια ή πολύ σπάνια.

Ή στις πιο ήπιες και συνηθισμένες περιπτώσεις πάντα εκείνων, να εκδηλωθεί μια αλλεργία ή μόλις μια πρόσκαιρη δυσαρμονία.

Η λύση για να αποφευχθούν όλα αυτά, φαίνεται πως είναι μέσω της εσωστρέφειάς τους, **να συνειδητοποιήσουν το ποιοι πραγματικά είναι, πως σκέφτονται και πως πράττουν στη ζωή τους** και στη συνέχεια να προσπαθήσουν πολύ να τα αλλάξουν όλα αυτά προς το πολύ καλύτερο.

Προς το πολύ καλύτερο δηλαδή **αρχικά** ισάξια προς το πολύ πιο καλοσυνάτο όχι μόνο για τους γύρω τους που έτσι φανερά συμπεριφέρονται ήδη στρέφοντας τα βέλη τους αποκλειστικά και μόνον στους εαυτούς τους, αλλά να προσπαθήσουν πολύ να τα αλλάξουν όλα προς το πολύ πιο καλοσυνάτο και ως προς τους ίδιους τους εαυτούς τους.

Ιδανικά ως προς το πολύ πιο καλοσυνάτο και ως προς τους ίδιους τους εαυτούς τους και όχι ως προς την εκδήλωση της έκφρασης της κακίας τους στους γύρω τους ανθρώπους, αν με εννοείτε.

Όμως αν δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν άμεσα κάτι τέτοιο, γνώμη μας είναι ότι καλύτερα για να εξομαλυνθεί αυτή η κατάσταση που μπορεί να αποβεί και εις βάρος της υγείας τους, οπωσδήποτε όμως κατανοώντας το γεγονός, να στρέψουν την όποια κακία τους όσο περισσότερο μπορούν στους γύρω τους και μόνο στους γύρω τους.

Στη συνέχεια να επεξεργαστούν όλες τις καταστάσεις που προηγούνται και έπονται των πράξεων τους και να γίνουν αληθινοί άνθρωποι, πραγματικοί άνθρωποι, δηλαδή με ανθρωπιά άνθρωποι, ιδανικά όπως το σκεφτόμαστε γνήσια τέκνα της Μητέρας Γης, δηλαδή άνθρωποι μόνο με καλοσύνη.

Εδώ φανερά γράφουμε το απόλυτο ως προς το αποτέλεσμα, για να επιτύχουμε το σχετικό.

Να πούμε επίσης ότι για εμάς είναι ξεκάθαρο από την εμπειρία μας με πολλούς και διαφορετικούς ανθρώπους, πως κατά κανόνα στις εξωστρεφείς διαπροσωπικές σχέσεις, εκείνοι που μπορούν συνειδητά ή ασυνείδητα και μισούν τους συνανθρώπους τους, έχουν στη συνειδητή ή στην ασυνείδητη φιλοσοφία τους ως σκοπό να τους **επιβάλλονται, ίσως και σε όλα όσα λένε και κάνουν και όποτε τούτο κι αν μπορούν να το κάνουν.**

Είναι βασική προϋπόθεση να μπορούν να τους επιβληθούν ή να νομίζουν ότι μπορούν να τους επιβληθούν, για να το προσπαθήσουν αυτό ή και να το προσπαθούν εσαεί.

Αλλιώς την κακία του χαρακτήρα τους και το μίσος τους, θα τα διοχετεύσουν και θα τα διοχετεύουν αλλού, για όσους πάντα δεν τα στρέφουν προς τον εαυτό τους.

Για να αποκτήσει η συμπεριφορά αυτή και τραγικότητα για κάποιον, αναγκαία προϋπόθεση είναι να τον μισούν ή να τον μισήσουν εις βάθος, που στην ιδιοσυγκρασία τους αυτό μάλλον προκύπτει αφού πρώτα τον έχουν αγαπήσει πολύ, πάντα όμως με τον τρόπο τους.

«Οι κακοί άνθρωποι φθονούν και μισούν. Είναι ο δικός τους τρόπος να θαυμάζουν.»

Βίκτωρ Ουγκώ

Συνεχίζουμε όμως με τη με διαβαθμίσεις πιο εκλεπτυσμένη επιβολή, που για εμάς εκείνη ακριβώς διαφοροποιεί ακόμη και τον Δημοκρατικό άνθρωπο, από το Δημοκρατικό Πολίτευμα.

Οι αυτόκλητοι δυνάστες που προσπαθούν και πολύ για αυτό όποτε μπορούν επιβάλλονται, επειδή είναι στην ασυνείδητη κυρίως φιλοσοφία τους, με έναν τρόπο όμως κάπως συγκεκαλυμένο για τον έξω κόσμο, ή και για το ίδιο το θύμα τους μέχρι να του φανερωθεί.

Έναν τρόπο που στις εκφάνσεις του είναι πιθανότατα συγκεκαλυμένος και για τον ίδιο τους τον εαυτό, αλλιώς θα τον έκαναν ακόμη περισσότερο κρυφό για τους άλλους στις λεπτομέρειές του.

«Όταν καλοπροαίρετα κανείς επισημαίνει σε έναν πονηρό άνθρωπο το πως σκέφτεται για εκείνον από τις πράξεις του, ο ίδιος λόγω της πονηριάδας του δεν προσπαθεί να αλλάξει τον τρόπο σκέψης του, αλλά να τον κάνει ακόμη πιο κρυφό για τους γύρω του, δηλαδή ακόμη πιο συγκεκαλυμένο.

Φανερά εδώ τότε οι πιο επικίνδυνοι δεν είναι οι πιο πονηροί δηλαδή είναι και αυτοί, αλλά οι πιο επικίνδυνοι είναι κυρίως οι μεγαλύτεροι σε ηλικία άνθρωποι, που είναι και γίνονται στην παραπάνω διαδικασία του κρυψίματος των προθέσεών τους στις πράξεις τους που περιγράψαμε, φανερά πιο έμπειροι.»

Ηριδανός

Χρησιμοποιούν δε πλάγια μέσα με ουσιαστικά κάπως κρυφίνους τρόπους λόγων και έργων, τουλάχιστον για τον εκτός από το θύμα τους κόσμο.

Αυτό ίσως να συμβαίνει επειδή βαθιά μέσα τους, καταλαβαίνουν το μεμπτό τού να θέλουν να επιβάλλονται ειδικά σε

κάτι που δεν τους αφορά ιδιαίτερα, ή τουλάχιστον δεν τους αφορά περισσότερο από το θύμα τους.

Λειτουργούν όμως έτσι, ξεκάθαρα και για να πετύχουν με περισσότερη βεβαιότητα τους στόχους τους.

Αυτό ακριβώς είναι με διαβαθμίσεις στην κακία του, διαβαθμίσεις ανάλογες με την ακραία ή μη θέση εκείνου του προσώπου, ο **μη Ευθύς** συνάμα και ο **μη Δημοκρατικός Άνθρωπος**, που στο παρασκήνιό του επιτυγχάνει συνήθως μόνο πρόσκαιρα τους στόχους του.

Τους επιτυγχάνει δηλαδή μέχρι να γίνει με βεβαιότητα φανερός ο κυρίαρχος προσωπικός του ρόλος και ας ελπίσουμε ότι όταν είτε του επισημανθεί εκείνος ο ρόλος που έχει με τον καιρό αποκτήσει ως άνθρωπος, είτε απλά ο ίδιος καταλάβει με βεβαιότητα πως όλα στη ζωή τελικά φανερώνονται για κάποιους συνανθρώπους του ακόμη και άμεσα, θα προσπαθήσει πολύ να αλλάξει ως προσωπικότητα.

26 ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΆΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Γράψαμε στο μόλις προηγούμενο κεφάλαιο ότι εν ολίγοις ο **μη δημοκρατικός άνθρωπος, επιβάλλει** τις απόψεις του οποτεδήποτε κι αν μπορεί.

Εάν δε το επιτυγχάνει και με κρυφίνους πλάγιους τρόπους, είναι και ένας **μη ευθύς** άνθρωπος.

Και ότι όλα αυτά ίσως να έχουν κάποια διαβάθμιση **μίσους** και **κακίας** για να συμβαίνουν, ειδικά στις πιο ακραίες τους μορφές.

Διαβάθμιση **μίσους** και **κακίας** που προκύπτει στους ανθρώπους, σύμφωνα με το **πόσο δυσαρεστημένοι** είναι από τη ζωή τους.

Συνεχίζοντας να πούμε ότι το **ακριβώς αντίθετο** του μη δημοκρατικού ανθρώπου που περιγράψαμε, είναι ο πραγματικά **Δημοκρατικός Άνθρωπος**, που κατά κανόνα είναι και **Ευθύς**.

Συνάμα κατά κανόνα είναι και **ευχαριστημένος** από τη ζωή του.

Ευθύς τουλάχιστον με την έννοια ότι του αρέσει να φανερώνονται τα πράγματα όταν τον κατηγορούν, επειδή δεν κάνει κάτι το με οποιονδήποτε τρόπο μεμπτό, ειδικά κάτι από αυτά που συνηθίζουν να του καταλογίζουν.

Απεναντίας πράττει όμορφα για όλους, δηλαδή για δημοκρατικούς ανθρώπους, για μη δημοκρατικούς ανθρώπους, τα θύματά τους και τον εαυτό του.

Οι στόχοι δε του Δημοκρατικού Ανθρώπου για να επιτευχθούν χρειάζονται πολύ χρόνο, όμως αν επιμείνει σε αυτούς με ευγένεια, επειδή είναι και οι ίδιοι οι στόχοι του ευγενικοί, νομίζουμε ότι επιτυγχάνονται στη συντριπτική τους πλειονότητα και διατηρούνται και για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα.

Το σημαντικό όμως δεν είναι η επιτυχία του στόχου, αλλά η χαρά του ανθρώπου, όταν είναι πράγματι άνθρωπος.

Για την ανθρώπινή του συμπεριφορά ευθύνεται η καλοσύνη που τον διακατέχει και για την καλοσύνη που τον διακατέχει ευθύνεται η ευχαρίστηση που νοιώθει τόσο που υπάρχει στη ζωή για όσο υπάρχει, όσο και για την προσωπική του θέση μέσα σε αυτή, παντοτινά ισότιμος ανάμεσα σε όλες τις άλλες ζωντανές υπάρξεις του πλανήτη.

Να πούμε εδώ ότι είναι άλλο πράγμα το Δημοκρατικό Πολίτευμα, ακόμη και με την έννοια της λέξης στην Αρχαία Αθήνα και άλλο πράγμα ο Δημοκρατικός Άνθρωπος.

Αυτό κυρίως επειδή το Δημοκρατικό Πολίτευμα Επιβάλλει Με Την Εκτελεστική Του Εξουσία, υποχρεώνοντας όλους τους πολίτες να δεχθούν εκείνο που ψήφισαν οι περισσότεροι.

Που ψήφισαν οι περισσότεροι, όσον αφορά το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας στην Αρχαία Αθήνα.

Ή και όσον αφορά τη θέσπιση νόμων πάντα στην Αρχαία Αθήνα της Δημοκρατίας οι πάρα πολλοί περισσότεροι, με επιπλέον έναν ελάχιστο αριθμό συμμετεχόντων στη διαδικασία.

Το τελευταίο επειδή όλοι οι νόμοι τους τότε, είχαν την ισχύ του σημερινού μας Συντάγματος.

Και αυτή η διαφοροποίηση στην πλειοψηφία για την κατοχύρωση των νόμων στη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας ή αν προτιμάτε των νόμων του Συντάγματος έναντι των απλών νόμων στη σημερινή αντιπροσωπευτική δημοκρατία, έχει τη φανερή σημασία ότι θα πρέπει να πραγματοποιηθεί με μια παραπάνω βεβαιότητα, για το άριστο εκείνου που επιθυμεί να προάγει.

Θα μιλήσουμε για όλα αυτά στο βιβλίο αρκετά μετέπειτα, όμως φαίνεται ξεκάθαρα ήδη, η πολύ μεγάλη σημασία που έδιναν σε όλους τους νόμους τους οι αρχαίοι Αθηναίοι σε σχέση με το σημερινό πολίτευμα της Ελλάδας και τους Νεοέλληνες της εποχής μας, που δίνουν ίσως από άγνοια την ίδια σημασία μόνο στη νομοθεσία του Συντάγματος.

Και δεν είναι ότι το Σύνταγμα υπερέχει σε προσοχή έναντι των σημερινών νόμων αλλά όπως εξελίχθηκαν ιστορικά τα γεγονότα, οι υπόλοιποι Ελληνικοί νόμοι χρήζουν μικρότερης του σημασίας, στη θέσπισή τους πάντα από την πολιτεία.

Να πούμε όμως και ότι η Δημοκρατία **επιβάλλει** λόγω πρακτικών προβλημάτων, που προκύπτουν από εκείνους που δεν συμφωνούν με την υλοποίηση των αποφάσεών της.

Είναι δηλαδή για εκείνη αυτό, κάποιο πρακτικό αναγκαίο κακό.

Επειδή όμως στη φιλοσοφία της ικανοποιεί τις γνώμες και τις αποφάσεις των πολλών πολιτών, αυτή η υποχρεωτική επιβολή για κάποιους πολίτες συμβαίνει με

τον δικαιότερο τρόπο ή αν προτιμάτε κάνοντας το λιγότερο αναγκαίο κακό, επειδή επιβάλλεται στους όσο το δυνατόν λιγότερους πολίτες.

Οι υπόλοιποι πολίτες αυτές τις αποφάσεις όταν ακόμη ήταν προτάσεις προς ψήφιση τις ψήφισαν, που λογικά σημαίνει ότι με κάποιο τρόπο τις επιθυμούν.

Που λογικά σημαίνει ότι με κάποιο τρόπο τις επιθυμούν ή ότι τις προτίμησαν από όλες τις άλλες προτάσεις που εκφράστηκαν, ακούγοντας κατά κανόνα ή αν προτιμάτε ιδανικά τα επιχειρήματά τους.

Δηλαδή έτσι συμβαίνει μόνο στην άμεση Δημοκρατία και αυτήν εννοούμε εδώ γράφοντας απλά Δημοκρατία.

Συνάμα και το πρακτικό αποτέλεσμα της εφαρμογής αυτής της φιλοσοφίας για την πολιτεία, του να ικανοποιούνται δηλαδή οι αποφάσεις των πολλών πολιτών, είναι αποδεδειγμένα καλύτερο από το να ικανοποιούνται οι αποφάσεις λιγότερων πολιτών για όλους, όπως συμβαίνει στη φιλοσοφία των πολιτευμάτων της ολιγαρχίας και της μοναρχίας, όποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κι αν έχουν εκείνοι που αποφασίζουν για τα κοινά.

Για την ακρίβεια όμως όπως γράψαμε και προηγουμένως δεν **επιβάλλει** η Δημοκρατία, **επιβάλλει** η εκτελεστική ή διοικητική της εξουσία, που χρειάζεται να αναλάβει ρόλο κυρίως για να υλοποιήσει τις αποφάσεις του λαού.

Δεν είναι δηλαδή τέτοια η ουσία του πολιτεύματος της Δημοκρατίας, αλλά ένα μόλις πρακτικό της τμήμα.

Να υλοποιήσει τις αποφάσεις του λαού, που εξυπακούεται ότι όλο αυτό που περιγράφουμε συμβαίνει στην Άμεση Δημοκρατία και όχι στην αντιπροσωπευτική, που την Άμεση εννοούμε στο εδώ κεφάλαιο με τον όρο Δημοκρατία.

Φανερά όμως σε κάποια οριοθετημένα πλαίσια που μπορεί να έχει μια απόφαση που αγγίζει πολλούς ανθρώπους και όχι μόνον έναν, η άμεση Δημοκρατία αποδίδει όπως ξαναγράψαμε τη δικαιότερη ενέργεια της εξαναγκαστικής πολιτικής εξουσίας, συνδυάζοντας και ένα πολύ καλό πρακτικό αποτέλεσμα ακόμη και για εκείνους που δεν ψήφισαν υπέρ του να γίνει η ενέργεια αυτή, ή τουλάχιστον όχι κατά τον τρόπο που υλοποιείται ή υλοποιήθηκε.

Το τελευταίο ως γεγονός μας το λέει το ότι είτε τώρα είτε στο παρελθόν, οι πιο δημοκρατικές χώρες και σε αυτήν την πρόταση εννοούμε και τις σημερινές αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες, κυρίαρχα αν όχι απολύτως ευημερούσαν και ευημερούν στους περισσότερους τουλάχιστον τομείς, έναντι των μη δημοκρατικών χωρών.

Δηλαδή εν ολίγοις η άμεση Δημοκρατία συνδυάζει το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα για την πολιτεία, ενώ επιβάλλεται ταυτοχρόνως στους όσο το δυνατόν λιγότερους πολίτες της.

Να γράψουμε δε ακόμη μια γραμμή για το Δημοκρατικό Πολίτευμα και να πούμε ότι το αν είναι λάθος κάποια από τις γνώμες των πολλών πολιτών που ψηφίστηκε, τότε περισσότεροι άνθρωποι θα μπορούν να μάθουν δυνητικά από το λάθος τους στην εφαρμογή του πλέον και άρα περισσότεροι θα μπορούν πάντα δυνητικά να βελτιωθούν.

Αυτό συμβαίνει συνήθως επειδή, κυρίαρχα μαθαίνουν από τα λάθη που γίνονται, οι άνθρωποι που τα κάνουν.

Τούτο πάλι συμβαίνει κυρίως επειδή, εκείνοι κυρίαρχα βιώνουν τις συνέπειές τους και μπορούν να γνωρίζουν καλύτερα τα αίτια, που τους οδήγησαν σε εκείνες τις αποφάσεις που τα δημιούργησαν.

Αυτό το λίγο πριν παραπάνω πλεονέκτημα στη λειτουργία της Δημοκρατίας, το έχει μόνο το πολίτευμά της άμεσης Δημοκρατίας.

Το έχει μόνο το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας, επειδή ακόμη και στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία της σύγχρονης Ελλάδας, μπορούν μάλλον σκεπτόμενοι παρόμοια, περισσότερο να μάθουν από τα λάθη τους οι μόλις τριακόσιοι βουλευτές της που νομοθετούν, καθώς και η εκάστοτε κυβέρνηση που παίρνει αποφάσεις με ισχύ νόμου.

Ενώ ο **Δημοκρατικός Άνθρωπος** συνεχίζουμε, σε αντιδιαστολή με εκείνους που επιβάλλουν στους άλλους τα θέλω τους, δεν επιβάλλει τίποτα σε κανέναν άνθρωπο.

Ζητάει όμως να πληρούνται κάποιες αυτονόητες προϋποθέσεις για τη συνύπαρξή του στον ίδιο χώρο με τους υπόλοιπους ανθρώπους, χωρίς αν δεν καθίσταται αναγκαίο, καν τις αυτονόητες αυτές προϋποθέσεις να τις επισημαίνει.

Μπορεί να το κάνει αυτό επειδή ακριβώς μπορεί να το επιλέξει για τον εαυτό του και να υποστεί μονάχα εκείνος τις αρνητικές και τις θετικές συνέπειες αυτής της επιλογής.

Επίσης κι επειδή δεν χρειάζεται με οποιονδήποτε τρόπο, να ασκεί οποιουδήποτε είδους εξουσία στους γύρω του.

Προφυλάσσουν την ύπαρξή του, τουλάχιστον από τις πολύ σοβαρές επιβουλές που θα χρειαζόταν ίσως τότε να κάνει κάτι, οι νόμοι του κράτους και το Σύνταγμα.

Ή αν προτιμάτε τον προφυλάσσουν οι φόβοι εκείνων που παραβαίνουν τους νόμους, μην και αυτεπάγγελτα ή από καταγγελία αναλάβει ρόλο το κράτος(εξουσία), στην επιβολή των κανόνων δικαίου.

Όταν δεν πληρούνται αυτές οι αυτονόητες προϋποθέσεις για τη συνύπαρξή του με τους γύρω του ανθρώπους, βρίσκει και κάνει παρέα με άλλους ανθρώπους που τις πληρούν.

Με εκείνους που εξακολουθούν να μην πληρούν τις αυτονόητες αυτές προϋποθέσεις και βρίσκονται στον ίδιο χώρο υποχρεωτικώς μαζί του απλά τους ανέχεται, χωρίς ιδανικά καθόλου να παραπονιέται ούτε καν να αλλάζει στο ελάχιστο η διάθεσή του.

Γράψαμε πως ο Δημοκρατικός Άνθρωπος δεν επιβάλλει, όμως είναι βέβαιο ότι γνώμη έχει και έχει για όλα και κατά κανόνα παίρνει φανερή θέση, εκτός αν κρίνει ότι κάποιες λίγες φορές είναι προτιμότερο να σιωπήσει.

Να σιωπήσει όχι από φόβο ή οποιοδήποτε προσωπικό, συμφεροντολογικό, φαινομενικό όφελος, αλλά επειδή κρίνει ότι κάποιες φορές είναι προτιμότερο συνολικά, να δώσει χρόνο να εξελιχθούν τα πράγματα χωρίς να παρέμβει.

Χωρίς να παρέμβει ούτε καν διακριτικά, εκφράζοντας απλά τη γνώμη του.

Ή κάποιες φορές μπορεί και να μην πει τη γνώμη του, επειδή μπορεί να κινδυνέψει και η ίδια η ζωή του έτσι και την πει.

Όμως και πάλι αυτό δεν το κάνει από φόβο κατά κανόνα δεν φοβάται, δεν θα έφτανε στο σημείο να γίνει Δημοκρατικός άνθρωπος αν φοβόταν έστω και λίγο.

Δεν θα έφτανε στο σημείο να γίνει Δημοκρατικός άνθρωπος αν φοβόταν έστω και λίγο, τουλάχιστον αφού θα μπορούσε

να σκεφτεί με κάποιο σφαιρικό τρόπο μετά, για τα πράγματα που του έχουν συμβεί στον χώρο και στον χρόνο που υπάρχει και που μπορεί κάποτε πρόσκαιρα να τον φόβισαν.

Δεν παρεμβαίνει με τη γνώμη του χαρίζοντας τη σιωπή του μόνο και μόνο κάποιες φορές, επειδή θέλει και μπορεί να είναι πολύ προσεκτικός οποτεδήποτε κι αν χρειαστεί.

Να αναφέρουμε δε ότι επιθυμεί χιλιάδες φορές περισσότερο να ζει από το να διακινδυνέψει να γίνει ένας μελλοντικός νεκρός ήρωας, αν μπορεί φυσικά πάντα μια τέτοια κατάσταση να την αποφύγει και τότε ανθρώπινα είναι και τα ψέματα ή οι οποιεσδήποτε σε μια ατομική κλίμακα πράξεις, ακόμη κι αν δεν μπορεί να δοθεί άμεσα πλήρης άφεση αμαρτιών σε αυτές.

Χρειάζονται όμως εξαιρετικά ακραίες καταστάσεις όπως για παράδειγμα κάποια στην εποχή του χούντα συνταγματαρχών, για να υπάρχει πιθανότητα να συμβεί για εκείνον κάτι τέτοιο.

Όμως και πάλι δεν φοβάται, απλά προσέχει.

Προσέχει βάζοντας απλά σε απόλυτη προτεραιότητα, ή αν προτιμάτε απλούστερα σε πρώτη προτεραιότητα, τη μονακριβή ζωή του.

Και μάλλον αν η κατάσταση αυτή είναι πραγματικά έτσι δύσκολη όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, μπορεί να την αποφύγει μόνο αν πραγματικά δεν τη φοβάται.

Γνώμη πάντως έχει.

Να πούμε εδώ ότι καθόλου Δημοκρατικός, δεν είναι και ο άνθρωπος που προσπαθεί να επιβάλλει κάτι ακόμη και ως πιο σωστό, από κάτι άλλο.

Πιο σωστό είτε κατά τη γνώμη του, είτε και κατά γενική ομολογία.

**Παρόλο που αυτήν τη συμπεριφορά την επιζητούν ή την έχουν ως πρότυπο οι περισσότεροι άνθρωποι α-
κόμη και στη σύγχρονη εποχή, είτε για τους φίλους
τους είτε για τον ίδιο τον εαυτό τους.**

Διατυμπανίζουμε ότι ο Δημοκρατικός Άνθρωπος απεχθά-
νεται την οποιαδήποτε επιβολή ή έστω την προσωπική ε-
πιβολή οποιουδήποτε και θα επιθυμούσε με λόγια και με
έργα μόνο τον γόνιμο διάλογο για τη διαλεύκανση των ο-
ποιονδήποτε ζητημάτων, έναν γόνιμο διάλογο που επίσης
δεν επιβάλλει ούτε καν με τον τρόπο του, στο να πραγμα-
τοποιηθεί.

Είναι όμως και κατά κανόνα ευθύς και ταυτόχρονα ιδιαίτερα
ευγενικός και επεικής, κυρίως επειδή σέβεται πολύ και
νοιάζεται τους συνανθρώπους του.

Συνάμα κι επειδή λογαριάζει τα μάλα τις ιδιαιτερότητες του
χαρακτήρα τους, καθώς και γενικότερα εκτιμάει πολύ την
υπόσταση της προσωπικότητας τουλάχιστον του κάθε αν-
θρώπου που συναντάει στη ζωή του.

Ή αν προτιμάτε ευρύτερα, εκτιμάει πολύ την κάθε έμβια και
άβια οντότητα, που υπάρχει με κάποιο τρόπο στο Σύμπαν.

Όταν γίνεται διάλογος θα επιθυμούσε και μόνο θα επιθυ-
μούσε αν η άποψή του είναι καλύτερη να την επιλέξει ελεύ-
θερα και ο συνομιλητής του, δηλαδή να πειστεί με αυτήν και
τα επιχειρήματά της.

Αν δεν συμβεί αυτό, εξυπακούεται ότι δεν εκφέρει καν
γνώμη για το γεγονός.

Εξυπακούεται ότι δεν εκφέρει καν γνώμη για το γεγονός, επειδή επίσης εξυπακούεται ότι είναι αποκλειστικό δικαίωμα του κάθε ανθρώπου και μόνο του κάθε ανθρώπου, η άποψη που έχει για το οποιοδήποτε θέμα.

Αν υπάρξει όμως για αυτόν κάποια καλύτερη πρόταση από τη δική του έστω και υπό προϋποθέσεις, τη συμπεριλαμβάνει άμεσα στη φιλοσοφία του και αν γίνεται την αναπτύσσει κιόλας, επειδή η βελτίωση σε όλους τους τομείς της ζωής και της φύσης, είναι συνειδητοποιημένη πλέον ανάγκη από εκείνον και για τον εαυτόν του.

Επίσης έχει πολύ υψηλά στην ιεραρχία του το να επιλέγει κανείς ελεύθερα και όποιο τρόπο ζωής θέλει ακόμη κι αν βλάπτεται με κάποιο μέτρο ο ίδιος από αυτό το γεγονός, ή αν βλάπτει τον άνθρωπο που επιλέγει τον συγκεκριμένο τρόπο ζωής πάλι με κάποιο μέτρο.

Βλάπτεται ή αν προτιμάτε καλύτερα, τον δυσκολεύει κάπως περισσότερο.

Το προτιμάει χιλιάδες φορές περισσότερο αυτό από το να επιβάλλεται με οποιονδήποτε τρόπο από τον ίδιο ή και καθόλου από τον ίδιο, ακόμη και το αδιαμφισβήτητα σωστότερο και δικαιότερο και για τους δυο τους στη συμπεριφορά.

Επαναλαμβάνουμε όμως με κάποιο μέτρο, αν και η αλήθεια είναι ότι δεν έχει χρειαστεί καν να πλησιάσουμε αυτό το θεωρητικό όριό του εμείς, επειδή φυσικά υπάρχουν και οι νόμοι του κράτους σε συνδυασμό και με το γεγονός ότι μάλλον ωριμάσαμε κάπως ως άνθρωποι.

Βέβαια υπάρχουν πάντα και οι δύσκολες ημέρες όλων μας.

Ακόμη να προσθέσουμε ότι όλα αυτά πηγάζουν από την αγάπη τού ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του και καθόλου μα καθόλου ούτε καν στο ελάχιστο από αδιαφορία,

ή οποιοδήποτε άλλο παρεμφερές αίσθημα με αυτήν προς εκείνον.

27 Η ΔΙΑΜΑΧΗ

Υπάρχει μια από την Προϊστορική ακόμη Εποχή διαμάχη μεταξύ Των Ευγενών Και Του Απλού Λαού.

Από Την Εποχή Που Έπαψε Να Υπάρχει η Βασιλεία Ως Τρόπος Διακυβέρνησης, η διαμάχη αυτή εκφράζεται μεταξύ Ολιγαρχικών και Δημοκρατικών, Δημοκρατικών με την έννοια ότι το Κράτος δηλαδή την εξουσία την κατέχει ο Δήμος, ο Δήμος δηλαδή ο Λαός που έχει τα πολιτικά δικαιώματα των πολιτών, άρα και ο απλός λαός και οι ευγενείς χωρίς την οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ τους.

Να γράψουμε ξεκάθαρα ότι δεν εννοούμε την αντιπροσωπευτική δημοκρατία της εποχής μας, δηλαδή την ολιγαρχική διακυβέρνηση των λίγων με μια όμως επικύρωση από τον λαό του κόμματός τους με τη διαδικασία των εκλογών κάθε τέσσερα χρόνια, αλλά την άμεση Δημοκρατία με τους σύγχρονους όρους.

Ωστόσο όμως μια καλή διακυβέρνηση αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας είναι τουλάχιστον θεμιτή αν όχι απαραίτητη για να εξομαλύνει την ξεκάθαρη αδικία του αποκλεισμού της συντριπτικής πλειονότητας των πολιτών που δεν λαμβάνεται καν υπόψη η γνώμη τους για τα κοινά του τόπου τους, πόσο μάλλον να ασκείται η διακυβέρνησή του και από τους ίδιους.

Η διαμάχη αυτή πήρε στους λεγόμενους ιστορικούς χρόνους την πανελλαδική της πολεμική έκφραση στον Πελοποννησιακό Πόλεμο.

Ο Πελοποννησιακός Πόλεμος δεν ήταν απλά ένας πόλεμος μεταξύ της Σπάρτης και της Αθήνας με συμμετοχή και των

συμμάχων τους, αλλά ένας πόλεμος που προκάλεσε η ολιγαρχική πλευρά επειδή ξεκάθαρα φοβήθηκε επαναστάσεις και στις υπόλοιπες πόλεις-κράτη με ολιγαρχικό πολίτευμα, όπως την επανάσταση που έκαναν οι Αθηναίοι το 462 Προ Χριστιανικής Χρονολόγησης ή αν προτιμάτε το 462 π.Χ. με πρωτεργάτες τους παγκόσμιους ευεργέτες των Λαών Εφιάλτη και Αρχέστρατο, μιας και δημιούργησαν αδιαμφισβήτητα στην πράξη έναν πιο πετυχημένο τρόπο διακυβέρνησης, συνάμα ξεκάθαρα και πιο δίκαιο τη Δημοκρατία.

Ίσως το πιο δίκαιο με το καλύτερο αποτέλεσμα να πηγαίνουν πάντα μαζί σε βάθος χρόνου, για όλα τα πράγματα.

Οι ευγενείς δηλαδή οι μετά την κατάργηση της Βασιλείας ολιγαρχικοί, αντλούσαν την ιδιότητά τους από την καταγωγή τους.

Από τους πρώτους όμως κιόλας ιστορικούς χρόνους, ολιγαρχικοί δηλαδή οι λίγοι με δικαίωμα εξουσίας, γινόντουσαν οι πολύ οικονομικά εύρωστοι πολίτες.

Στην εποχή μας τούτο έχει μεταφερθεί στις πολύ οικονομικά εύρωστες εταιρείες που αν δεν κυβερνούν ή συγκυβερνούν, σε ότι αφορά την οικονομία των λαών κάνουν σε διεθνές επίπεδο ότι συμφέρει τη συντεχνία τους δίνοντας συνάμα κάτι και στους υπαλλήλους τους ή τον λαό με τους φόρους τους, προσπαθώντας όσο μπορούν να μην τον προκαλούν ώστε να μην υπάρξει η πιθανότητα να εξεγερθεί.

Η λύση φανερά όμως ή αν προτιμάτε κατά τη γνώμη μας, δεν βρίσκεται στο μίσος εκείνης της συντεχνίας που περιγράφουμε, που θα είχε ως πιθανό, τελικό αποτέλεσμα του, τη βίαιη επανάσταση εκείνων των ανθρώπων.

Ούτε καν στον αποκλεισμό τους.

Ο Δημοκρατικός άνθρωπος και η Δημοκρατία δεν αποκλείει κανέναν και καμία προφανώς ούτε τις εταιρείες, όλοι χρειαζόμαστε υπό κάποιες προϋποθέσεις.

Δεν αποκλείει κανέναν και καμία ακόμη κι αν στρέφονται εναντίον της ίδιας της Δημοκρατίας, αλλά με τρόπους πειθούς και όχι επιβολής, πόσο μάλλον εγκληματικούς.

Αλλά κυρίως ο Δημοκρατικός άνθρωπος δεν μισεί, δεν θα μπορούσε να γίνει πραγματικά Δημοκρατικός άνθρωπος σε θεωρία και πράξη αν μισούσε, ακόμη και αυτούς που τον εχθρεύονται.

Ακόμη περισσότερο όλους τους, τους κάνει μέτοχους της κοινωνίας που ευαγγελίζεται.

Φανερά υπάρχει κάποια σχέση με την κακία που νοιώθει ένας άνθρωπος και την προσπάθεια επιβολής του με μέσα διαφορετικά της πειθούς, η οποία κακία γιγαντώνεται αν προσπαθεί να επιβληθεί και με τρόπους μη νόμιμους είτε στο εσωτερικό της πατρίδας του είτε στον εξωτερικό υπόλοιπο κόσμο.

Ή αν προτιμάτε κάποια συσχέτιση όλων αυτών με την αγάπη κυρίαρχα ή μόνο προς τον εαυτό του, δείχνοντας έτσι υπέρμετρο εγωισμό.

Αντίθετα υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ της αγάπης που νοιώθει ένας άνθρωπος για τους συνανθρώπους του και την αποδοχή των απόψεων τους ή την ανεκτικότητα του προς τους ίδιους και τις πράξεις τους, ή την προσπάθειά του μέσω της πειθούς και μόνο μέσω της πειθούς γενικότερα να τους συνετίσει, όπως έτσι με παρόμοια επιχειρήματα συνετίζει πείθοντας και τον εαυτό του.

Ή ακόμη γενικότερα στο να αποδίδεται η πραγματική Δικαιοσύνη σε όλα όσα αφορούν τους ανθρώπους με

την πειθώ και την ελεύθερη επιλογή τους προς τούτο, με μέτρο όμως κυρίαρχο ή αν προτιμάτε απαραίτητη προϋπόθεση, την προστασία του εαυτού τους.

Πάρα ταύτα ακόμη και πρακτικά θεωρούμε αυτονόητο ότι αν δεν έχει κανείς αγάπη στην όποια κριτική ασκεί στην κοινωνία του και τους συνανθρώπους του, καλό θα είναι να έχει τουλάχιστον επιείκεια.

Ας έχει τουλάχιστον επιείκεια, επειδή μπορεί ολόκληρη η εικόνα να είναι πολύ ευρύτερη από εκείνη που φαντάζεται, σε κάποια δεδομένη καυστική του χρονική στιγμή.

Ευρύτερη όπως για παράδειγμα θα μπορούσε να είναι η άποψη πως όταν η εξουσία δεν διαμοιράζεται ισάξια σε όλους τους πολίτες μιας χώρας αλλά αποτελεί προνόμιο των λίγων, σε όσους περισσότερους λίγους διαμοιράζεται -δηλαδή καρπώνονται κομμάτι της- μπορεί να είναι καλύτερα.

Έτσι δηλαδή όπως γράψαμε ότι συμβαίνει με τις πολύ εύρωστες οικονομικά εταιρείες, που αναπόφευκτα η οικονομία τους εξασκεί κάποιο είδος εξουσίας από τα πολύ παλαιά χρόνια, στις κοινωνίες των ανθρώπων.

28 ΊΣΩΣ ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΚΒΑΝΤΟ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗΣ

Γράφουμε «ίσως το πρακτικό κβάντο της ανθρώπινης συνύπαρξης» στον τίτλο του κεφαλαίου, με την έννοια του ελάχιστου φιλοσοφικά πρακτικού πυρήνα, που θα πρέπει να διέπει τις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους.

Ο πραγματικός πυρήνας ή αν προτιμάτε το γεννήτωρ μητρικό κβάντο που πηγάζει από εκείνο και το πρακτικό αυτό κβάντο που θα περιγράψουμε, είναι κατά τη γνώμη μας εκείνο της ισάξιας αγάπης πλησίον και εαυτού.

Ισάξιας αγάπης πλησίον και εαυτού, που ζητάει από τους ανθρώπους να κάνουν στους γύρω τους, ότι θα ήθελαν και εκείνοι να τους κάνουν.

Ή από την ελάχιστη πλευρά του, όταν δηλαδή δεν μπορούν να πράξουν το μόλις παραπάνω, ζητάει από τους ανθρώπους να μην κάνουν στους γύρω τους, ότι δεν θα ήθελαν να τους κάνουν.

Ηριδανός

Αρχικώς το κεφάλαιο τούτο ονομαζόταν «**Κβάντα Φιλοσοφικών Ζυμώσεων Άμεσης Δημοκρατίας**» και τα κεφάλαια που ακολουθούν μέχρι και το «**Μια Αχτίδα Αισιοδοξίας Για Το Εγγύς Μέλλον**» θεωρούνταν υπό τη στέγη του, δηλαδή υποκεφάλαιά του.

Ως ζύμωση (fermentation) με τη γενική έννοια του όρου, χαρακτηρίζεται όπως τη βρήκαμε -ψάχνοντας τότε- στο διαδίκτυο, η διάσπαση/αποικοδόμηση των υδατανθράκων και κάποιων άλλων ουσιών σε απλούστερες ενώσεις, με τη δράση των μικροοργανισμών ή ενζύμων.

Εμείς την είχαμε επιλέξει στην προηγούμενη επικεφαλίδα μας, με σκοπό να απλουστεύσουμε το αποτέλεσμα της Μεγαλειώδους Άμεσης Δημοκρατίας, στην κατά τη γνώμη μας προσωπική φιλοσοφία που χρειάζεται κατ' ελάχιστον να προϋπάρξει για να γεννηθεί εκείνη με σύνθεση.

Για να γεννηθεί εκείνη με σύνθεση, δεδομένου ότι θα πρέπει πρώτα να αγγίξει πολλούς για αυτό ανθρώπους, ή αν προτιμάτε αρκετούς για κάτι τέτοιο.

Και ξεκινάμε!

«[3.83.1] Γνώμαι μὲν δὴ τρεῖς αὗται προεκέατο, οἱ δὲ τέσσερες τῶν ἐπτὰ ἀνδρῶν προσέθεντο ταύτη. ὡς δὲ ἐσώθη τῇ γνώμῃ ὁ Ὀτάνης Πέρσησι ἰσονομίην σπεύδων ποιῆσαι, ἔλεξε ἐς μέσον αὐτοῖσι τάδε· [3.83.2] Ἄνδρες στασιῶται, δῆλα γὰρ δὴ ὅτι δεῖ ἓνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἥτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθει τὸν ἂν ἐκεῖνο ἔληται, ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ· ἐγὼ μὲν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι· οὔτε γὰρ ἄρχειν οὔτε ἄρχεσθαι ἐθέλω· ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧ τε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι, οὔτε αὐτὸς ἐγὼ οὔτε οἱ ἀπ' ἐμεῦ αἰεὶ γινόμενοι. [3.83.3] τούτου εἶπαντος ταῦτα ὡς συνεχώρεον οἱ ἔξ ἐπὶ τούτοισι, οὗτος μὲν δὴ σφι οὐκ ἐνηγωνίζετο ἀλλ' ἐκ μέσου κατῆστο. καὶ νῦν αὕτη ἡ οἰκίη διατελέει μούνη ἐλευθέρη ἐοῦσα Περσέων καὶ ἄρχεται τοσαῦτα ὅσα αὐτὴ θέλει, νόμους οὐκ ὑπερβαίνουσα τοὺς Περσέων.»

Ηροδότου Ιστορίαι, βιβλίο γ' Θάλεια, (3.83.1-3.83.3).

Νεοελληνική απόδοση Λεωνίδας Ζενάκος.

«[3.83.1] Προτάθηκαν λοιπόν οι τρεις αυτές γνώμες και από τους επτά άνδρες, οι τέσσερις τάχθηκαν με την τελευταία.»

(σ.σ. Η τελευταία γνώμη με τα επιχειρήματά της από τις τρεις που προτάθηκαν ήταν να παραμείνει ως πολίτευμα στην Περσία η μοναρχία και ήταν πρόταση του γνωστού μας Πέρση μονάρχη Δαρείου.

Η δεύτερη γνώμη με τα επιχειρήματά της από τις τρεις που προτάθηκαν, αφορούσε το ολιγαρχικό πολίτευμα και ήταν πρόταση του Μεγάβυξου.

Ο Οτάνης είχε προτείνει ως πολίτευμα της χώρας του τη Δημοκρατία, την πραγματική Δημοκρατία, την άμεση δηλαδή Δημοκρατία με τους σημερινούς όρους· που ήταν και η πρώτη γνώμη από αυτές που προτάθηκαν και η ακριβώς αντίθετη του πολιτεύματος της μοναρχίας που επικρατούσε στην Περσία.

Τα λόγια και βασικά επιχειρήματα κατά της μοναρχίας όπως τα εκφράζει χαρακτηριστικά ο Οτάνης στο ίδιο βιβλίο του Ηροδότου γ' Θάλεια, ήταν:

«Εγώ πιστεύω ότι δεν πρέπει πια να γίνει μονάρχης ένας από εμάς: αυτό δεν είναι ούτε ευχάριστο ούτε καλό.

Γιατί είδατε πού έφθασε η αλαζονεία του Καμβύση, δοκιμάσατε και την αλαζονεία του Μάγου.

Πώς λοιπόν μπορεί να είναι κάτι πρόσφορο η μοναρχία, όπου επιτρέπεται στον ανεύθυνο να κάνει αυτά που θέλει;

Σίγουρα ακόμη και ο καλύτερος απ' όλους τους ανθρώπους αν αποκτήσει τέτοια εξουσία, θα πάψει πια να σκέπτεται με τον ίδιο τρόπο.

Από τα αγαθά που έχει στα χέρια του, γεννιέται μέσα του η αλαζονεία...»

Συνεχίζουμε με την υπόλοιπη νεοελληνική απόδοση του αναφερόμενου αποσπάσματος του Ηροδότου.)

«Ο Οτάνης ωστόσο που είχε επιδιώξει να δώσει στους Πέρσες την ισονομία, όταν η γνώμη του απορρίφθηκε, είπε σε όλους τους άλλους:

[3.83.2] Σύντροφοι επαναστάτες είναι πλέον φανερό ότι ένας από εμάς πρέπει να γίνει βασιλιάς, είτε όποιος βγει με κλήρο, είτε να αναθέσουμε στον περσικό λαό να τον διαλέξει αυτός, είτε με κάποιον άλλον τρόπο· εγώ πάντως δεν θα διαγωνιστώ μαζί σας, γιατί ούτε να κυβερνάω θέλω, ούτε να με κυβερνούν· παραιτούμαι λοιπόν από κάθε αξίωση στην εξουσία, αλλά με τούτον τον όρο· ότι κανένας από εσάς δεν θα με εξουσιάζει, ούτε εμένα τον ίδιο, ούτε κανέναν από τους απογόνους μου.

[3.83.3] Αυτά είπε ο Οτάνης και οι άλλοι έξι τα δέχτηκαν, και τότε αυτός δεν διαγωνίστηκε μαζί τους, αλλά έφυγε από τη μέση.

Και ως τα σήμερα η οικογένεια αυτή είναι ελεύθερη, η μόνη ανάμεσα στους Πέρσες και υπακούει στην εξουσία μόνο όσο θέλει η ίδια, εφόσον βέβαια δεν παραβαίνει τους νόμους των Περσών.»

Ενώ να προσθέσουμε εμείς ότι φανερά, όσα από τα ζώα δημιουργούν κοινωνίες δηλαδή αγέλες, ακολουθούν και υποτάσσονται σε κάποιον αρχηγό, που επιβάλλεται κυρίως με τη φυσική του δύναμη.

Δηλαδή ή εξουσιάζουν ή εξουσιάζονται και μάλιστα πρωτογενώς.

Από μόνος του αυτός ο τρόπος σκέψης που αναφέρει ο Ηρόδοτος, μπορεί και προκαλεί θεμελιώδεις διεργασίες στη δομή της κοινωνίας των ανθρώπων και στο μέλλον όταν θα

εκφράζει συνειδητοποιημένα και ισχυρά, καθώς και με δημιουργικότητα, εξυπνάδα, χιούμορ και καθόλου καταστρεπτικότητα ακόμη πιο πολλούς ανθρώπους, θα προκαλέσει στα σίγουρα ακόμη περισσότερες.

Στο κοντινό παρελθόν από τις μοναρχίες προχωρήσαμε στις συνταγματικές μοναρχίες κι ακόμη περισσότερο εδώ και αρκετά χρόνια, μετά την Αμερικανική και τη Γαλλική επανάσταση οδηγηθήκαμε στις λεγόμενες σύγχρονες, αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες.

Στον λεγόμενο δυτικό κόσμο οδηγηθήκαμε στις αντιπροσωπευτικές φιλελεύθερες δημοκρατίες ή αν προτιμάτε στις αστικές.

Και όλα αυτά μέχρι στιγμής.

Η Αρχαία δε Αθήνα είχε δημιουργήσει τόσο θεωρητικά, όσο βιώσει και στην πράξη τη λεγόμενη στις ημέρες μας άμεση ή καθαρή Δημοκρατία, την πραγματική δηλαδή Δημοκρατία, το μοναδικό πολίτευμα που έως σήμερα αξίζει πραγματικά να λέγεται Δημοκρατία.

Φανερά όμως και με την αντιπροσωπευτική φιλελεύθερη ή αλλιώς αστική δημοκρατία του λεγόμενου δυτικού κόσμου, είμαστε ήδη αρκετά καλά στην Ελλάδα και από πολίτευμα και από Σύνταγμα.

Είμαστε αρκετά καλά συγκριτικά πάντα και με άλλα κράτη που δεν έχουν κατακτήσει οι πολίτες τους ακόμη την αντιπροσωπευτική δημοκρατία και ειδικότερα τη λεγόμενη φιλελεύθερη ή αστική δημοκρατία.

Επίσης μπορούμε να πούμε ότι είμαστε αρκετά καλά και στα πλαίσια τουλάχιστον της σκέψης τού Σοφού Επίκουρου.

Στα πλαίσια τουλάχιστον της σκέψης τού Σοφού Επίκουρου ότι δηλαδή ο άνθρωπος θα πρέπει να αναζητάει μεν τα περισσότερα όπως για παράδειγμα φανερά περισσότερα για τις σύγχρονες κοινωνίες αποτελεί το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας, όμως συνάμα μαζί με τα περισσότερα που χρειάζεται φανερά να αναζητάει να είναι ευχαριστημένος και με αυτά που έχει ήδη.

Και η άμεση Δημοκρατία είναι επίτευγμα τόσο της ανάγκης του ανθρώπου για δίκαιη κατανομή του βαθμού κυβερνητικής καθοδήγησης της κοινωνίας από το σύνολο εκείνων που την αποτελούν, όσο και του παρόμοιου τρόπου σκέψης κάποιων από αυτούς με εκείνον που αναφέρει ο Ηρόδοτος στο απόσπασμα που παρουσιάσαμε, σε όλους ίσως τους τομείς.

Δηλαδή τον τρόπο σκέψης των πολιτών που δεν θέλουν ούτε να κυβερνούν, ούτε να κυβερνιούνται· που δεν θέλουν ούτε να εξουσιάζουν, ούτε να εξουσιάζονται.

Γράφουμε «*ίσως*» σε όλους τους τομείς, γιατί για παράδειγμα πρακτικά στον χώρο εργασίας των ανθρώπων όπως τον γνωρίζουμε σήμερα, φαίνεται ότι δεν είναι πάντα πολύ εύκολο να πραγματοποιηθεί κάτι τέτοιο.

Χρειάζεται πολύ κανείς τουλάχιστον κάποιες φορές εκεί να ισορροπήσει δημιουργικά την προσωπική του παρόμοια ιδεολογία, με την ανάγκη να συνεργαστεί πρακτικά είτε ως υφιστάμενος είτε πιθανόν από οικονομική ανάγκη ως προϊστάμενος, με ανθρώπους που θα πρέπει να του λένε ή αν προΐσταται να τους λέει, τι και πως θα γίνει κάτι.

Να τους λέει «*τι και πως θα γίνει κάτι*» με έναν τρόπο ίσως πιο εξαναγκαστικό, αναλόγως τόσο της ιδιοσυγκρασίας, της ευγένειας, της ωριμότητας και του βαθμού δεκτικότητας όλων των εμπλεκόμενων ανθρώπων σε αυτήν τη διαδικασία,

όσο και της δικής του ικανότητας να συνταιριάζει με ευρύτητα, ευελιξία και διαλλακτικότητα τις θεωρητικές του ιδεολογίες, με την πρακτική εφαρμογή τους στις συνθήκες του χώρου και του χρόνου που γενικότερα υπάρχει και ειδικότερα εργάζεται.

Επίσης ειδικότερα για τον χώρο εργασίας να πούμε ότι η δουλειά είναι δουλειά και προφανώς θα πρέπει, τουλάχιστον κατά κανόνα, να γίνεται.

Χρειάζεται όμως πολύ και γενικά ο άνθρωπος να μπορεί να κατανοεί και να αποδέχεται τον διαφορετικό τρόπο σκέψης που έχουν οι γύρω του ή τουλάχιστον να τον ανέχεται, γιατί πραγματικά στην κοινωνία μας πόσο μάλλον στον τόπο εργασίας μας, όλοι χωράμε και όλοι είμαστε με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο καλοί και χρήσιμοι.

Επίσης όλοι έχουμε τις ανάγκες μας.

Γράφουμε *«ή τουλάχιστον να τον ανέχεται»*, γιατί προφανώς και δεν μπορεί κανείς να αποδεχτεί μία ακραία συμπεριφορά, που ο ίδιος άμεσα και χωρίς να χρειαστεί δεύτερη σκέψη ακόμη και σε δυσκολότερες συνθήκες από αυτές που την ευδοκίμησαν, δεν θα πραγματοποιούσε ποτέ στη ζωή του.

Και είναι άμεση συνεχίζουμε η σχέση της εγκαθίδρυσης της Δημοκρατίας με τον τρόπο σκέψης που αναφέρει ο Ηρόδοτος, επειδή κιόλας η ιστορία από αρχαιοτάτων χρόνων μας διδάσκει ότι αυτή η πρόοδος στο πολίτευμα, δηλαδή η πρόοδος εν ολίγοις από τη Μοναρχία στην ολιγαρχία και από την ολιγαρχία στη Δημοκρατία, δεν προέκυψε δίχως αντιπαλότητες.

Γράφει χαρακτηριστικά ο Χρήστος Γ. Ρήγας στο υπέροχο βιβλίο του *«Η Δημοκρατία του Εφιάλτη (Η εξουσία των πολιτών)»*:

«Η επικράτηση του ενός ή του άλλου πολιτεύματος (μοναρχίας, ολιγαρχίας, Δημοκρατίας), δεν ήταν αποτέλεσμα κοινής συμφωνίας και συναίνεσης όλων των πολιτών, αλλά η επιβολή της θέλησης της οικονομικά και κοινωνικά κυρίαρχης τάξης, πάνω στο σύνολο της κοινωνίας».

Ενώ να συμπληρώσουμε βέβαια, ότι θα έπρεπε να είναι αποτέλεσμα κοινής συμφωνίας και συναίνεσης όλων των πολιτών και έτσι εκτιμούμε -ίσως αισιόδοξα- ότι θα γίνει στο όχι και πολύ μακρινό μέλλον.

Επειδή στην έως τώρα γνωστή μας ιστορία όποιο πολίτευμα κι αν προέκυψε, ουσιαστικά επιβλήθηκε στο σύνολο της κοινωνίας από αυτήν την οικονομικά και κοινωνικά κυρίαρχη τάξη της, για αυτό θα πρέπει σε μια πολιτεία προκειμένου να προκύψει το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας, οι άνθρωποι που θα το επιβάλλουν να μην θελήσουν να σφετεριστούν την καινούργια εξουσία που θα προκύψει, αλλά να θελήσουν να τη διοχετεύσουν σε όλους τούς πολίτες της.

Και για να μπορέσει να συμβεί αυτό, το πιο πιθανόν για αυτούς τους ανθρώπους είναι να μην θέλουν ούτε να εξουσιάζουν, ούτε να εξουσιάζονται.

29 ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ

Το να απεχθάνεται ο άνθρωπος να εξουσιάζεται, είναι κάτι που νομίζουμε ότι προκύπτει άμεσα από την εγγενή του τάση για ελευθερία.

Η εγγενής του αυτή τάση για ελευθερία, δημιουργεί την ανάγκη του πλέον για εκείνη, ειδικά κάποιες στιγμές στο βίο του πολύ έντονα.

Επειδή όμως ο άνθρωπος είναι και κοινωνική οντότητα, χρειάζεται δηλαδή απόλυτα και τους άλλους ανθρώπους και έτσι κατά τη γνώμη μας είναι και πιο ωραία, που και αυτοί οι άλλοι άνθρωποι με τη σειρά τους θέλουν να είναι επίσης το ίδιο ελεύθεροι· η πλήρης ατομική του ελευθερία στα πλαίσια της κοινωνίας δεν μπορεί να υπάρξει, γιατί καταστρατηγείτε από την ανάγκη για ελευθερία και των υπόλοιπων ανθρώπων που ζούνε μαζί του.

Μια ανάγκη για ελευθερία και των υπόλοιπων ανθρώπων που ζούνε μαζί του, η οποία προκύπτει και από τη δική τους εγγενή τάση προς αυτή.

Η λύση που έχουμε βρει χονδρικά και μέχρι στιγμής ως ανθρωπότητα, είναι να ζούμε με κανόνες σε κοινωνίες Δικαίου.

Με έγγραφους και άγραφους κανόνες, σε κοινωνίες Δικαίου.

Αν και αυτοί οι κανόνες μπορεί να περιορίζουν λίγο την απόλυτη ελευθερία του ανθρώπου, ουσιαστικά τον προφυλάσσουν από την αυθαίρετη δράση των ισχυρών της κοινωνίας του.

Όμως είναι φανερό ότι αυτοί οι κανόνες δικαίου δηλαδή οι ποινές τους, χρειάζεται να εφαρμόζονται μόνον όταν καταστρατηγείτε η συνολική και η ατομική ανάγκη του ανθρώπου κυρίως για Ελευθερία, Ζωή, Ισότητα· ή αν προτιμάτε

να εφαρμόζονται ακόμη πιο πολύ περιοριστικά, χωρίς όμως καθόλου τούτο να είναι αμελητέο όταν δεν αντέχεται, συναρτήσει και της άμεσης σχετικά αλλά όχι εν θερμώ Δικαιοσύνης.

Όταν μελλοντικά θα έχει προχωρήσει πολύ η ανθρωπότητα και αυτές κυρίως οι τρεις ή τέσσερις συνθήκες θα είναι αδιαπραγμάτευτα σεβαστές και στην πράξη από όλους τους ανθρώπους, δεν θα χρειάζονται ούτε οι κανόνες δικαίου ούτε οι ποινές τους όπως συμβαίνει σήμερα.

Τότε ελεύθερα υιοθετώντας τους, όλα θα ρυθμίζονται στην ουσία τους από τη μεταξύ των ανθρώπων αγάπη.

Σε ατομική κλίμακα για τον κάθε πολίτη, από την ισάξια αγάπη του εαυτού του και του πλησίον του.

Θα γράψουμε και άλλα για την ισάξια αυτή αγάπη στη συνέχεια.

Σε επίπεδο φιλίας νομίζουμε ότι αυτή για να αναπτυχθεί είναι αναγκαίο να ισχύει η προηγούμενη αναφερόμενη πρόταση, να ζούνε δηλαδή μεταξύ τους οι φίλοι σύμφωνα με τους έγγραφους και τους άγραφους κανόνες Δικαίου και επιπλέον να κυριαρχεί στη φιλοσοφία της αλληλεπίδρασής τους τόσο η κατανόηση και ο σεβασμός των προσωπικοτήτων τους, όσο και η αποδοχή της διαφορετικότητάς τους.

Όλα αυτά που μόλις περιγράψαμε είναι αναγκαία αλλά μάλλον όχι και από μόνα τους ικανά, για τη βαθιά φιλία δύο ανθρώπων.

Για τη βαθιά φιλία δυο ανθρώπων χρειάζονται ασφαλώς και άλλα πράγματα, που η βάση τους θα πρέπει να είναι ξεκάθαρα η μεταξύ τους αγάπη.

Η μεταξύ τους αγάπη ή ισχυριζόμαστε και η κοινή τους αγάπη για τους συνανθρώπους τους στην κοινωνία μας.

Συνάμα ίσως και η κοινή τους αγάπη για τη ζωή και τη φύση ή πιθανότατα και η κοινή τους αγάπη προς κάθε κατεύθυνση και έννοια που μπορούν να σκέφτονται και να κοινωνούν αμφότεροι ή και μπορεί να σκεφτούν και να κοινωνήσουν μελλοντικά.

Βοηθάει επίσης και ο ενθουσιασμός τους για όλα τα παραπάνω τουλάχιστον στην αρχή της σχέσης τους με αυτά, καθώς και τη μεταξύ τους σχέση.

Οι σχέσεις που αναπτύσσονται μεταξύ των ανθρώπων, είναι πολύ σημαντικό να είναι αγάπης.

Γράψαμε λίγο στον πρόλογο του βιβλίου για την ένωση των κβάντων και την καινούργια οντότητα που δημιουργείτε από αυτές τις ενώσεις, όταν τα κβάντα συνδέονται σε μία νέα δομή.

Ο στερεότερος συνδετικός ιστός όλων τουλάχιστον των έμβιων οντοτήτων, είναι η αγάπη.

Ο αρχαίος Σοφός Εμπεδοκλής έλεγε ότι τον κόσμο μας τον συνθέτει η φιλότητα δηλαδή η αγάπη και τον αποσυνθέτει το νείκος δηλαδή η έριδα, ή αν προτιμάτε η φιλονικία.

Όταν τους ανθρώπους τούς συνδέει η αγάπη, μπορούν ως σύνολο και μεγαλουργούν.

Αποκτούν νέες δικές τους ιδιότητες και δυνατότητες, συνάμα και πολύ περισσότερες, επειδή λειτουργούν πλέον ως ενιαίο σύνολο.

Ισχυριζόμαστε ότι όταν η αγάπη υπάρχει απόλυτα ως συνδετικός ιστός των οντοτήτων και με πολύ μεγάλη

διάρκεια, δημιουργείται ένας εντελώς καινούργιος οργανισμός στη φύση που τις εμπεριέχει.

Έτσι νομίζουμε ότι δημιουργήθηκαν σε πραγματικά πολύ μεγάλο βάθος χρόνου, οι πολυκύτταροι οργανισμοί.

Αργότερα ίσως να προέκυψαν ολόκληροι μάλλον ζωντανοί πλανήτες όπως ίσως η Γη μας με τους κατοίκους της, στη συνέχεια σε κάποια μάλλον τμήματά τους έμβια ηλιακά συστήματα και γαλαξίες, ή σύμφωνα και ούτω καθεξής.

Ισχυριζόμαστε ότι:

Η αγάπη μπορεί ως μία από τις πολλές λειτουργίες της να διασυνδέει και να οργανώνει καταλλήλως την άβια φύση, αναπτύσσοντάς την και εξελίσσοντάς την ανελλισσομένη, σε έμβια.

30 Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΖΩΗ ΜΕ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΣΥΝΑΜΑ ΌΜΩΣ ΚΑΙ ΜΕ ΊΣΗ ΑΞΙΑ ΚΑΙ ΊΔΙΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΌΛΟΥΣ, ΌΛΕΣ ΚΑΙ ΌΛΑ

Συνεχίζοντας να πούμε ότι ο άνθρωπος χρειάζεται τουλάχιστον στην εποχή μας και την οργάνωση των κοινωνιών που σχηματίζει.

Τη χρειάζεται κατ' ελάχιστο για να αντιμετωπισθούν από κοινού οι πρακτικές δυσκολίες της πραγματικότητας.

Για την οργάνωση των κοινωνιών όπως πάντα την αντιλαμβανόμαστε, θα πρέπει νομίζουμε να υπάρχει μία κάποια σχετική ιεραρχία στη δομή τους.

Στη φύση για παράδειγμα όσον αφορά το πως συμπεριφέρονται οργανωμένα σε μία δομή όλα τα όργανα του ανθρωπίνου σώματος, προηγείται σε χρησιμότητα ο εγκέφαλος και κατόπιν ακολουθούν με μία σχετική σειρά ανάλογης σημασίας και τα υπόλοιπα όργανα.

Μπορεί όλα τα όργανα στο ανθρώπινο σώμα να χρειάζονται για την ομαλή και απρόσκοπτη λειτουργία του οργανισμού, όμως υπάρχει μεταξύ τους μία κάποια σχετική ιεραρχία.

Κάποια όργανα για παράδειγμα στον άνθρωπο, φανερά συμμετέχουν σε περισσότερες βασικές λειτουργίες τού οργανισμού του.

Και τα όργανα του ανθρωπίνου σώματος δημιουργήθηκαν ανάλογα με την εξειδίκευση που ακολούθησαν και πραγματοποιήσαν τα κύτταρά του, όταν ακόμη ο ίδιος ο άνθρωπος ήταν έμβρυο στην κοιλιά της μητέρας του.

Παρόμοια ρυθμίζονται με κάποιο μέτρο και οι πολιτείες, αναλόγως βέβαια και το πολίτευμά τους, από τις εξειδικεύσεις των ανθρώπων που τις αποτελούν.

Η εξειδίκευση χρειάζεται κυρίως για την υλοποίηση μιας πολιτικής απόφασης, ή αν προτιμάτε την καλύτερη εφαρμογή της.

Μιας πολιτικής απόφασης που όμως θα πρέπει να λαμβάνεται με έναν τρόπο που να συμπεριλαμβάνει όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, γιατί όλοι έχουμε μία γνώμη για τα κοινά μας θέματα και πολύ συχνά και εξαιρετικές ιδέες.

Επίσης κι επειδή κανείς δεν τα ξέρει όλα και όλοι ξέρουμε από κάτι.

Σε αντίστοιχη αναλογία της παραπάνω πρότασης κι επειδή ούτε οι λίγοι μιας κοινωνίας τα ξέρουν όλα, ενώ συνάμα όλοι τους ή περισσότεροι μαζί γνωρίζουν περισσότερα.

Ή αν προτιμάτε και επειδή όταν λαμβάνεται μια πολιτική απόφαση με έναν τρόπο που να συμπεριλαμβάνει η έγκριση της σε όλα τα στάδια όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, υπάρχει η μικρότερη δυνατή απαιτούμενη επιβολή της εκτελεστικής εξουσίας για να υλοποιηθεί η απόφαση αυτή, επειδή ακριβώς αυτή η επιβολή συμβαίνει στο μικρότερο δυνατόν πλήθος πολιτών της.

Συμβαίνει στο μικρότερο δυνατόν πλήθος πολιτών της, επειδή αυτονόητα υιοθετείται ως απόφαση της πολιτείας εκείνη των πολλών, ή αν προτιμάτε των περισσοτέρων.

Που όμως αυτό το αυτονόητο, όσον αφορά επισημαίνουμε τους πολίτες μιας οποιασδήποτε χώρας ή πόλης-κράτους, από την αρχαιότητα έως σήμερα στη γνωστή μας πάντα ιστορία· συνέβη για μόλις 140 χρόνια και ουσιαστικά σε ένα μόλις μέρος, την αρχαία Αθήνα.

Στην αρχαία Αθήνα από το 462 π.Χ. έως το 322 π.Χ., με το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας.

Η πολύ μεγάλη αξία της άμεσης Δημοκρατίας έγκειται σε έναν πολύ μεγάλο βαθμό στο γεγονός ότι μέσω αυτής ο άνθρωπος, ικανοποιεί εξαιρετικά πολύ την ανάγκη του να κατανέμει με Ισότητα ή αν προτιμάτε με Δικαιοσύνη, την πολιτική εξουσία του τόπου του.

Ταυτόχρονα με μηδαμινή ίσως έκπτωση αυτής της Δικαιοσύνης, συνδυάζει και τη δυνατότητα της πρακτικής εφαρμογής της στις ανθρώπινες κοινωνίες, με κάποιο επίσης πολύ εξαιρετικά καλό αποτέλεσμα για αυτές.

Την ανάγκη του ανθρώπου να κατανέμει με δικαιοσύνη την πολιτική εξουσία στις κοινωνίες του, η άμεση Δημοκρατία την ικανοποιεί διαμοιράζοντάς την ισάξια και δικαιωματικά, σε όλους τους πολίτες της.

Όλοι οι άνθρωποι είμαστε άνθρωποι, αυτό είναι το κύριο και καθολικό χαρακτηριστικό μας και όχι κάποιο άλλο, όπως δηλαδή κάποιο άλλο χαρακτηριστικό θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι συμβαίνει με τα όργανα του ανθρωπίνου σώματος, στο προηγούμενο παράδειγμα που αναφέρθηκε σχετικά με την ιεραρχία τους.

Τα όργανα του ανθρωπίνου σώματος είναι με έναν ουσιαστικό τρόπο μεταξύ τους, κάτι το εντελώς διαφορετικό στις λειτουργίες τους.

Για αυτό και μπορούμε ανάλογα με τη χρησιμότητα τους στον οργανισμό μας και τα ιεραρχούμε.

Αν όμως εξετάζαμε το πως θα πρέπει να λαμβάνονται οι κοινές τους αποφάσεις ως κύτταρα του ίδιου οργανισμού, τότε κατά τη γνώμη μας θα έπρεπε να αποφασίζουν όλα τα κύτταρα μαζί, με ισάξια βαρύτητα της ψήφου τους, αφού πρώτα ανταλλάσσανε τις απόψεις τους.

Και θα έπρεπε να αποφασίζουν όλα τα κύτταρα του ίδιου οργανισμού μαζί με ισάξια βαρύτητα της ψήφου τους, κυρίως επειδή οι αποφάσεις αυτές αφορούν ξεχωριστά την ύπαρξη όλων τους ανεξαιρέτως.

Αφορούν ξεχωριστά την ύπαρξη όλων τους ανεξαιρέτως και είναι αυτονόητο ότι η ζωή αυτή καθαυτή τού καθενός κυττάρου από αυτά, έχει ίση αξία και ίδια δικαιώματα με τη ζωή κάθε άλλου.

Από αυτό ακριβώς το γεγονός αντλεί και τη δικαιοσύνη του το να αποφασίζουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι, ιδανικά όλοι οι άνθρωποι, για όσο το δυνατόν περισσότερα θέματα τους αφορούν άμεσα ή και έμμεσα, ιδανικά για όλα όσα τους αφορούν.

Αντλεί τη δικαιοσύνη του δηλαδή από το γεγονός ότι με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, τα κοινά θέματα αφορούν όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες και η αξία του βιώματος της ζωής καθώς και τα δικαιώματα που απορρέουν αυτοδίκαια σε αυτή και που ανήκουν και πάλι ανεξαιρέτως σε όλους τους ανθρώπους, είναι ακριβώς τα ίδια.

Εδώ να πούμε ότι το ιδανικό των ιδανικών, θα ήταν να αποφασίζουν μαζί όλες οι έμβιες οντότητες, για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Επειδή δηλαδή με τον ένα ή με τον άλλον τρόπο, τα κοινά θέματα τουλάχιστον των ανθρώπων, αφορούν ξεχωριστά την ύπαρξη όλων τους ανεξαιρέτως και η ζωή της καθεμίας έμβιας οντότητας συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου, έχει ίση αξία και ίδια δικαιώματα με τη ζωή κάθε άλλης.

Συνάμα κάνει πολύ πιο εύκολη την απόδοση αυτής της δικαιοσύνης στο ανθρώπινο είδος και το γεγονός ότι πρακτικά εκ φύσεως ο κάθε πολίτης, μπορεί και αντιπροσωπεύει αποκλειστικώς και αυτοβούλως τον εαυτό του και τα συμφέροντά του λεκτικά εκφραζόμενος.

Παρόμοια ο κάθε άνθρωπος ατομικά μπορεί και μεριμνά αποκλειστικώς και αυτοβούλως και για τα συμφέροντα της πολιτείας του και στη συνέχεια γενικεύοντας και για τα συμφέροντα ίσως ακόμη και ολόκληρης της ανθρωπότητας, λεκτικά εκφραζόμενος.

Όλα αυτά τα συμφέροντα, αν είναι ουσιαστικά συμφέροντα της ανθρωπότητας, είναι συνάμα και συμφέροντα του είδους του, δηλαδή της ανθρωπότητας ανεξαρτήτων των γενών της.

Όπως όμως τα συμφέροντα του κάθε ανθρώπου είναι αλληλένδετα με τα συμφέροντα του συνόλου της πολιτείας, κυρίως για την επιβίωση και την ανέλιξη και των δύο αυτών αλληλεξαρτώμενων μερών· έτσι ακριβώς χρειάζεται να σέβεται απόλυτα η ανθρωπότητα καθώς και το είδος της πια συνολικά, τα συμφέροντα και των υπόλοιπων έμβιων και άβιων οντοτήτων τουλάχιστον

στον Πλανήτη Γη, επειδή ακριβώς στην ουσία τους τα συμφέροντα αυτά είναι αλληλένδετα.

Για την ακρίβεια τα συμφέροντα αυτά είναι και αναγκαία για την επιβίωση και την ανέλιξη τού ίδιου, του είδους του, όλων των άλλων ειδών του πλανήτη και της ζωής γενικότερα, καθώς και όπου αλλού μπορεί να φτάσει αυτή η γενίκευση στο Σύμπαν και να μην θεωρείτε αμελητέα η σχέση της με τα πραγματικά συμφέροντα του πολίτη που αναφερθήκαμε αρχικώς.

Η δικαιοσύνη του να αποφασίζουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι για όσο το δυνατόν περισσότερα θέματα τους αφορούν, μπορεί ουσιαστικά και εφαρμόζετε με έναν τρόπο ευρύτατα αποδεκτό από το γεγονός ότι μπορούν οι πολίτες και διεκδικούν με την αγόρευσή τους στην εκκλησία του Δήμου και την ψήφο τους, τα δικά τους συμφέροντα και της πόλης τους.

Μπορούν οι πολίτες και διεκδικούν με την αγόρευσή τους στην εκκλησία του Δήμου και την ψήφο τους τα δικά τους συμφέροντα και της πόλης τους, σύμφωνα πάντα με τη δική τους αντίληψη για τα τεκταινόμενα.

Οι κοινές αποφάσεις είναι αυτές που αφορούν την συνύπαρξη των πολιτών της κοινωνίας, καθώς και την κοινή πορεία της ζωής τους μέσα σε αυτήν.

Πέραν δηλαδή και των ιδιωτικών τους αποφάσεων που ούτως ή άλλως συμμετέχει πάντα κανείς προσωπικά σε αυτές, στη συντριπτική τους πλειονότητα κυρίαρχα.

Η δικαιοσύνη ακόμη και που μόλις σε τούτο το κεφάλαιο περιγράψαμε, επιτυγχάνεται δοκιμασμένα στους λεγόμενους ιστορικούς χρόνους στον μέγιστο έως τώρα βαθμό χωρίς να χάνει και την αποτελεσματικότητά της, με το πολίτευμα τής άμεσης Δημοκρατίας.

Η άμεση Δημοκρατία εξασφαλίζει το δικαίωμα συμμετοχής όλων των ενηλίκων πολιτών της, σε όλες τις αποφάσεις τής πολιτείας, άμεσα με την ψήφο τους.

Ενήλικους με την έννοια της ψήφου.

Της πολιτικής ενηλικίωσης δηλαδή.

Την ενηλικίωση αυτήν τη θέτει ως απαραίτητη προϋπόθεση, κυρίως επειδή πέραν της δίκαιης κατανομής της πολιτικής εξουσίας που θέλει να διαμοιράσει σε όλα ανεξαιρέτως τα μέλη της κοινωνίας της, χρειάζεται πάντα και η εφαρμογή του πολιτεύματος της άμεσης Δημοκρατίας να μπορεί να έχει και στην πράξη το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα για την πόλη και τους πολίτες της.

Το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα στην πράξη χρειάζεται γενικά σε οτιδήποτε όταν αναφερόμαστε στην πραγματική ζωή και όχι στην ιδεατή.

Έτσι παρόμοια με αυτό το σκεπτικό και από τη φύση, υπάρχει στον ανθρώπινο οργανισμό ο γονότυπος και ο φαινότυπος.

Ο γονότυπος αφορά το αρχικό θεωρητικό σχέδιο που εξ ορισμού θα πραγματοποιούσε ο οργανισμός για τον εαυτό του.

Ο φαινότυπος το σχέδιο που υλοποιεί με βάση την πραγματικότητα των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τού περιβάλλοντός του.

Για να έχει το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας ακόμη καλύτερο αποτέλεσμα για ολόκληρη την κοινωνία και τον κάθε άνθρωπό της ξεχωριστά, το δικαίωμα στις αποφάσεις της πολιτείας άμεσα με την ψήφο τους για το κάθε θέμα που συζητείται, περιορίζεται επίσης και στο να μπορούν να το ασκούν αποκλειστικά και μόνο όσοι από τους ενήλικους πολίτες της συμμετέχουν και στη γενική της συνέλευση.

Αυτό συμβαίνει κυρίως για να έχουν λάβει αναλυτικά και τη γνώση των επιχειρημάτων της κάθε πρότασης που καλούνται να ψηφίσουν υπέρ ή κατά.

Υπάρχουν και άλλα πολλά σχετικά με αυτά που μόλις αναφέραμε για την άμεση Δημοκρατία, που κάποια από αυτά θα γράψουμε και στη συνέχεια του βιβλίου που διαβάζεται.

31 Ο ΠΥΡΗΝΑΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ο τρόπος νομίζουμε για τη δίκαιη κατανομή τής πολιτικής εξουσίας μιας κοινωνίας μπορεί να βρεθεί καθώς και να γίνει στο σύνολό του αποδεκτός, κυρίως όταν θεωρητικά και φιλοσοφικά ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά που την αποτελεί, αντιλαμβάνεται την ανεκτίμητη αξία τού να αγαπάει τον πλησίον του όσο αγαπάει και τον εαυτό του.

Η ανάγκη να αγαπάει κανείς πολύ και τον εαυτό του, προκύπτει κυρίαρχα όταν αισθάνεται ότι μία κατάσταση πραγματικά τον αδικεί.

Ακόμη περισσότερο νομίζουμε όταν αυτήν την κατάσταση την έχει δημιουργήσει ακούσια, συνήθως από την πολύ καλή του προαίρεση, ο ίδιος.

Όταν γράφουμε η ανάγκη να αγαπάει και πολύ τον εαυτό του, το γράφουμε με την έννοια να του επιτρέπει να εκφράζεται ελεύθερα -όπως για παράδειγμα ανάμεσα σε φίλους- και γενικά να κάνει ελεύθερα εκείνο που θέλει και χρειάζεται.

Όμοια η ανάγκη να αγαπάει πολύ και τους γύρω του προκύπτει τουλάχιστον όταν αυτοί αδικούνται.

Να αγαπάει πολύ και τους γύρω του με την ίδια έννοια.

Με την έννοια δηλαδή ουσιαστικά να τους επιτρέπει να εκφράζονται ελεύθερα και γενικά να κάνουν ελεύθερα εκείνο που θέλουν και χρειάζονται ή και απλά επιθυμούν, αν δεν βλάπτει τους ίδιους ή τον εαυτό του ή τους άλλους ανθρώπους ή τα ζώα ή τα φυτά.

Ακόμη περισσότερο νομίζουμε συνεχίζοντας, όταν αυτός που τους έχει αδικήσει είναι ακούσια ο εαυτός του.

Αυτό ακριβώς το σκεπτικό νομίζουμε, αποτελεί και τον πυρήνα της απόδοσης από τον ίδιο της ευέλικτης και εξελίξιμης προς το επιεικότερο Δικαιοσύνης, στον χώρο και στον χρόνο.

Η αγάπη για τον συνάνθρωπο όσον αφορά την απόδοσή της για εκείνον με επιείκεια.

Η αγάπη στον εαυτό του όταν αδικείται και γενικότερα η αγάπη προς εκείνους που αδικούνται και συνάμα η μηδαμινή αγάπη για εκείνους που αδικούν, όσον αφορά την άμεση και αυστηρή απόδοσή της συνολικά προς εκείνους.

Αναλόγως όμως και με την ιδιοσυγκρασία του κανείς, μπορεί πάντα να σκέφτεται με ευρύτητα και να την αποδίδει συνεχώς με επιείκεια.

Το τελευταίο συμβαίνει κυρίαρχα όταν ο άνθρωπος έχει ως συνειδητό σκοπό του την αγάπη και όχι τον καταμερισμό ευθυνών.

Την ισάξια αγάπη και συνάμα αν γίνεται πολύ αγάπη, του εαυτού του και του πλησίον του.

Η αγάπη προς τον εαυτό του, τον κάνει να συμπεριφέρεται με καλοσύνη και κατανόηση προς εκείνον, ενώ συνάμα τον αφήνει να εκφράζεται και να συνυπάρχει με τους γύρω του ανθρώπους ελεύθερα στις κοινωνίες μας.

Όταν όμως κανείς δεν αγαπάει το ίδιο πολύ με τον εαυτό του και τους γύρω του ανθρώπους, έχει ως άμεση συνέπεια να τους κατανοεί με πολύ λιγότερη καλοσύνη, από εκείνη που κατανοεί τη δική του προσωπικότητα.

Και αυτό σημαίνει ουσιαστικά ότι δεν τους κατανοεί, ούτε κατά τη διάρκεια των γεγονότων που συμβαίνουν μεταξύ τους, ούτε τολμούμε να πούμε με τις μελλοντικές σκέψεις του για αυτά.

Όταν ένας άνθρωπος μπορεί συνολικά και ουσιαστικά να κατανοήσει έναν άλλον άνθρωπο, προφανώς και αυτό συμβαίνει επειδή τον αγαπάει, τουλάχιστον με τον τρόπο του.

Όταν δεν συμβαίνει αυτό και απεναντίας συμβαίνει το αντίθετό του, ο άνθρωπος συνήθως βλέπει και διογκώνει το άσχημο στους γύρω του και τις πράξεις τους και τους κατηγορεί ίσως και σε οτιδήποτε κι αν κάνουν.

Επαναλαμβάνουμε ότι «ο τρόπος νομίζουμε για τη δίκαιη κατανομή της πολιτικής εξουσίας μιας κοινωνίας, μπορεί να βρεθεί καθώς και να γίνει στο σύνολό του αποδεκτός, κυρίως όταν θεωρητικά και φιλοσοφικά ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά που την αποτελεί, αντιλαμβάνεται την ανεκτίμητη αξία τού να αγαπάει τον πλησίον του όσο αγαπάει και τον εαυτό του».

Δηλαδή ότι το να αντιλαμβάνεται ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά την ανεκτίμητη αξία τού να αγαπάει τον πλησίον του όσο αγαπάει και τον εαυτό του, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να βρεθεί ο τρόπος για τη δίκαιη αυτή κατανομή της πολιτικής εξουσίας στην κοινωνία και να γίνει στο σύνολό του αποδεκτός.

Η δικαιοσύνη κατά τη γνώμη μας στον ολοκληρωμένο, επιεική και μεγαλόψυχο άνθρωπο, αντανakλά τη συνισταμένη των αρετών του.

Χρειάζεται όμως πάντα -εξακολουθούμε να γράφουμε τη γνώμη μας- να εφαρμόζεται με επιείκεια, η οποία προκύπτει

όπως γράψαμε κυρίως, από την αγάπη του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο του, αλλά και σε έναν βαθμό από την καλοσύνη του.

Προκύπτει δηλαδή γενικά από το πόσο πολύ αγαπάει στη ζωή του.

Και δεν αρκεί ένας άνθρωπος τουλάχιστον στην εποχή μας να αγαπάει και να είναι απλά καλός, αλλά θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι ή να γίνει και αρκετά δυνατός στον χαρακτήρα.

Θα πρέπει δηλαδή στην εποχή μας να είναι ή να γίνει με την αγάπη του αρκετά δυνατός στον χαρακτήρα, συνάμα και με τον χαρακτήρα του αρκετά δυνατός στην αγάπη που νοιώθει για όλα εκείνα που υπάρχουν γύρω του και μέσα του.

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε για την αγάπη στο απόσπασμα που ακολουθεί από την πρώτη επιστολή του προς τους Κορινθίους μετά από τρία χρόνια παραμονής του στην Έφεσο της Μικράς Ασίας και η παντελώς συζητήσιμη γνώμη μας, είναι ότι γράφει για εκείνη τότε, σε αντιδιαστολή με τη δύναμη που μπορεί γενικώς να αποκτήσει ένας άνθρωπος:

«[13.1] Αν τις γλώσσες των ανθρώπων μιλώ και των αγγέλων αλλά δεν έχω αγάπη, τότε έγινα χαλκός που ηχεί ή κύμβαλο που αλαλάζει.

[13.2] Και αν έχω το χάρισμα της προφητείας και ξέρω όλα τα μυστήρια και όλη τη γνώση και αν έχω όλη την πίστη ώστε να μετακινώ βουνά αλλά δεν έχω αγάπη, δεν είμαι τίποτε.

[13.3] Και αν διανείμω όλα τα υπάρχοντά μου και αν παραδώσω το σώμα μου για να καώ αλλά δεν έχω αγάπη, σε τίποτε δεν ωφελούμαι...»

Αυτά όλα είναι άμεσα συνυφασμένα με την ανθρώπινη υπόσταση, δηλαδή με τη λεγόμενη και ανθρωπιά.

Έτσι όταν υπάρχει δικαιοσύνη και στην άσκηση της εξουσίας μιας πόλης-κράτους τα αποτελέσματά της θα είναι εναρμονισμένα με την αρετή, γιατί θα πηγάζουν από τη δική της φιλοσοφία και συνεπώς θα είναι και τα καλύτερα δυνατά.

Το ενάρετο αποτέλεσμα είναι πάντοτε το καλύτερο δυνατό, για τον τόπο του και τον χρόνο του.

Αποδίδει όμως τους καρπούς του συνήθως αργότερα.

Υπαρκτό γεγονός στην ιστορία μας για αυτό που μόλις αναφέραμε, δηλαδή ότι όταν υπάρχει δικαιοσύνη στην άσκηση της εξουσίας μιας πόλης τότε υπάρχουν και τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματά της, αποτελεί παγκοσμίως η περίοδος των επιτευγμάτων της Αρχαίας Αθήνας που είχε ως πολίτευμά της την άμεση Δημοκρατία.

Ο πέμπτος δε αιώνας της, ονομάστηκε και ως χρυσός αιώνας των Αθηναίων.

Εν κατακλείδι επειδή κατ' εμάς η Δικαιοσύνη αποτελεί τη συνισταμένη των αρετών του ανθρώπου και ο πυρήνας της όπως γράψαμε είναι η ισάξια αγάπη πλησίον και εαυτού, έχουμε ως άμεσο και λογικό συμπέρασμα ότι όσο περισσότερο αγαπάει κανείς κατά αυτόν τον τρόπο, τόσο πιο Δίκαιος και Ενάρετος Είναι, Γίνεται ή θα Γίνει.

Όσον αφορά τη Δικαιοσύνη στην πολιτεία με τη μορφή ποινών προς τους παραβάτες της, θα έχει για αυτήν κατά τη γνώμη μας το συνολικά καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, η

ποινή που προκύπτει από τη φιλοσοφία επίσης της ισάξιας αγάπης.

Πιο συγκεκριμένα της ισάξιας αγάπης των αποδεδειγμένα ενόχων παραβίασης θεμελιωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου ή νόμων της πολιτείας, με αυτήν των ανθρώπων που επιβαρύνθηκαν από εκείνη την πράξη.

Επιπλέον -όχι όμως νομίζουμε και ισάξια- της αγάπης και με αυτών που είναι πολύ ισχυρά πιθανό αν δεν ληφθεί κάποια μέριμνα, να επιβαρυνθούν στο μέλλον.

Όμως μιλάμε πάντα για αγάπη, δηλαδή πως κατά την ουσιαστική γνώμη μας αρκεί η έγκαιρη απομάκρυνσή τους από εκεί που μπορεί να εξακολουθήσουν να κάνουν κακό, η σθεναρή και με απόλυτη ευγένεια και σεβασμό προσπάθεια σωφρονισμού τους ταυτοχρόνως με την βασικά υποχρεωτική ανοχή τους σε αυτό και η επανεξέταση της προσωπικότητάς τους στο εγγύς μέλλον, για να προκύψει σύνομα και κάτι διαφορετικό στη ζωή τους.

Με λίγα λόγια η οποιαδήποτε ποινή, καθόλου να μην έχει ως σκοπό της να τιμωρήσει.

Για τις περιπτώσεις που δεν είναι ξεκάθαρο για το τι θα πρέπει να γίνει μετά την επανεξέταση, προτεραιότητα θα πρέπει να έχει κατά τη γνώμη μας η ασφάλεια των πολιτών.

Η ασφάλεια των πολιτών με μια όμως επιπλέον επιείκεια στο πως και το πόσο θα πρέπει να απομακρυνθούν εκείνοι οι άνθρωποι, ζώντας εξαρχής σε έναν εξαιρετικά ευρύ χώρο εσωτερικό και εξωτερικό.

Ζώντας σε έναν εξαιρετικά ευρύ χώρο εσωτερικό και εξωτερικό, τόσο που να φαντάζει απεριόριστος και συνάμα ζώντας εκεί αξιοπρεπώς ελεύθεροι, αν δεν γίνεται εντελώς ελεύθεροι.

Αν και υπό αυτές τις πολύ καλές συνθήκες της αναγκαίας απομάκρυνσής τους από το σύνολο της κοινωνίας εξακολουθούν να παραβιάζουν τους νόμους ή τους κανόνες τού σχετικώς απομονωμένου τόπου τους, ίσως τότε και μόνο για εκείνους που έχουν ήδη μια φορά απομακρυνθεί κατόπιν καινούργιας δικαστικής απόφασης εναντίον τους, χρειάζονται αυστηρότερα μέτρα και συνθήκες διαβίωσης και επίβλεψης που θα οριστούν πλέον στο καινούργιο δικαστήριο, ή ίσως απλά αρκετά ή και πολύ περισσότερος χρόνος παραμονής τους στις ήδη υπάρχουσες για εκείνους συνθήκες.

32 ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΓ- ΓΥΣ ΜΕΛΛΟΝ

Αναφέραμε στο τέλος του κεφαλαίου *«Ίσως Το Πρακτικό Κβάντο Της Ανθρώπινης Συνύπαρξης»*, ότι:

«Επειδή στην έως τώρα γνωστή μας ιστορία όποιο πολίτευμα προέκυψε ουσιαστικά επιβλήθηκε στο σύνολο της κοινωνίας από αυτήν την οικονομικά και κοινωνικά κυρίαρχη τάξη της, για αυτό θα πρέπει σε μια πολιτεία προκειμένου να προκύψει το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας οι άνθρωποι που θα το επιβάλλουν να μην θελήσουν να σφετεριστούν την καινούργια εξουσία που θα προκύψει, αλλά να θελήσουν να τη διοχετεύσουν σε όλους τούς πολίτες της.

Και για να μπορέσει να συμβεί αυτό, το πιο πιθανόν για αυτούς τους ανθρώπους είναι να μην θέλουν, ούτε να εξουσιάζουν, ούτε να εξουσιάζονται.»

Ή διαφορετικά για να προκύψει σε μία χώρα το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας, όταν θα το κάνει αυτό όπως φαίνεται η κυρίαρχη οικονομικά και κοινωνικά τάξη της που λέγαμε ότι διαχρονικά επιβάλλει το πολίτευμα στην κοινωνία της χώρας που και η ίδια ανήκει, αν θελήσει συνεχίζουμε αυτή η τάξη να σφετεριστεί την καινούργια εξουσία που θα προκύψει από την ανατροπή του παλαιού κατεστημένου, να αποτελείται η ίδια από το σύνολο των πολιτών της χώρας αυτής.

Δηλαδή και εν ολίγοις η κυρίαρχη οικονομικά και κοινωνικά τάξη της χώρας αυτής, να αποτελείται από τη συντριπτική πλειονότητα των πολιτών της αν όχι από

όλους τούς πολίτες της, για να προκύψει και αυτή η μετάβαση στο πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας με έναν τρόπο φυσικό, δίχως δηλαδή σοβαρά προβλήματα ή ακρότητες.

Επίσης και για να μην θεωρείται το καινούργιο αυτό πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας ελεημοσύνη, από τους οικονομικά και κοινωνικά ισχυρούς της πολιτείας ή από οποιουσδήποτε άλλους ανθρώπους της.

Να πούμε επίσης ότι αυτό που μόλις περιγράψαμε, νομίζουμε πως είναι και αρκετά πιθανόν να συμβεί στις ημέρες μας, στις ημέρες μας με την ευρύτερη έννοια.

Είναι αρκετά πιθανόν νομίζουμε να συμβεί στις ημέρες μας με την ευρύτερη έννοια, όποτε όμως συμβεί.

Συμβεί πιθανότατα με την εξέλιξη της τεχνολογίας και γενικά των κοινοτήτων.

Με την εξέλιξη της τεχνολογίας και γενικά των κοινοτήτων, όπως για παράδειγμα με τα κοινωνικά δίκτυα απέκτησε ο κάθε άνθρωπος κάποια φωνή και εξελίχθηκαν και εξελίσσονται οι κοινωνίες μας.

Εννοείται όμως πως ιστορικά οι κοινωνίες μας εξελίχθηκαν και εξακολουθούν να εξελίσσονται, με τους αγώνες των λαών σε όλα τα επίπεδα.

Δηλαδή θα μπορούσε ίσως έτσι να είναι αρκετά πιθανόν στις ημέρες μας -δηλαδή στις ημέρες μας με την ευρύτερη έννοια- να συμβεί όποτε συμβεί αυτό που περιγράφουμε στο κεφάλαιο τούτο, ως αμέσως επόμενο στάδιο των ανθρωπίνων κοινωνιών.

33 Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΧΡΗΣΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο συγχωρεμένος πια Σοφός Φίλος Μας Αργύρης Τσακαλίας μίλαγε από πριν μπει αυτή η χιλιετία που διανύουμε και για τη λεγόμενη **Κοινοχρησιακή Δημοκρατία**.

Η βασική της αρχή για το «Κοινοχρησιακή» εν ολίγοις είναι:

«Ολόκληρος ο πλανήτης να μπορεί να είναι για κοινή χρήση, ούτε σπιθαμή του, όμως, για κατάχρηση».

Το σκεπτικό στο περίπου και πάλι εν ολίγοις του πως δημιουργήθηκε ως ιδέα το «Κοινοχρησιακή», είναι το παρακάτω:

«Όπως οι δρόμοι μας ή οι ανελκυστήρες χρησιμοποιούνται από όλους είναι δηλαδή κοινής χρήσης χωρίς ο κάθε πολίτης ή ο κάθε ένοικος της πολυκατοικίας να ιδιοποιείται το μέρος που του αντιστοιχεί και έτσι συνεχίζουμε να μπορούν οι δρόμοι μας ή οι ανελκυστήρες να εξακολουθούν να είναι λειτουργικοί ως δρόμοι μας και ως ανελκυστήρες όπως τους γνωρίζουμε, παρόμοια αυτή η αυτονόητη για εμάς πραγματικότητα ως φιλοσοφία να διευρυνθεί όσο γίνεται περισσότερο καθώς και σε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα όπως τα αυτοκίνητα μας και τα επιπλέον σπίτια μας και γενικώς να διευρυνθεί σε οτιδήποτε και οπουδήποτε μπορεί να έχει νόημα για εμάς να γίνει κάτι τέτοιο».

Αυτό θα προκαλούσε στη Γη ένα καινούργιο αποτύπωμα της δραστηριότητας του ανθρώπου πάνω της, τόσο περιβαλλοντολογικά όσο και κοινωνικοοικονομικά.

Φυσικά και ο άνθρωπος θα πρέπει να έχει και τα προσωπικά του αντικείμενα, καθώς και σίγουρα τη δική του προσωπική φωλιά.

Όσον αφορά τον όρο **«Δημοκρατία»** η **Κοινοχρησιακή Δημοκρατία** έχει όλα τα χαρακτηριστικά της λεγόμενης στις ημέρες μας **άμεσης ή καθαρής Δημοκρατίας**, της πραγματικής δηλαδή Δημοκρατίας.

34 ΦΥΣΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ακόμη η Ελευθερία είναι τόσο σημαντική για τη φύση και κατ' επέκταση για τους ανθρώπους, που φαίνεται ότι το καπιταλιστικό κοινωνικοπολιτικό σύστημα στη σύγχρονη κοινωνία και τον πολιτισμό των ανθρώπων της Γης, είναι το πλέον κυρίαρχο μάλλον επειδή εμπεριέχει τον μεγαλύτερο βαθμό ελευθερίας στους ανθρώπους.

Έχει την πιο φιλελεύθερη πολιτική.

Μιλάμε κυρίως για πολιτική ελευθερία των ανθρώπων γιατί για την ελευθερία της αγοράς, γνώμη μας είναι ότι θα πρέπει να της ασκείται ακόμη, αρκετά μεγαλύτερος έλεγχος.

Με το ακόμη αρκετά μεγαλύτερος έλεγχος εννοούμε τόσο χρονικά, όσο και ρυθμιστικά.

Να της ασκείται ακόμη αρκετά μεγαλύτερος έλεγχος, επειδή η οικονομία των κοινωνιών μας έχει να κάνει για τους συντριπτικά περισσότερους ανθρώπους, ακόμη και με την άμεση, καθημερινή επιβίωσή τους.

Χρειάζεται πολύ η πολύ εύκολη και με ποιότητα πρόσβαση, όλων ανεξαιρέτως των ανθρώπων της Γης, σε τροφή, στέγη και νερό.

Δηλαδή όσο περισσότερη ελευθερία μπορεί στην ουσία της και στις πράξεις της να διέπει οικονομικά την ανθρωπότητα, άλλο τόσο στην ουσία της και στις πράξεις της χρειάζεται να τη διέπει η αγάπη, με την απλόχερη προσφορά της σε όλους τους κατοίκους της Γης σε όλα έστω τα αναγκαία αγαθά, που μπορούν να αγορασθούν.

Δυστυχώς όμως φαίνεται ότι πολλές φορές η οικονομική ευρωστία δίχως ενσυναίσθηση, ενσυναίσθηση ίσως ακόμη και του ρόλου που θα πρέπει να διαδραματίζουν οι πλούσιοι άνθρωποι στην ανθρωπότητα, αναπτύσσεται εις βάρος της αγάπης στην καρδιά των ανθρώπων.

Έτσι στην πράξη για την εποχή μας χρειάζονται ακόμη οικονομικοί κανόνες κι επειδή η υπερβολική απληστία καθώς και η πονηριά κάποιων ανθρώπων δημιουργούν πολύ μεγάλου εύρους οικονομικές ανισότητες μεταξύ των πολιτών, οι οποίες στον άνθρωπο που δεν έχει καμία οικονομική άνεση, έχουν πολύ μεγάλες επιπτώσεις μακροπρόθεσμα ακόμη και στην υγεία του.

Επιπτώσεις μακροπρόθεσμα ακόμη και στην υγεία του εξαιτίας της καθημερινής τουλάχιστον πίεσης αν όχι βίας που υφίσταται ο φτωχός άνθρωπος στην προσπάθειά του να επιβιώσει.

Ο καθημερινός και ίσως δίχως αύριο αγώνας του φτωχού ανθρώπου για επιβίωση, δημιουργεί μόνιμο άγχος σε αυτόν και την οικογένειά του.

Αυτό το παρατεταμένο, το με πολύ μεγάλη διάρκεια άγχος, δημιουργεί μακροπρόθεσμα πολύ σοβαρό πρόβλημα και στην υγεία του.

Η οικονομική ανέχεια του φτωχού ανθρώπου έχει ακόμη επιπτώσεις και στη θέση του στην κοινωνία, στην εκπαίδευση και την πρόσβασή του σε αυτήν.

Επίσης και στην εξουσία που του ασκούν καθημερινά, κυρίως οι εύρωστοι οικονομικά ή κοινωνικά πολίτες, δίχως ουσιαστική παιδεία ή και απλά ενσυναίσθηση.

Δηλαδή οι απανταχού άνθρωποι που έχουν τη δυνατότητα να εξουσιάζουν και συνάμα αδυνατούν να αγαπούν.

Ακόμη έχει επιπτώσεις και στην κατάλληλη διάθεση που χρειάζεται τόσο για να γεννηθεί το ενδιαφέρον, όσο και για να ψάξει και να αποκτήσει κανείς, την οποιοδήποτε είδους γνώση και δεξιότητα.

Επίσης η μια κάποια οικονομική άνεση, είναι μάλλον απαραίτητη προϋπόθεση πια στην Ελλάδα και για τη δημιουργία οικογένειας και μέσω αυτής απογόνων.

Κατά τη ξεκάθαρη γνώμη μας χρειάζεται πάντα πρακτικά και η αναδιανομή του πλούτου της Γης, καθώς και η με αφθονία πρόνοια και κοινωνική παροχή σε όλους τους ευάλωτους πολίτες της, για οποιονδήποτε λόγο μπορεί να συμβαίνει τούτο.

Επίσης χρειάζεται και η διεύρυνση των κριτηρίων, για να μπορεί να χαρακτηρίζεται κανείς ευάλωτος πολίτης μίας χώρας.

Ίσως όμως ακόμη και η ελευθερία της αγοράς σε μεγάλο βάθος χρόνου να είναι ή τουλάχιστον να φαίνεται ότι είναι στα μάτια μας, ισχυρότερη από την απαγόρευσή της.

Θα το επικροτήσουμε όμως προφανώς όταν τα απαραίτητα αγαθά για τη ζωή τού κάθε ανθρώπου, θα υπάρχουν αδιαπραγμάτευτα όλα άμεσα και εύκολα στη ζωή του.

Φαίνεται μάλλον ότι είναι αρκετά σημαντικό, να μπορεί ο καθένας να παράγει ότι προϊόν ή υπηρεσία θέλει, από το να απαγορεύεται η παραγωγή του.

Ευρύτερα δηλαδή ακόμη και από αυτό που λέει το καπιταλιστικό κοινωνικοοικονομικό σύστημα, το να παράγεται δηλαδή ότι προϊόν ή υπηρεσία φέρνει κέρδος.

Ευρύτερα δηλαδή του να μπορεί ο καθένας να παράγει ότι προϊόν ή υπηρεσία θέλει ακόμη κι αν το προϊόν ή η

υπηρεσία αυτή κάνει κακό στους ανθρώπους όπως διάφορες χημικές ενώσεις που εμπεριέχονται σε τρόφιμα και συσκευασίες, διάφορα επικίνδυνα φάρμακα, διοξίνες, συντηρητικά, όπλα, μπράβους, πορνεία, ναρκωτικά κλπ.

Βέβαια οι νόμοι απαγορεύουν πολλά από αυτά, όχι όμως και η οικονομική θεωρία του καπιταλισμού, που φανερά τους συνδιαμορφώνει στην εφαρμογή, προτάσσοντας την πρακτικότητα των κοινωνιών.

Φαίνεται συνεχίζουμε ότι είναι τόσο πολύ σημαντική η Ελευθερία σε όλες τις έννοιες και τα πράγματα και τόσο αρνητική η απαγόρευση.

Θυμίζουμε επίσης ότι η ελευθερία δεν προκύπτει μόνο από τις εκάστοτε συνθήκες, αλλά κι όταν δεν φοβάται κάποιος κάτι, δηλαδή και από γενναιότητα ή παλικάριά ή ακόμη και άγνοια κινδύνου.

Φανερά όμως όλη αυτή η ελευθερία της αγοράς που περιγράφουμε είναι μία ιδεαλιστική προσέγγιση για την οικονομία και όχι άμεση και πρακτική.

Μια άμεση και πρακτική προσέγγιση που χρειάζεται κυρίως να είναι προσαρμοσμένη στις σύγχρονες ανάγκες και στο να διατίθεται ο πλούτος της Γης με ένα για παράδειγμα ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για τον κάθε πολίτη της κάθε χώρας, αρκετά υψηλό.

Η κατανομή όμως του πλούτου της Γης εμπεριέχει πρακτικά και σημαντικό μέρος της άσκησης τής εξουσίας μιας χώρας από αρχαιοτάτων χρόνων και ίσως για τούτο τουλάχιστον θεωρητικά να ήταν αρκετά θετικό να είναι ισότιμη.

Αν μπορούσαμε πάντως έστω και ιδεαλιστικά να σκεφτούμε γιατί βλέπουμε ότι είναι πολύ σημαντικό να μπορεί ο καθένας να παράγει ότι προϊόν ή υπηρεσία θέλει, είναι

μάλλον επειδή ο άνθρωπος ανελίσσεται μόνον ελεύθερα και μάλλον μόνο με ελευθερία.

Η ελευθερία είναι απαραίτητη προϋπόθεση της ανέλιξης.

Αυτή η ιδεαλιστική προσέγγιση όμως μπορεί ίσως και δείχνει τόσο τη γενική κατεύθυνση που θα πρέπει να ακολουθήσουμε, όσο και το γιατί την ακολουθεί ο λεγόμενος και δυτικός κόσμος ήδη, ίσως στην πλειονότητά του ασυνείδητα.

Ανελίσσεται κανείς συνεχίζουμε από προσωπική επιλογή και όχι από καταναγκασμό για το οτιδήποτε και η ανέλιξή του είναι κάτι το πολύ σπουδαίο, τουλάχιστον για τον κόσμο μας.

Ίσως τόσο πολύ σπουδαίο που θα μπορούσαμε στέρεα να πούμε ότι η ανέλιξη είναι ένας από τους θεμελιώδεις σκοπούς της φύσης για ανθρώπους, ζώα, φυτά και ανόργανα.

Έτσι φαίνεται ότι είναι πολύ σημαντικό μέσα από τη ζωή του ο άνθρωπος να ωριμάσει και ελεύθερα πλέον να μην παράγει για τους άλλους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά επιβλαβή προϊόντα και υπηρεσίες.

Όλα αυτά θέλουν πράγματι πολύ χρόνο, τι να κάνουμε;

35 ΌΨΕΙΣ ΕΤΕΡΟΦΥΛΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

«Δεν σπανίζουν οι υποφερτοί άνθρωποι. Αλλά αν έχεις ερωτευτεί, το υποφερτό δεν σου είναι αρκετό.

Είναι δε χειρότερο, από το να ζεις μόνος με τον εαυτό σου.»

Άντριου Σον Γκρίρ

Μονογαμία ή Πολυγαμία εν γένει;

Η απάντηση του ερωτήματος κατά τη γνώμη μας βρίσκεται κοντά στο να αποφασίσει κανείς, τι είναι ο έρωτας στη ζωή του και τι το σεξ δίχως έρωτα.

Φανερά ο ερωτευμένος άνθρωπος επιθυμεί τη μονογαμία, ενώ ο απλά σεξουαλικά ενεργός δίχως έρωτα, την πολυγαμία.

Ο κύριος λόγος που φαίνεται να συμβαίνουν αυτά, είναι επειδή μόνο ο ερωτευμένος άνθρωπος, είναι πλήρως ικανοποιημένος με τη μοναδικότητα του/της συντρόφου της/του.

Συνάμα κι επειδή κατά κανόνα ζηλεύει όταν εκείνος/η έχει μάτια και για άλλην/ον, οπότε **επιλέγει τουλάχιστον να μην κάνει ότι δεν θα ήθελε να της/του κάνουν**, αν είναι στη φιλοσοφία της/του.

Τουλάχιστον για το αντρικό φύλο γιατί για αυτό ξέρω με βεβαιότητα περισσότερα όμως φαντάζομαι ότι έτσι συμβαίνει και με το γυναικείο, θα επιθυμούσε ενίοτε να κάνει κάτι ή έστω έχει στιγμιαία φανταστεί.

Αλλά για να μην χαλάσει αυτή η ομορφιά που νιώθει μέσα του με τη σύντροφό του προτιμάει μυριάδες φορές, ακόμη κι αν δημιουργηθούν οι συνθήκες που το επιτρέπουν, να μην κάνει κάτι σε καμία των περιπτώσεων.

Το να μην κάνει ότι δεν θα ήθελε να του κάνουν όμως συμβαίνει γενικά, δηλαδή συμβαίνει και με τους ανθρώπους που είναι ερωτευμένοι και με εκείνους που δεν είναι.

Είναι όπως γράψαμε εμμέσως προηγουμένως, θέμα φιλοσοφίας.

Ο απλά ενεργός σεξουαλικά άνθρωπος δίχως έρωτα επιθυμεί σφόδρα επειδή είναι στη φύση του -ισχυριζόμαστε όμως όχι περισσότερο το σεξ στη φύση του από ότι ο έρωτας- και αν πληρούνται και οι άλλες προϋποθέσεις του κάνει, αφού αυτό που ήδη νοιώθει για το ταίρι του δεν είναι κάτι το μοναδικό και ανεπανάληπτο ώστε να έχει την πλήρη προτεραιότητά του, αρκετές φορές ούτε καν την αυτονόητη προτεραιότητά του.

Επανερχόμενοι στο ερώτημα του τι είναι ο έρωτας στη ζωή μας και τι το σεξ δίχως έρωτα, να απαντήσουμε για τον έρωτα με ερωτήσεις.

Είναι η κορυφαία περίοδος στη ζωή ενός ανθρώπου ή γενικά η κορυφαία των κάτωθι άλλων ερωτημάτων;

Κορυφαία Στιγμή; Κορυφαία Πράξη; Κορυφαία Ομορφιά; Κορυφαία Έκφραση; Κορυφαία Ανάγκη; Κορυφαία Δημιουργία; Κορυφαία Ηδονή; Κορυφαία Ελευθερία; Κορυφαία Μορφή Αγάπης; Κορυφαία Αιτία Για Ζωή; Κορυφαία Αιτία Συνύπαρξης Των Οντοτήτων; Κορυφαία Αιτία Οποιασδήποτε Σχέσης Των Οντοτήτων;

Ακόμη είναι;

Η Γενέθλιος Αιτία του Σύμπαντος Κόσμου;

Ο Ανίκητος στον Πόλεμο -σύμφωνα με τον αρχαίο Σοφό Σοφοκλή- για Θεούς, Θεές και Ανθρώπους;

Ο Ανίκητος στον Πόλεμο ακόμη και για Ζώα, Φυτά και Χημικά Στοιχεία του Σύμπαντος;

Ή και το Κορυφαίο -Όταν Γίνεται Μέσα σε Αυτό το Συναίσθημα- Οτιδήποτε Άλλο μπορεί να Φανταστεί κανείς Σχετικά;

Τα ερωτήματα αυτά ας απαντηθούν από τον καθένα προσωπικά.

Ενώ για το σεξ δίχως έρωτα να πούμε ότι είναι μάλλον κυρίαρχα μόνο ηδονή, κάτι πράγματι ιδιαίτερα σημαντικό στη ζωή των ανθρώπων.

Μιας ηδονής όμως που χρειάζεται η συνεχής αναζήτησή της ίσως και απόλυτα στη ζωή τους, όταν στην ουσία τους οι ίδιοι οι άνθρωποι δεν είναι ερωτευμένοι.

Και αυτό γιατί για να είναι αυτάρκης ένας άνθρωπος από ηδονή και όχι ακόρεστος, ειδικά αν είναι και συνειδητοποιημένα ηδονικός στη φιλοσοφία του άνθρωπος, η μόνη αναγκαία και ικανή προϋπόθεση είναι το να είναι ερωτευμένος.

Χρειάζεται δηλαδή να είναι ερωτευμένος έστω με τον ήλιο, τη σελήνη, τον άνεμο, τα δέντρα, ή ίσως γενικά την οποιαδήποτε έμβια ή και άβια ύλη, ή ίσως και ολόκληρο το φυσικό και δομημένο περιβάλλον της Γης, που στο δομημένο περιβάλλον συμπεριλαμβάνονται τα φιλοσοφικά, τα πολιτιστικά και τα αρχιτεκτονικά επιτεύγματα της ανθρωπότητας.

Ή να είναι ερωτευμένος με αυτό που ασχολείται και απασχολείται, για να του δίνει εκείνο και αρκετή ευχαρίστηση.

Η Ύψιστη όμως αίσθηση και μορφή του έρωτα, είναι εκείνη που αποκτάει μία/έναν γυναίκα/άντρας με τον/την ετερόφυλο/η σύντροφό της/του και βέβαια ολόκληρη η άποψη που αναφέρεται στο κεφάλαιο, αποτελεί απλά μια κατά τη γνώμη μας ανάλυση των πραγμάτων που συμβαίνουν στον κόσμο μας.

Οι άνθρωποι για να κάνουν αυτά που θέλουν σε ένα τόσο αρχέγονο κομμάτι της ζωής τους όπως το ερωτικό, δεν νομίζουμε ότι λαμβάνουν υπόψη τους όλα αυτά που αναφέρουμε ή ότι θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους όλα αυτά που αναφέρουμε, αλλά πως λαμβάνουν και πως καλό είναι να λαμβάνουν, κυρίως ή και μόνο, όλα όσα νοιώθουν.

Ακόμη περισσότερο αν λάμβαναν σοβαρά υπόψη τους τις αναλύσεις οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου σε αυτόν τον τομέα εκτός του εαυτού τους, ίσως και μόνο να μπερδευόντουσαν να μπορούσαν.

Γράψαμε προηγουμένως ότι:

«Φανερά ο ερωτευμένος άνθρωπος επιθυμεί τη μονογαμία, ενώ ο απλά σεξουαλικά ενεργός δίχως έρωτα, την πολυγαμία.

Ο κύριος λόγος που φαίνεται να συμβαίνουν αυτά, είναι επειδή μόνο ο ερωτευμένος άνθρωπος, είναι πλήρως ικανοποιημένος με τη μοναδικότητα του/της συντρόφου της/του.

*Συνάμα κι επειδή κατά κανόνα ζηλεύει όταν εκείνος/η έχει μάτια και για άλλην/ον, οπότε **επιλέγει τουλάχιστον να μην κάνει ότι δεν θα ήθελε να της/του κάνουν**, αν είναι στη φιλοσοφία της/του.»*

Επειδή στη Φύση όλα προχωράνε και κατά τη γνώμη μας το ωραίο είναι να προχωράνε με ελευθερία ανεπισσώμενα, η με έντονα γράμματα παραπάνω φράση **«να μην κάνει ότι δεν θα ήθελε να της/του κάνουν»** σε βάθος χρόνου, δηλαδή όταν θα είναι έτοιμοι οι άνθρωποι για κάτι διαφορετικό, θα βρει τη δυναμική θετική έκφρασή της στο **«να θέλει να κάνει και ο/η σύντροφός της/του ότι θα ήθελε να κάνει η/ο ίδια/ος»**.

Και το μέλλον για τον άνθρωπο προμηνύεται τουλάχιστον μακρόβιο.

Έτσι όταν θα ξεπεράσει ενδεικτικά τα χίλια χρόνια ζωής, η ανάγκη να προχωράει στη ζωή του, μπορεί να γίνει πιο επιτακτική.

Τον δρόμο δε των πάρα πολλών χρόνων ζωής ή αν προτιμάτε της αθάνατης και αγέραστης ζωής γεμάτης υγεία και ερωτικότητα, τον δείχνουν οι Ελληνίδες αθάνατες και οι Έλληνες αθάνατοι, οι αποκαλούμενοι και θεές-θεοί, τιτανίδες-τιτάνες ή και ουρανίδες-ουράνιοι όταν βασίλευε ο Ουρανός.

«Οὐρανός πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου», όπως αναφέρει ξεκινώντας τη μυθολογία του ο Απολλόδωρος.

Ή και άλλοι αθάνατοι άνθρωποι, όπως το λεγόμενο Χρυσό Γένος του Ησιόδου.

Οι αθάνατοι άνθρωποι εκείνοι ήταν πολυερωτικές γυναίκες και πολυερωτικοί άντρες.

Για τους άντρες Ολύμπιους για παράδειγμα όλοι γνωρίζουμε για τα ερωτικά «κατορθώματα» -θετικά ή αρνητικά- του Δία και την ευρηματικότητά τους, ή όμοια για του Ποσειδώνα.

Λιγότερο γνωστά είναι των αθανάτων γυναικών, είτε εκείνες βρίσκονταν στον Όλυμπο, είτε αρχαιότερων γυναικών αλλού.

Η Γαία για παράδειγμα, ή η Αφροδίτη ως αρκετά γνωστή για τους έρωτές της με τον Ήφαιστο και τον θεό Άρη.

Να αναφέρω μία μόνο ακόμη εξ εκείνων τη θεά Δήμητρα ή κατά άλλους Γήμητρα.

Κάποτε ερωτεύθηκε έναν πανέμορφο θνητό τον Ιασίωνα και πλαγιάσανε μαζί σε τρεις φορές οργωμένο χωράφι, όπως αναφέρει η Ελληνική Μυθολογία.

Ο Αργύρης Τσακαλίας όσο ζούσε μου είπε κάποια στιγμή, ότι έβαλε τον Ιασίωνα να οργώσει τρεις φορές το χωράφι, για να ξαπλώσουν στα μαλακά.

Κάτι που καθόλου δεν αναφέρει η Ελληνική Μυθολογία.

Η Ελληνική Μυθολογία αρκείτε στο να πει μόλις το προηγούμενο όλο κι όλο, που γράψαμε.

Ότι δηλαδή πλάγιασαν σε τρεις φορές οργωμένο χωράφι.

Προφανώς και ένας άντρας που σέβεται, εκτιμάει, αγαπάει και συνειδητοποιεί το μεγαλείο μια γυναίκας που είναι ερωτευμένη μαζί του και τον θέλει, θα ήθελε τουλάχιστον να πλαγιάσει κάπου μαλακά μαζί του.

Ή και μόνο επειδή μια γυναίκα τον επέλεξε ως εραστή της, ακόμη κι αν θα ήταν για μόλις μία νύχτα.

Στη σημερινή εποχή αυτή ακριβώς η έκφραση στοργικότητας, ενυπάρχει στους άντρες, όταν προσφέρουν ένα όμορφο περιβάλλον στις συντρόφους τους.

Προφανώς και ένας άντρας που πονάει τη γυναίκα του και το παιδί του, θα ήθελε για παράδειγμα να παράσχει για εκείνη ένα καλό αυτοκίνητο να πηγαίνει στη δουλειά της, ή ένα τουλάχιστον ασφαλές αυτοκίνητο και για τους δύο, ενώ για το παιδί του επιπλέον ένα καλό σχολείο να μαθητεύσει.

Είναι αυτονόητα αυτά.

Όμως είναι και ένας λόγος που φτωχά συνήθως κοινωνικο-οικονομικά στρώματα, κατηγορούν σε κάθε ευκαιρία μια γυναίκα που βρέθηκε κάποιος προφανώς στην εποχή μας πλούσιος άντρας, για να της παράσχει μια κάποια πολυτέλεια.

Είτε μια πολυτέλεια επειδή νιώθει ότι της χρειάζεται, είτε μια πολυτέλεια επειδή θέλει ο ίδιος το καλύτερο, για εκείνη που αγαπάει.

Να αναφέρουμε όμως και για έναν αρχαίο Έλληνα Φιλόσοφο τον Κράτη, όχι μόνο για την ευρύτητα των φαινομένων στην εξίσου όμορφη ή απλά διαφορετικά όμορφη ανθρώπινη έκφραση, αλλά και επειδή πρόκειται για τους πολύ σπουδαίους αρχαίους προγόνους μας και θέλουμε πολύ να μαθαίνονται τα αξεπέραστα ακόμη και για την εποχή μας έργα που έπραξαν, κυρίως στον απλό ειρηνικό τους βίο.

Ο αρχαίος Έλληνας Σοφός Κράτης ήταν διάδοχος μιας τεράστιας περιουσίας αλλά ήθελε να γίνει μαθητής του Διογένη του Κυνικού και τον ρώτησε τι να κάνει για να τον δεχτεί ως μαθητή του;

Ο Διογένης από αυτά που έχω διαβάσει, του είπε να πετάξει όλη την περιουσία του στη θάλασσα και να έρθει να τον βρει.

Ο αρχαίος Κυνικός Φιλόσοφος Κράτης το έκανε και έγινε μαθητής του.

Η Βικιπαίδεια αναφέρει ότι κατά μία εκδοχή, την περιουσία του τη δώρισε στους φτωχούς Θηβαίους, αλλά σας τα γράφω όπως τα έχω διαβάσει στο παρελθόν.

Σας βάζω όμως και κάτι από τη Βικιπαίδεια:

«Ο Κράτης «τράβηξε» την προσοχή της Ιππαρχίας, της αδερφής ενός μαθητή του, του Μητροκλή.

Η Ιππαρχία λέγεται ότι ερωτεύθηκε τον Κράτη, τη ζωή του και τη διδασκαλία του, οπότε απαρνήθηκε και αυτή την περιουσία της οικογένειάς της -όπως και ο Κράτης- και τον παντρεύτηκε.

Ο γάμος ήταν αξιοσημείωτος (για την αρχαία Αθήνα) μιας και βασιζόταν στον αμοιβαίο σεβασμό και την ισότητα μεταξύ του ζευγαριού.

Η Ιππαρχία εμφανιζόταν παντού δημόσια μαζί με τον Κράτη, οπότε διάφορες ιστορίες αναφέρονται σε αυτό, επειδή αξιοσέβαστες γυναίκες δεν συμπεριφέρονταν έτσι.

Απέκτησαν τουλάχιστον δύο παιδιά, ένα κορίτσι και ένα αγόρι με το όνομα Πασικλής.

(...)

Ήταν δάσκαλος του Ζήνωνα του Κιτιέα (σ.σ. ο Κράτης) και αποτέλεσε αναμφισβήτητα τη μεγαλύτερη επιρροή για τον Ζήνωνα και την ανάπτυξη της Στωικής φιλοσοφίας του.

Ο Ζήνων αναφέρεται πάντα στο όνομα του Κράτη με τον μεγαλύτερο σεβασμό και ορισμένα γεγονότα του Κράτη πιθανόν να διασώθηκαν χάρη στον Ζήνωνα.

Άλλοι μαθητές του είναι ο Μητροκλής, ο Μόνιμος και πιθανώς ο Μένιππος, ο Κλεομένης, ο Θεόμβροτος και ο Πασικλής.»

Να σας πω όμως με δικά μου λόγια πως ζήτησε σε γάμο ο αρχαίος Έλληνας Σοφός Κράτης, την στα σίγουρα πολύ Σπουδαία ή και μάλλον επίσης Σοφή Ιππαρχία από τον πατέρα της.

Νομίζω ότι το έχω διαβάσει στο βιβλίο «Οι Αρχαίοι Κυνικοί» του συγγραφέα Σκουτερόπουλου, αλλά πάνε χρόνια και δεν θυμάμαι με βεβαιότητα αν όντως το έχω διαβάσει εκεί.

Πήγε ο αρχαίος Σοφός Κράτης να ζητήσει το κορίτσι από τον πατέρα της έτσι με τα κουρέλια που ήταν ενδεδυμένοι οι αρχαίοι Έλληνες Κυνικοί Φιλόσοφοι και τον ρωτάει ο πατέρας της, τι έχει εκείνος για να της προσφέρει;

Τότε κι αυτός πετάει και τα κουρέλια και έτσι γυμνός όπως έμεινε, λέει του πατέρα της πως αυτός είναι όλος κι όλος που βλέπει.

Πετάγεται τότε και η αρχαία Σοφή Γυναικάρη Ιππαρχία ανάμεσά τους και λέει κι εγώ αυτόν θέλω...

36 Η ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ

«Έφη ως ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων.»

«Ο χαρακτήρας του ανθρώπου, ο δαίμονας του.»

Ηράκλειτος

(Η παραδοσιακή απόδοση αυτού του αποσπάσματος του δίνει την εξής έννοια:

«Ο χαρακτήρας ενός ανθρώπου κάνει την ειμαρμένη του.»

Ο Χάιντεγκερ βλέπει σ' αυτήν την ερμηνεία μια κοινοτοπία δίχως σημασία που περιφρονεί την ετυμολογία.

Ο Χάιντεγκερ δικαίως τονίζει ότι η πρώτη έννοια της λέξης ἦθος δεν είναι χαρακτήρας, αλλά κατοικία· μεταφράζει λοιπόν το απόσπασμα του Ηράκλειτου ως εξής:

«Ο άνθρωπος κατοικεί, για το ότι είναι άνθρωπος, μέσα στην εγγύτητα του θείου.»

(βλ. Heidegger, *Lettre sur l' humanisme*, Paris 1964, σελ. 145), (mikrosapoplous.gr)).

Να πούμε εμείς ότι η μία ερμηνεία δεν αποκλείει την άλλη αλλά περισσότερο θα λέγαμε τη συμπληρώνει.

Ακόμη ότι πολλοί αρχαίοι Έλληνες και όχι μόνον ο Ηράκλειτος, χαιρόντουσαν να παίζουν με τις διττές έννοιες των προτάσεων, ειδικά κιόλας όταν εκείνες ήταν αλληλοσυμπληρούμενες.

«Η Υγεία του Ανθρώπου είναι άμεσα, άρρηκτα και στενά συνδεδεμένη με την Υγεία των ζώων και των Φυτών καθώς και της Αναλογίας και της Δομής όλων των

Έμβιων και των Άβιων Οντοτήτων του πλανήτη, σε ένα αρμονικά ενιαίο σύνολο».

Ηριδανός

Με τη λέξη Δομή εννοούμε την οποιοδήποτε είδους σχέση και διασύνδεση δημιουργείτε μεταξύ εκείνων που συνυπάρχουν.

(Από Το Βιβλίο Μας «Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο»)

Υπάρχει ένα μεγάλο μυστικό για όλους τους έμβιους οργανισμούς του πλανήτη, που με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε ότι συμπεριλαμβάνει και την άβια φύση.

Τούτο ισχυριζόμαστε ότι είναι η Συνύπαρξή μας.

Όλοι χωράμε και όλοι θα πρέπει να χωρέσουμε και τώρα και στο μέλλον και πάντα και για πάντα.

Η συνύπαρξη ξεκινάει από τα πιο φανερά και καταλήγει στα πιο αφανή, κρυμμένα, ή αν προτιμάτε μυστικά της Φύσης, προφανώς και άλλα αφανέρωτά της πράγματα σχέσεων, αφανέρωτα ακόμη σε εμάς που γράφουμε σχετικά.

Το μέλημά μας ξεκινώντας τούτο το κεφάλαιο, ήταν να μιλήσουμε για την υγεία των ανθρώπων, των ζώων, των φυτών, τολμούμε να ισχυριστούμε και των ανόργανων όταν συνυπάρχουμε αρμονικά και με εκείνα σε μία πανγήνη κοινωνία φιλότητας ή και **«Γαλαξιακή Κοινωνία Φιλότητας»**, σύμφωνα και με τον τίτλο ενός πολύ σπουδαίου βιβλίου του επίσης πολύ Σπουδαίου Και Αδελφικού Μας Φίλου Αργύρη Τσακαλία, των **Εκδόσεων Καλυψώ**.

Τα γράφουμε όμως όλα αυτά σε τούτο το βιβλίο μας δηλαδή το **«Άνθρωπος Και Δημοκρατία»**, γιατί η Δημοκρατία στις πόλεις των ανθρώπων, τουλάχιστον ως κατώφλι για κάτι

ευρύτερο στις κοινωνίες όλων των έμβιων οντοτήτων, **αποτελεί κάτι το απαραίτητο για να συμβεί εκείνο κάποτε.**

Ή αν προτιμάτε, θα μπορούσαμε να γράψουμε στέρα ότι:

Όταν η Δημοκρατία δεν χρειάζεται να υπάρχει ως προϊόν άτεγκτων επιβαλλόμενων κανόνων σύμφωνων με το γράμμα του νόμου και όχι με το πνεύμα του, είναι αποτέλεσμα της αγάπης του ανθρώπου όχι απλά για τον συνάνθρωπο αλλά και για οποιαδήποτε άλλη έμβια οντότητα.

Για οποιαδήποτε άλλη έμβια οντότητα ενδεικτικά να αναφέρουμε τα έντομα που πράγματι πολλά μπορεί να είναι ενοχλητικά για τον άνθρωπο, αλλά είναι συνάμα και ισότιμοι συνεργοί με οποιαδήποτε άλλη οντότητα, στο να καταλάβει καλύτερα τον κόσμο μας.

Σε κάποια κλίμακα και σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες έμβιες και άβιες οντότητες, ορατές και αόρατες στα μάτια του ανθρώπου οντότητες, μπορούν να κάνουν γνωστό το τι ισχύει για πολλά πράγματα που τον απασχολούν ακόμη και προσωπικά ή που θα έπρεπε να τον απασχολούν, επειδή όλα στον κόσμο μας είναι αλληλένδετα.

Θα συνεχίσουμε με την Υγεία του ανθρώπου που είναι κατά τη γνώμη μας και το πιο σημαντικό.

Σας βάζουμε ενδεικτικά ένα απόσπασμα μιας είδησης, όπως υπάρχει στη δημοσιογραφική ιστοσελίδα iefimerida.gr:

«Ο ρόλος του μικροβιόκοσμου στην υγεία μας είναι κάτι παραπάνω από αποδεδειγμένος από τους επιστήμονες και η μελέτη του συνεχίζει να είναι πολύ σημαντική σε σχέση με πολλές ασθένειες και την πρόληψή τους.

Μία από αυτές είναι ο καρκίνος.

Αυτό το σύνολο λοιπόν των μικροοργανισμών που απαρτίζουν τη μικροβιακή χλωρίδα του σώματός μας και οι οποίοι είναι διάσπαρτοι σε όλο το σώμα μας, από το στόμα μέχρι τα γεννητικά μας όργανα, πρέπει να ζουν σε απόλυτη ισορροπία για να παραμείνουμε υγιείς.

Και υπάρχει μια νέα πτυχή σε αυτό το μαγικό οικοσύστημα που κατοικεί στο σώμα μας:

«Ο σημαντικός ρόλος του στην ευτυχία μας.»

Αυτή η πτυχή είναι αποτέλεσμα πολλών ερευνητικών μελετών και πρόσφατα αναδείχθηκε σε ένα podcast της Endor Technologies από μια ειδική στο θέμα αυτό, τη *María Dolores de la Puerta*, η οποία το μελετά εδώ και αρκετές δεκαετίες και η οποία είναι επίσης συγγραφέας του βιβλίου *A Happy Gut.*»

Θα σας βάλουμε ακόμη ένα απόσπασμα μιας είδησης από την επικαιρότητα και το *vita.gr* με τίτλο:

«Επιστήμονες ανακάλυψαν ένα νέο είδος μικροβίου που «φιλτράρει» το νερό.»

«...Ερευνητές από το Κέντρο Μικροβιακής Οικολογίας του Πολιτειακού Πανεπιστημίου του Μίσιγκαν (MSU) έκαναν μια ανακάλυψη που ενδέχεται να προσφέρει πολύτιμες γνώσεις για την απομάκρυνση ρύπων από το πόσιμο νερό.

Συγκεκριμένα, η ερευνητική ομάδα εντόπισε ένα νέο είδος μικροβίου (CSP1-3) που επιβιώνει σε βάθος έως και 21 μέτρα κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, σε δείγματα εδάφους από την Αϊόβα και την Κίνα στην Κρίσιμη Ζώνη της Γης.

Σύμφωνα με τη νέα μελέτη που δημοσιεύθηκε στην επιστημονική επιθεώρηση *Proceedings of the National Academy*

of Sciences (PNAS), αυτοί οι μικροοργανισμοί παίζουν καθοριστικό ρόλο στον καθαρισμό των υπόγειων υδάτων.

Το έδαφος αποτελεί το μεγαλύτερο φυσικό φίλτρο νερού στον πλανήτη

«Η Κρίσιμη Ζώνη εκτείνεται από την κορυφή των δέντρων έως το έδαφος, σε βάθος μέχρι και 213 μέτρα», αναφέρει ο επικεφαλής συγγραφέας της μελέτης, καθηγητής Τζέιμς Τιέτζ.

«Αυτή η ζώνη υποστηρίζει τη ζωή στον πλανήτη, καθώς ρυθμίζει σημαντικές διαδικασίες όπως ο σχηματισμός εδάφους και ο κύκλος του νερού και των θρεπτικών συστατικών, τα οποία είναι ζωτικής σημασίας για την παραγωγή τροφής, την ποιότητα του νερού και την υγεία των οικοσυστημάτων.

Παρά τη σημασία της, η βαθιά Κρίσιμη Ζώνη είναι ένα νέο μέτωπο, καθώς αποτελεί ένα μεγάλο μέρος της Γης που παραμένει σχετικά ανεξερεύνητο» εξηγεί.

Ο Τιέτζ εξεπλάγη όταν ανακάλυψε ότι τα μικρόβια αυτά δεν ήταν σπάνιες εξαιρέσεις, αλλά κυρίαρχα μέλη της βαθιάς εδαφικής κοινότητας, αποτελώντας το 50% ή και περισσότερο σε ορισμένες περιπτώσεις, ένα φαινόμενο που δεν είχε παρατηρηθεί προηγουμένως στα επιφανειακά εδάφη...»

Όλα τούτα από το υποατομικό επίπεδο στο ατομικό επίπεδο, από το ατομικό επίπεδο στο κυτταρικό επίπεδο, από το κυτταρικό επίπεδο στο προσωπικό του οργανισμού επίπεδο και του περιβάλλοντός του, από το προσωπικό του οργανισμού επίπεδο στο οικογενειακό επίπεδο τόσο των ανθρώπων όσο και του φυσικού περιβάλλοντός τους, από το οικογενειακό επίπεδο στο επίπεδο της γειτονιάς τόσο των ανθρώπων όσο και του φυσικού περιβάλλοντός τους, από το επίπεδο της γειτονιάς στο πολιτειακό επίπεδο τόσο

των ανθρώπων όσο και του φυσικού περιβάλλοντός τους, από το πολιτειακό επίπεδο στο διεθνές επίπεδο τόσο των ανθρώπων όσο και του φυσικού περιβάλλοντός τους, από το διεθνές επίπεδο του κόσμου μας στο Συμπαντικό επίπεδο του έμβιου και του άβιου φυσικού περιβάλλοντος χώρου του και από το Συμπαντικό επίπεδο, όπου αλλού μπορεί να φθάνει αενάως συνεχιζόμενα η αναφερόμενη κλιμακωτή διεύρυνση του έμβιου και του άβιου φυσικού περιβάλλοντος χώρου του, σχετίζονται.

Δηλαδή συνυπάρχουν όλοι, όλες και όλα, άνθρωποι, ζώα, φυτά και ανόργανα, ορατές και αόρατες οντότητες και φαινόμενα, με κάποια ορατή ή αόρατη, πιο εμφανή ή πιο αφανή σχέση.

Δεν θα γράψουμε άλλα πράγματα σε τούτο το κεφάλαιο, για κάποιον που θα αναγνώσει προσεκτικά όλα τα βιβλία που προέκυψαν από το Μητρικό τους βιβλίο **«Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»**, θα μπορέσει με βεβαιότητα να κατανοήσει πολλά από εκείνα που θέλουμε να πούμε και που προς το παρόν ο στόχος μας είναι και παραμένει, να κάνουμε μόλις μια καίρια όπως τη νομίζουμε νύξη.

Για τούτο και είναι πολύ σημαντικό πράγμα ο άνθρωπος να αγαπάει.

Να αγαπάει τόσο για τον εαυτό του και την υγεία του, όσο και για τους γύρω του ανθρώπους και τη ζωή τους. Τόσο για τους υπόλοιπους ανθρώπους και την υγεία τους, όσο και για τον ίδιο τον εαυτό του και αυτή καθαυτή τη νεότητα και τη διάρκεια της ζωής του.

Να Αγαπάει κάθε σπιθαμή εδάφους που πατάει σε κάθε του περπατησιά, μιας και φανερά κρύβει απίστευτο

άλλο αριθμό διαφορετικών από τον ίδιο οντοτήτων, που περιμένουν από εκείνον έτσι να πρωτοπορεί.

Λέτε η αγάπη να μπορεί να κάνει τον άνθρωπο ακόμη και Αείζωο, που έγραφε στα βιβλία του ο πολύ Σπουδαίος Αργύρης Τσακαλίας;

Και να μην το κάνει ποιος νοιάζεται;

Προσωπικά μου αρκεί που γνώρισα στη ζωή μου ανθρώπους σαν τη μητέρα μου, τον Αργύρη Τσακαλία, τον πατέρα μου και τα αδέρφια μου.

Επίσης και όλα τα κορίτσια που αγάπησα, είτε έγινε κάτι μαζί τους είτε όχι.

Οι φίλοι ναι, μερικοί ώρες-ώρες είναι πολύ σπουδαίοι.

Πάρα Ταύτα, Το Τι Ισχύει Στο Σύμπαν Και Τον Φυσικό Του Κόσμο Που Περιμένει Μάλλον Από Τον Άνθρωπο Να Το Πρωτοανακαλύψει, Είναι Κάτι Πέραν Της Ομορφιάς Τουλάχιστον Οποιασδήποτε Προσωπικής Μου Κατανόησης Ή Φαντασίας.

Μπορώ Όμως Να Εικάσω Ότι Η Όποια Αντίστοιχη Συνειδητοποίησή Παρόμοιας Ή Και Εντελώς Προσωπικής Κατανόησης Και Φαντασίας Από Τον Κάθε Ανθρώπινο Οργανισμό Ή Ίσως Και Απλά Από Την Κάθε Έμβια Οντότητα, Μπορεί Με Κάθε Επιφύλαξη Να Δώσει Σε Κάποιες Ίσως Κορυφαίες Φυσικές Προσωπικές Της Στιγμές, Ένα Μέρος Ενός Μέρους Από Ένα Μέρος Και Προχωρώντας Έτσι Ίσως Και Αενάως Προσεγγίζοντας Το Ουσιαστικό Της Μέγεθος, Της Αίσθησης Κάποιου Συνδημιουργούμενου -Και Από Εκείνην Την Οντότητα- Τμήματος Της Όλης Εικόνας Του.

Τέτοιο Το Μεγαλείο Της Φύσης Της Πραγματικότητας Και Της Ιδιαίτερης Πραγματικότητάς Μας Ως Άνθρωποι, Ίσως

Επειδή Εμπεριέχονται Εμπλεκόμενα Και Στα Δύο Εκείνα, Η Φαντασία Του Καθενός Μας.

Μήπως Όμως Και Όλα Τα Προηγούμενα Υπαρκτά Πρόσωπα Που Ανέφερα Ότι Μου Φθάνουν Που Γνώρισα, Πρόσωπα Της Φυσικής Πραγματικότητας Και Της Ιδιαίτερης Πραγματικότητάς Μου Δεν Είναι;

37 ΚΒΑΝΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

Ο άνθρωπος όμως αν και δεν πρέπει να φανατίζεται με τίποτα, είναι ωραίο να έχει Αρχές, να ζει σύμφωνα με αυτές και να τις υπερασπίζεται με σύνεση αλλά και σθένος, κατά κανόνα με μέτρο.

Τις ωραιότερες κατά τη γνώμη μας Αρχές στους ανθρώπους, τις έχουν δώσει οι έννοιες του Ανθρωπισμού και της Δημοκρατίας.

Και τα δύο αυτά επιτεύγματα της ανθρώπινης διανόησης, ξεκίνησαν και αναπτύχθηκαν από τους αρχαίους Έλληνες. Όταν κανείς αναφέρεται στους αρχαίους Έλληνες και τον ανθρωπισμό, δεν μπορεί να μην μνημονεύσει τον Πρωταγόρα:

«Πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστιν, τῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν».

«Για όλα τα πράγματα μέτρο (κριτήριο) είναι ο άνθρωπος, για όσα υπάρχουν ότι υπάρχουν, για όσα δεν υπάρχουν ότι δεν υπάρχουν»

Πρωταγόρας

(Πλάτων, Θεαίτητος, 166d, νεοελληνική απόδοση από το διαδίκτυο)

Για ακόμη πιο ασφαλή συμπεράσματα των απόψεων τού Πρωταγόρα, να αναφέρουμε ότι στο χαμένο του βιβλίο «Περί Θεών», γράφει κατά αρχάς:

«ἐν τῷ Περί θεῶν συγγράμματι· περὶ μὲν θεῶν οὐκ οἶδα ____.

ἰδέαν. περὶ ____ . ἀνθρώπου.

περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὔθ' ὥς εἰσὶν οὔθ' ὥς οὐκ εἰσὶν οὔθ' ὅποιοί τινες ἰδέαν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι ἢ τ' ἀδηλότης καὶ βραχύς ὢν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου».

«Για τους θεούς (σ.σ. προφανώς εννοείτε και τις θεές) δεν μπορώ να γνωρίζω τίποτα:

Ούτε ὅτι υπάρχουν, ούτε ὅτι δεν υπάρχουν, ούτε τι λογῆς μορφή ἔχουν.

Γιατί εἶναι πολλά τα ὅσα εμποδίζουν να γνωρίζουμε.

Από τη μία το ἀδηλο του ζητήματος και από την ἄλλη η συντομία της ἀνθρώπινης ζωής.»

Πρωταγόρας

(Από το χαμένο βιβλίο του «Περὶ Θεῶν», Η φράση διασώζεται από τον Διογένη Λαέρτιο.)

Γράφει μεταξύ ἄλλων η Βικιπαίδεια για τον Πρωταγόρα:

«Οι απόψεις του ὅπως και αυτές του Σωκράτη σκανδάλισαν τους Αθηναίους και κατηγορήθηκε από τον Πυθόδωρο για αθεΐα.

Μαρτυρεῖται πως τα βιβλία του κήκαν δημόσια στην αγορά και ο ἴδιος καταδικάστηκε για αθεΐα.

Για να αποφύγει τα χειρότερα, ο Πρωταγόρας διέφυγε προς τη Σικελία, ὅμως το πλοίο που τον μετέφερε ναυάγησε και ο ἴδιος πνίγηκε.

Η συγκεκριμένη αφήγηση ἀμφισβητεῖται, καθώς στον Μένωνα του Πλάτωνα, ο Σωκράτης ἀναφέρει πως ο Πρωταγόρας γνώρισε τιμές μέχρι το θάνατό του.

Παρόλα αυτά πιθανώς περιέχει ψήγματα αλήθειας, σχετικά με την αντιμετώπισή του»

Είναι κατά τη γνώμη μας λάθος η έννοια του ανθρωπισμού να συνδέεται άμεσα, εξαναγκαστικά και υποχρεωτικώς με τον αθεϊσμό, όπως ισχυρίζονται πολλοί ίσως στοχαστές.

Για εμάς είναι δύο διαφορετικά πράγματα.

Απλά συμβαίνει στον ανθρωπισμό και πολύ καλά κάνει και συμβαίνει, τα αίτια της λειτουργίας του κόσμου να ψάχνονται με την ανθρώπινη επιστημονική μέθοδο.

Αυτό δεν συνεπάγεται τη μη ύπαρξη Θεού ή Θεάς, ούτε τη μη ύπαρξη πολλών θεών ή θεαινών.

Ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν θα ήταν καν επιστημονικός, έτσι ώστε να μπορούν να τον εμπιστευτούν σύμφωνα με τις πεποιθήσεις τους οι ανθρωπιστές.

Δεν θα ήταν γιατί η επιστήμη αδυνατεί με τις μεθόδους της να επιβεβαιώσει ή να αρνηθεί την ύπαρξη μοναδικού Θεού ή Θεάς, ή πολλών θεών και θεαινών.

Θα μπορούσε για παράδειγμα να μην ήταν αδιάλειπτη η παρουσία τους στους ανθρώπους.

Ή να ήταν ακόμη και πολύ σπάνια στα βάθη των αιώνων.

Απλά στη φιλοσοφία του ανθρωπισμού οι άνθρωποι βασίζονται στις δικές τους δυνάμεις.

Ακόμη στη φιλοσοφία του ο άνθρωπος θεωρείται ότι είναι ικανός να λαμβάνει ηθικές αποφάσεις που βασίζονται στη λογική, στην ενσυναίσθηση, στο ενδιαφέρον του για τον συνάνθρωπο, καθώς και στην ενασχόλησή του με το γενικότερο καλό της ανθρωπότητας.

Αυτοί είναι και κάποιοι από τους λόγους κατά τη γνώμη μας, που ο άνθρωπος ως οντότητα μπορεί και προχωράει τόσο πολύ.

Στην πιο σύγχρονη εποχή έδωσαν το στίγμα τους για τον ανθρωπισμό και οι φιλόσοφοι της αναγέννησης, καθώς και άλλοι στοχαστές.

Να πούμε με λίγα λόγια ότι μεταξύ άλλων, γράφει για τον ανθρωπισμό η Βικιπαίδεια:

«Η έννοια του Ανθρωπισμού μπορεί να οριστεί ως η φιλοσοφική στάση η οποία θεωρεί τον άνθρωπο κέντρο του κόσμου και κεντρική αξία της, μια αντίληψη που πρεσβεύει ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος της κοινωνίας και του πολιτισμού και κριτήριο της προόδου σε κάθε τομέα οφείλει να είναι η ελευθερία του και η ποιότητα της ζωής του και οι τρόποι συμπεριφοράς, που (πρέπει να) επιδεικνύει ο άνθρωπος στον συνάνθρωπό του.»

Να προσθέσουμε εμείς ότι σιγά-σιγά η ανθρωπότητα βάζει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος της και τα ζώα και τα φυτά και ζητάει και για αυτά δικαιώματα όπως είναι η ελευθερία και η καλύτερη ποιότητα ζωής τους, καθώς και τρόπους καλής συμπεριφοράς απέναντί τους από τους ανθρώπους.

Όπως δηλαδή αυτά συμβαίνουν για τα ζώα στη φιλοσοφία του κινήματος των βίγκαν, με κάποια νομίζουμε υπερβολική αντίδραση και ένταση στην διεκδίκησή τους, όταν ειδικά διαδηλώνουν στα κρεοπωλεία της χώρας.

Όμως τόσο ο προορισμός των ζώων που χρησιμοποιούνται για την τροφή μας, όσο και οι συνθήκες της ζωής τους μέχρι να καταλήξουν ως εμπορεύματά μας,

είναι με οποιοδήποτε μέτρο κι αν θελήσει να μετρήσει κανείς, κυριολεκτικά άθλιες.

Δικαιώματα, ελευθερία, καλύτερη ποιότητα ζωής, καθώς και τρόπους καλής συμπεριφοράς και για τα ζώα από τους ανθρώπους, σίγουρα θέλουν -αν και δεν διεκδικούν ιδιαίτερα- και όλοι οι ευσυνείδητοι άνθρωποι.

Επειδή δε οι ευσυνείδητοι άνθρωποι δεν επιδίδονται κατά κανόνα στο να δείχνουν την ευαισθησία τους και για αυτό δεν πολυφαίνονται, θεωρούν ίσως την ευαισθησία τους αυτονόητη για το ανθρώπινο είδος· εκτιμούμε ότι το σύνολο των ανθρώπων που θέλει ελευθερία, καλύτερη ποιότητα ζωής και γενικά περισσότερα δικαιώματα για τα ζώα, πόσο μάλλον για τους ανθρώπους, είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από αυτό που δεν θέλει, ή που είναι ευχαριστημένο με την μέχρι τώρα υπάρχουσα κατάσταση.

Αυτό αποτυπώνετε και θα αποτυπωθεί ακόμη περισσότερο στο μέλλον, από τη νομοθεσία που αφορά τα ζώα που προορίζονται είτε ως συντροφιά του ανθρώπου, είτε ως προς εμπορική του εκμετάλλευση.

Γνώμη μας επίσης είναι ότι δεν θα έπρεπε να υπήρχε καν ο όρος εμπορική εκμετάλλευση για τα ζώα, όμως η βρώση τόσο μερικών από αυτά, όσο και κάποιων προϊόντων τους, είναι αναγκαία για τη ζωή του ανθρώπου.

Είναι ξεκάθαρο όμως ότι η βρώση τους θα έπρεπε να γίνεται σε αυτό το πλαίσιο, στο πλαίσιο δηλαδή της αναγκαιότητας και όχι του εμπορικού κέρδους.

38 ΚΒΑΝΤΑ ΆΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Τις περισσότερες πληροφορίες για τη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας που αναφέρουμε ειδικά σε αυτό το κεφάλαιο και στο κεφάλαιο «*Κβάντα Ελληνικού Συντάγματος*», τις πρακτικές δηλαδή πληροφορίες για αυτήν και την εγκαθίδρυσή της στην Αρχαία Αθήνα, τις έχουμε αντλήσει από το υπέροχο βιβλίο του κου Χρήστου Γ. Ρήγα «*Η Δημοκρατία του Εφιάλτη (Η εξουσία των πολιτών)*» Εκδόσεις Ελευσίς, που και σας το συστήνουμε ανεπιφύλακτα.

Αν δεν υπήρχε ήδη εδώ και αρκετά χρόνια, αυτό το πραγματικά υπέροχο βιβλίο τού πολύ σπουδαίου Χρήστου Γ. Ρήγα, θα κάναμε σίγουρα την απόπειρα να γράψουμε εμείς ένα με το ίδιο θέμα.

Το έχει δε αφιερώσει ο συγγραφέας του, στους απλούς πολίτες.

Για τη Δημοκρατία και τους τύπους των σύγχρονων αντιπροσωπευτικών δημοκρατιών να ξεκαθαρίσουμε και να αναφέρουμε αρχικώς ότι διατηρούμε τους γενικά παραδεκτούς ορισμούς της σύγχρονης εποχής.

Επισημαίνοντας όμως συνοπτικά τις διαφορές τους για την καθεμία.

Τους γενικά παραδεκτούς ορισμούς γιατί για παράδειγμα Δημοκρατία σημαίνει ότι την εξουσία -κράτος στην αρχαία Αθήνα- την κατέχει ο Δήμος.

Ο Δήμος πάλι στην αρχαία Αθήνα είχε δύο έννοιες, μία κοινωνική και μία πολιτική.

Στην κοινωνική της έννοια σήμαινε τον λαό, δηλαδή το σύνολο των ανθρώπων τής πόλης-κράτους που δεν κατάγεται από την άρχουσα τάξη των ευγενών.

Στην πολιτική της έννοια σήμαινε το σύνολο των ανθρώπων τής πόλης-κράτους, που έχουν τα πολιτικά δικαιώματα των πολιτών.

Οι σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες, δεν είναι Δημοκρατίες.

Και το γράφουμε ξεκάθαρα αυτό, σύμφωνα πάντα με την αρχική έννοια της λέξης Δημοκρατία.

Η λέξη Δημοκρατία γεννήθηκε ταυτόχρονα και ταυτόχρονα με την εγκαθίδρυση του συγκεκριμένου πολιτεύματος από τον Εφιάλτη και τον Αρχέστρατο στην Αρχαία Αθήνα.

Γεννήθηκε ταυτόχρονα και ταυτόχρονα με την εγκαθίδρυση του συγκεκριμένου πολιτεύματος από τον Εφιάλτη και τον Αρχέστρατο, μία Κορυφαία για Ολόκληρη την Ανθρωπότητα Ημέρα του 462 π.Χ., για να το αποδώσει στην Ελληνική γλώσσα και μονολεκτικά.

Μεγάλη δε τραγικότητα στο γεγονός αποδίδει το ότι αυτήν την Κορυφαία Προσωπικότητα, αυτόν τον Κορυφαίο Άνθρωπο για την Παγκόσμια Ιστορία, τον Εφιάλτη· ένα χρόνο μετά την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας στην Αρχαία Αθήνα, άνθρωποι των αριστοκρατικών τον δολοφόνησαν.

Εδώ να αναφέρουμε ότι λίγο πριν την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας στην Αρχαία Αθήνα, ο Εφιάλτης είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των Αρεοπαγιτών, επειδή τους οδηγούσε στα δικαστήρια της Ηλιαίας που είχε θεσπίσει ο Σόλων, με την κατηγορία της κακοδιοίκησης.

Αρεοπαγίτες γινόντουσαν όσοι υπηρετούσαν την αρχαία Αθήνα ως άρχοντες της στον θεσμό των 9 αρχόντων, με τη λήξη της ετήσιας θητείας τους.

Ο Σόλων μπορεί να μην εγκαθίδρυσε με τους περίφημους νόμους του τη Δημοκρατία στην αρχαία Αθήνα, όμως έδωσε στον λαό τη δυνατότητα να δικάζει στα δικαστήρια της Ηλιαίας, όσους παράβαιναν τους νόμους που η επιβαλλόμενη ποινή ήταν αρμοδιότητά τους.

Έδωσε δηλαδή με τους σημερινούς όρους τής διάκρισης των εξουσιών, τη δικαστική εξουσία στον λαό.

Στις σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες, θεωρείτε κομβικό σημείο για τον πολιτικό φιλελευθερισμό τους, η διάκριση των εξουσιών.

Δηλαδή η ανεξάρτητη λειτουργία τής νομοθετικής, της εκτελεστικής ή διοικητικής και της δικαστικής εξουσίας.

Θεωρείται τόσο πολύ κομβικό, που μπορεί να διακρίνει εμφανώς κανείς τις αστικές ή φιλελεύθερες δημοκρατίες τού λεγόμενου δυτικού κόσμου, από τις λαϊκές δημοκρατίες τού πρώην ανατολικού.

Θα γράψουμε και άλλα για αυτά στη συνέχεια.

Αυτό ήταν κάτι που αξιοποίησε στο έπακρο ο Εφιάλτης, καταδιώκοντας όλους αυτούς που είτε από τη θεσμική τους θέση είτε ως ιδιώτες, αδικούσαν ή εκμεταλλεύονταν ή εξαπατούσαν τον λαό, προς ίδιον όφελος.

Έτσι όλοι αυτοί που αδικούσαν τον λαό φοβόντουσαν πολύ, επειδή ήξεραν ότι με τον Εφιάλτη κάποια στιγμή θα πλήρωναν για τις αδικίες τους.

Με αυτήν τους τη σκέψη λέγεται ότι δεν μπορούσαν να κοιμηθούν ήσυχοι τα βράδια και από τότε και για αυτό, έχει επικρατήσει το κακό όνειρο να λέγεται εφιάλτης.

Όχι δηλαδή εξαιτίας του αρνητικού πρωταγωνιστή με το ίδιο όνομα, στη μάχη των Θερμοπύλων.

Η δυνατότητα αυτή που έδωσε ο Σόλων στον λαό να μπορεί δηλαδή να δικάζει, θεωρείται κομβικής σημασίας για την εγκαθίδρυση αργότερα της Δημοκρατίας από τον Εφιάλτη και τον Αρχέστρατο στην αρχαία Αθήνα.

Από αυτό και μόνον μπορεί κανείς να συμπεράνει πόσο σημαντικό είναι να αποδίδεται η δικαιοσύνη στα δικαστήρια, τουλάχιστον για όλους αυτούς που αδικούν τον λαό, από την οποιαδήποτε θέση ισχύος μπορεί να κατέχουν απέναντί του.

Που αδικούν τον λαό από την οποιαδήποτε θέση ισχύος μπορεί να κατέχουν απέναντί του, είτε στον τομέα της πολιτικής, είτε στον τομέα της οικονομίας, είτε σε οποιοδήποτε άλλο τομέα που εν ολίγοις τους δίνετε η δυνατότητα για κάτι τέτοιο.

Και προτείνουμε για την εποχή μας και την Ελλάδα να αποδίδεται η δικαιοσύνη ως προς αυτούς τους συγκεκριμένους παραβάτες για τον ίδιο λόγο, δηλαδή για να φοβούνται πολύ αυτοί που θα ήθελαν και θα μπορούσαν να αδικήσουν μελλοντικά τον λαό από τη θέση τους, σύμφωνα μάλλον περισσότερο πια με την νομοθεσία μας και λιγότερο ή όχι και τόσο με την καλή μας την καρδιά, όσο σκληρό κι αν όχι απλά αυτό φαίνεται αλλά κι επιπλέον είναι.

Ο Πλούταρχος αναφέρει για τον Εφιάλτη ότι ενέπνεε φόβο στους ολιγαρχικούς και ότι ήταν άκαμπτος στην απαίτηση ευθυνών και την καταδίωξη αυτών που αδικούσαν τον λαό.

Αδιάφθορος και δίκαιος προς την πολιτεία, τον αναφέρει ο Αριστοτέλης.

Φτωχός αλλά αξιοπρεπής και ότι ποτέ δεν δέχτηκε την παραμικρή βοήθεια από τους φίλους του, γράφει για αυτόν ο Διόδωρος.

Ο Αιλιανός τον κατατάσσει στους φιλοσόφους, για τη μεγάλη του μόρφωση.

Για τον έτερο Κορυφαίο της εγκαθίδρυσης της Δημοκρατίας στην Αρχαία Αθήνα Αρχέστρατο, γενικά δεν γνωρίζουμε ίσως και τίποτα.

Δεν γνωρίζουμε ίσως και τίποτα εκτός μόνον από το όνομά του και την ηγετική συμμετοχή του στην εγκαθίδρυσή της αυτή.

Στη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας την εξουσία κατείχε η Εκκλησία του Δήμου, η συνέλευση δηλαδή όλων των πολιτών της.

Ο καθένας αντιπροσώπευε αποκλειστικά και μόνον τον εαυτό του, με τον λόγο και την ψήφο του.

Δεν υπήρχαν κόμματα και πλήθος κόσμου που τα εκπροσωπούσε κάποιος ή κάποιοι άλλοι πολίτες.

Στη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας οι πολίτες αποφάσιζαν μόνοι τους κυρίαρχα κι αυτοβούλως, για το κάθε θέμα που πρόκυπτε.

Δεν ήταν δηλαδή οι απόψεις τους κυριαρχούμενες από εκπροσώπους κομμάτων ή άλλους ανθρώπους, ούτε κυριαρχούμενοι οι ίδιοι και η ψήφος τους από οποιουσδήποτε άλλους πολίτες.

Και αυτό ίσχυε για όλα τα ζητήματα που συζητιόντουσαν και ψηφίζονταν στην Εκκλησία του Δήμου.

Ψήφιζαν οι ίδιοι για το κάθε θέμα την κάθε φορά και όχι όπως ψηφίζουν σήμερα για όλα εκτός από την εκλογή τους, οι αντιπρόσωποι βουλευτές των σύγχρονων «δημοκρατιών».

Όλα γινόντουσαν για όλους στην Εκκλησία του Δήμου στα φανερά και αποκλειστικά εκείνη την μία ημέρα της ψηφοφορίας.

Εκείνη την αποκλειστικά μία ημέρα από την ανατολή του ήλιου έως τη δύση του, γίνονταν και η συζήτηση και η ψηφοφορία των θεμάτων.

Δεν υπήρχαν για παράδειγμα καν παρασκήνια που θα μπορούσε εκεί κάποιος πλούσιος «ευγενής», να επηρεάσει κάποια απόφαση κάποιου, που κατείχε κάποια κυριαρχία σε κάποιους άλλους εκπροσωπώντας τους.

Ακόμη κι αν ήθελε κάποιος πλούσιος «ευγενής» να δωροδοκήσει, θα έπρεπε να δωροδοκήσει όλους όσους ψήφιζαν με την ανάταση του χεριού τους, στον χώρο της Πνύκας.

Δηλαδή ολόκληρο το εκλογικό σώμα.

Για τα πολύ σοβαρά θέματα που χρειάζονταν αυξημένη πλειοψηφία και κάποια υποχρεωτική σε πλήθος πολιτών συμμετοχή, η ψηφοφορία ήταν μυστική.

Για όλα αυτά υπήρχε βέβαια κάποια προπαρασκευή από την τότε Βουλή.

Προπαρασκευή για το ποια θα είναι την κάθε φορά τα θέματα προς συζήτηση και ψηφοφορία στην εκκλησία του Δήμου.

Βουλή που όμως αποτελούσε κυρίως το εκτελεστικό όργανο των πολιτών.

Φρόντιζε δηλαδή κυρίως για την εφαρμογή των αποφάσεων της συνέλευσης όλων των πολιτών και λογοδοτούσε μόνο στην ίδια τη συνέλευση.

Δεν νομοθετούσε όπως η σημερινή, η σύγχρονη Βουλή της εποχής μας.

Μόνον η εκκλησία του Δήμου νομοθετούσε και θα έπρεπε να έχει για αυτό κάποια αυξημένη πλειοψηφία, καθώς και κάποια υποχρεωτική σε πλήθος συμμετοχή πολιτών.

Θα μιλήσουμε όμως για τη νομοθεσία τους στο κεφάλαιο «Κβάντα Ελληνικού Συντάγματος», επειδή όλοι οι νόμοι τους είχαν την ισχύ που έχει σήμερα για εμάς το Ελληνικό Σύνταγμα.

Φανερά όμως όπως ξαναγράψαμε, δείχνει ξεκάθαρα την πολύ μεγάλη βαρύτητα που έδιναν σε όλους τους νόμους τους και όχι όπως κάνουμε σήμερα εμείς δίνοντας κατά αυτόν τον τρόπο σημασία, μόνο στους νόμους του Συντάγματος μας.

Θεωρητικά θα μπορούσαν κάποιοι να δοκιμάσουν να δωροδοκήσουν τους ρήτορες και αυτοί κατόπιν με την ευγλωττία τους να προσπαθήσουν να παρασύρουν τους υπόλοιπους Αθηναίους πολίτες προς κάποια κατεύθυνση.

Και αυτό μπορεί να συνέβαινε κάποιες φορές.

Όμως εκτός του ότι οι αρχαίοι Αθηναίοι ήταν αρκετά οξυδερκείς και με τον καιρό γινόντουσαν όλο και πιο έμπειροι στο να αποφεύγουν τα μεγάλα και συνάμα «κούφια» λόγια, **αν κάποιος επιπλέον παρέσερνε την εκκλησία του Δήμου να ψηφίσει μία μη συμφέρουσα πρόταση για τους αρχαίους Αθηναίους, διωκόταν δικαστικώς.**

Ο πολίτης που έκανε την οποιαδήποτε πρόταση, ήταν υπεύθυνος για αυτήν και μετέπειτα όταν πλειοψηφούσε και τον τιμωρούσαν βαριά αν αυτό που πρότεινε στην εκκλησία του Δήμου και ψηφίστηκε, αποδεικνυόταν εκ των υστέρων κατασκευασμένο με δόλο, ή αντίθετο στους ήδη υπάρχοντες νόμους, ή ακόμη και μόνο βλαπτικό για το σύνολο των πολιτών.

Ήταν όμως τόσο φανερά τα πράγματα στη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας που ακόμη και για το τι θα πράξουν για την άμυνά της καθώς και για την εξωτερική πολιτική της και γενικότερα για την ασφάλειά της, μπορούσε κάποιος να το γνωρίζει απευθείας στη φανερή σε όλους τους Αθηναίους πολίτες συζήτηση, στην εκκλησία του Δήμου.

Επίσης να ήξερε επιπλέον ότι αυτήν την πρόταση που συζήτησαν και ψήφισαν υπέρ της εκείνη την ημέρα ήταν υποχρεωμένοι και να την ακολουθήσουν, σύμφωνα με τους αυστηρούς σε αυτά τα θέματα, νόμους τους.

Είχαν και το επιχείρημα για αυτήν τη φανερή σε όλους στάση τής πόλης, ότι όταν αποφάσιζαν κάτι όλοι μαζί, το υποστήριζαν και όλοι μαζί.

Έτσι για παράδειγμα αν οι αρχαίοι Αθηναίοι αποφάσιζαν ψηφίζοντας όλοι μαζί να πραγματοποιήσουν κάποιον πόλεμο, πολεμούσαν και όλοι μαζί, πιο συνειδητοποιημένα και με περισσότερο πάθος, αφού ο πόλεμος ήταν απόφαση της πλειονότητας των πολιτών και της υποχρεωτικής σε κάποιο πλήθος συμμετοχής τους στην Εκκλησία του Δήμου· και όχι απόφαση κάποιου βασιλιά, ενός δηλαδή ανθρώπου και του προσωπικού του πιθανότατα συμφέροντος στο πολίτευμα της μοναρχίας, ίσως όμως κατά αυτόν συμφέροντος και της πόλης του αν δεν φοβόταν· ή λίγων ανθρώπων και του προσωπικού τους πιθανότατα συμφέροντος στο πολίτευμα

της ολιγαρχίας, σίγουρα όμως κατά την πλειοψηφία τους συμφέροντος και της πόλης τους.

Στη Δημοκρατία της Αρχαίας Αθήνας γινόντουσαν όπως γράψαμε όλα στα φανερά, σε μεγάλη δηλαδή αντίθεση με τη σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα όπου στο παρασκήνιο για τα περισσότερα θέματα τα συμφέροντα, είτε ψηφοθηρικά είτε οικονομικά είτε οποιασδήποτε άλλης δοσοληψίας «κάτω από το τραπέζι», δίνουν και παίρνουν.

39 ΚΒΑΝΤΑ ΔΙΑΚΡΙΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΩΝ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Πριν ξεκινήσουμε το κεφάλαιο τούτο να πούμε ότι αυτά που γράψαμε στο μόλις προηγούμενο κεφάλαιο για τη Δημοκρατία της αρχαίας Αθήνας, τα γνωρίζουμε κυρίως από την παράθεση των λειτουργιών της και της φιλοσοφίας της με σκοπό να της ασκηθεί αυστηρότατη κριτική όπου δεν υπήρχε μόνο πόλεμος, μιας και οι συγγραφείς που αναφέρονται σε εκείνη και μας έχει διασωθεί το έργο τους είτε φιλοσοφικά είτε ιστορικά ήταν κατά κανόνα πολέμιοί της.

Και γράφουμε κατά κανόνα δηλαδή συμπεριλαμβάνουμε σε αυτό που μόλις γράψαμε και τις τυχούσες εξαιρέσεις, γιατί δεν μπορούμε να γνωρίζουμε ολόκληρο το έργο των αρχαίων συγγραφέων, που έχει διασωθεί έως τις ημέρες μας.

Σε εκείνους τους πολέμιους συγγραφείς της Δημοκρατίας που γράψαμε στην αρχή του κεφαλαίου, νομίζουμε ότι κατά κύριο λόγο βασίστηκαν και οι άνθρωποι που ως απότοκο για τις σχετικά σύγχρονες επαναστάσεις που βίωσε η ανθρωπότητα αρχικώς του Αμερικανικού Λαού και κατόπιν του Γαλλικού, επέλεξαν ως τρόπο διακυβέρνησης στην εποχή τους την αντιπροσωπευτική δημοκρατία.

Ή ίσως -για να γίνουμε φανερά αρκετά πιο αιχμηροί- και εκεί να βρήκαν τα επιχειρήματά τους, για να πείσουν με σκοπιμότητα την αναγκαιότητα μιας τέτοιας διακυβέρνησης είτε τότε, είτε ακόμη και τώρα στη σύγχρονη πλέον εποχή, προκειμένου να ικανοποιηθεί κυρίως η άρχουσα τάξη των σύγχρονων «ευγενών».

Πολλές φορές όμως μια κατά τη γνώμη μας λάθος εκτίμηση με τα επιχειρήματά της που προτείνετε από κάποιους ανθρώπους στους γύρω τους ή και ευρύτερα, συμβαίνει αφού πρώτα με παρόμοιο τρόπο ίσως από αφέλεια, έχουν πείσει τους ίδιους τους εαυτούς τους με εκείνη.

Φυσικά όμως και μπορεί να υποτιμάμε εκείνους και να υπερτιμάμε τους εαυτούς μας, ή τις όποιες γνώσεις μιας εποχής πολύ μεγάλης πληροφόρησης.

Το γεγονός συνεχίζουμε ότι τα γραπτά κείμενα των αρχαίων Ελλήνων που διασώθηκαν έως σήμερα, στη συντριπτική τους πλειονότητα είναι έργα συγγραφέων προσκείμενων στην αριστοκρατία της εποχής τους για κάποιους όπως τον φιλόσοφο Πλάτωνα διασωσμένα ακόμη και όλα τα έργα τους, κάτι φαίνεται να σημαίνει.

Ακόμη περισσότερο πόσο μάλλον όταν για συγγραφείς που ενστερνίζονταν τα Δημοκρατικά πρότυπα μας διασώθηκαν από ελάχιστα κείμενά τους έως καθόλου, όποιο κι αν ήταν το περιεχόμενό τους δηλαδή ακόμη και απλά φιλοσοφικό, ή με ευρύτητα στην ορολογία μας για να γράψουμε με άνεση επιστημονικό.

Να αναφέρουμε επίσης ότι τα έργα του Πλάτωνα φανερά στερούνται στην ουσία τους οποιαδήποτε επιστημοσύνη, όμως αναγνωρισμένα έχει γράψει πολλά καλά και πραγματικά σπουδαία πράγματα, ή τουλάχιστον ακόμη και για τους σύγχρονους πολέμιούς του εξαιρετικά ενδιαφέροντα για να τα ξεφυλλίζουν για καιρό όσο δεν πάει άλλο.

Να επισημάνουμε όμως ότι ακόμη και για τα πιο ιερά κείμενα των δεξιών, των αριστερών, των κεντρώων, των ολιγαρχικών, των Δημοκρατικών ή κατά τη γνώμη μας και των οποιονδήποτε θρησκειών, πάλι κατά τη γνώμη μας το χρή-

σιμο είναι να τα αντιμετωπίζει κανείς ως απόψεις και ας ελπίσουμε ότι θα είναι για τον βίο του και χρήσιμες αυτές οι απόψεις.

Για να γελάσουμε το χρήσιμο όλων των παραπάνω κειμένων είναι να τις αντιμετωπίζει κανείς ως απόψεις εκτός από τις δικές μας απόψεις, που το χρήσιμο είναι να τις ενστερνιστεί ακόμη και ο ίδιος ο μη απόλυτος στη ζωή του άνθρωπος απόλυτα, φανερά βέβαια αστειευόμαστε.

Όλα αυτά δημιουργούν τουλάχιστον υποψίες για διαχρονικά σκόπιμη προσπάθεια αποσιώπησης από τους αριστοκρατικού βίου και φιλοσοφίας ανθρώπους, για τα πεπραγμένα και του φιλοσοφικού βάθους ή και απλά των επιχειρημάτων γενικότερα, υπέρ της Δημοκρατίας.

Εν αντιθέσει με τις και δικές μας προηγούμενες υποψίες, με βεβαιότητα η στάση των Δημοκρατικού βίου και φιλοσοφίας ανθρώπων, σε καμία περίπτωση δεν λειτούργησε ούτε καν κάποια οποιαδήποτε στιγμή της ζωής τους παρομοίως.

Παρομοίως δηλαδή καίγοντας ή αποσιωπώντας οποιαδήποτε έργα, οποιουδήποτε ανθρώπου, οτιδήποτε και αν πρότεινε γράφοντας.

Απεναντίας τη διαφορετική άποψη τη θεωρούσαν και τη θεωρούν ακόμη, μεγάλο κέρδος για την πολιτεία που θεωρούνται πολίτες της.

Σε αυτά εν ολίγοις τα πλαίσια και θυμίζοντας και πάλι ότι διατηρούνται οι γενικά παραδεκτοί ορισμοί της σύγχρονης εποχής, αναφέρουμε ότι γράφει η Βικιπαίδεια:

*«**Η Δημοκρατία** είναι το πολίτευμα όπου η εξουσία πηγάζει από τον λαό, ασκείται από τον λαό και υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού.*

Κεντρικό χαρακτηριστικό της δημοκρατίας είναι η λήψη αποφάσεων με ψηφοφορία των πολιτών (στην **άμεση δημοκρατία**, στις εκλογές ή στα δημοψηφίσματα) ή (η λήψη αποφάσεων) κάποιων αντιπροσώπων τους (στην **αντιπροσωπευτική δημοκρατία**).

Οι ακρογωνιαίοι λίθοι της περιλαμβάνουν την **ελευθερία του συνέρχεσθαι και του λόγου**, την **κοινωνική ισότητα**, τη **συμμετοχή στα κοινά** και το **δικαίωμα στη ζωή**.»

Η **Ελευθερία του συνέρχεσθαι** είναι το δικαίωμα των πολιτών ελεύθερα, να συγκεντρώνονται ειρηνικά για να εκφράσουν τις απόψεις τους.

Η **Ελευθερία του λόγου** είναι μία αρχή που υποστηρίζει την ελευθερία ενός ατόμου ή μιας κοινότητας, να εκφράζει τις απόψεις και τις ιδέες του χωρίς φόβο αντίρρησης, λογοκρισίας, ή νομικής κύρωσης.

(σ.σ. Ο όρος **«ελευθερία έκφρασης»** χρησιμοποιείται μερικές φορές συνώνυμα, αλλά περιλαμβάνει κάθε πράξη συζήτησης, παραλαβής και διάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, ανεξάρτητα από το χρησιμοποιούμενο μέσο.)

Η **Αρχή της Ισότητας** είναι η κατάσταση στην οποία όλα τα άτομα σε μια συγκεκριμένη κοινωνία έχουν ίσα δικαιώματα και ελευθερίες, συμπεριλαμβανομένων **των πολιτικών δικαιωμάτων** και της **ισότητας ευκαιριών** και είναι η **βασική αρχή για το δημοκρατικό πολίτευμα**.

Σύμφωνα με τις **αρχές της ισότητας**, σε μία κοινωνία θα πρέπει να τηρούνται οι αξίες της **Ισονομίας** (ισότητα των ανθρώπων απέναντι στο νόμο), της **Ισοπολιτείας** (ίση πρόσβαση και συμμετοχή όλων στα δημόσια αξιώματα και τις αρχές), της **Ισοκρατίας** (το κράτος ανήκει εξ' ολοκλήρου σε όλους τους πολίτες) και της **Ισηγορίας** (ισότιμη ελευθερία του λόγου).

Η **κοινωνική ισότητα** απαιτεί την απουσία επιβεβλημένων ορίων κοινωνικής τάξης ή κάστας και την ίση αντιμετώπιση σε άτομα με διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Σύμφωνα με την **κοινωνική ισότητα** όλοι οι άνθρωποι είναι ισάξιοι ανεξαρτήτου φύλου, εθνικότητας, ηλικίας, σεξουαλικού προσανατολισμού, κοινωνικής τάξης, εισοδήματος, γλώσσας, θρησκείας, ιδεολογίας και κατάστασης της υγείας τους.

Το **δικαίωμα στη ζωή** είναι θεμελιώδες δικαίωμα για την ανθρώπινη ύπαρξη.

Είναι δε ευρέως αναγνωρισμένο στο 3ο άρθρο της Οικουμενικής Διακήρυξης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα:

«Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την προσωπική του ασφάλεια».

Προστατεύεται επιπλέον στο 2ο άρθρο του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην ενότητα της Αξιοπρέπειας:

α) *«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στη ζωή».*

β) *«Κανείς δεν μπορεί να καταδικασθεί στην ποινή του θανάτου ούτε να εκτελεσθεί».*

«Η άμεση Δημοκρατία γνωστή και υπό τον όρο καθαρή δημοκρατία αποτελεί έναν τύπο δημοκρατίας και θεωρίας πολιτικών δικαιωμάτων, όπου η εξουσία εδράζεται στη συνέλευση όλων των πολιτών που συμμετέχουν σε αυτήν.

Η άμεση Δημοκρατία έλκει την καταγωγή της από την Αθηναϊκή Δημοκρατία της κλασσικής εποχής, όπου η εκκλησία του δήμου (η συνέλευση όλων των πολιτών της Αθηναϊκής πόλης-κράτους) λάμβανε τις πολιτικές αποφάσεις και για

την εκτέλεσή τους όριζε κάποιους αξιωματούχους, άμεσα ανακλητούς και ελέγξιμους, με περιορισμένη διάρκεια θητείας, προκειμένου να μην «επαγγελματοποιηθούν» ως πολιτικοί ηγέτες.

Για τον ίδιο λόγο (να μην «επαγγελματοποιηθούν»), η μεγάλη πλειονότητα των αξιωματούχων επιλεγόταν με κλήρωση ανά τακτά χρονικά διαστήματα, από το σύνολο των συμμετεχόντων στην εκκλησία του δήμου.

Σύμφωνα με αυτή (την Αθηναϊκή Δημοκρατία) αφού η διαβίωση όλων των πολιτών (από τη γέννηση ως το θάνατό τους) διέπεται από νόμους, οι πολίτες είναι οι μόνοι υπεύθυνοι ώστε να διαμορφώσουν τους νόμους που τους αξίζουν, σύμφωνα με τις κοινές τους πεποιθήσεις (δόξες), τα κοινά τους συμφέροντα και οφείλουν να τους τηρούν.

Αποτέλεσμα της εφαρμογής της Δημοκρατίας είναι αυτό που σήμερα αποκαλούμε πολιτισμό.

Πολιτισμός είναι οτιδήποτε παρέχεται απρόσκοπτα σε όλους και έχει ως αποτέλεσμα τον εξωραϊσμό τους.

Δεν είναι πολιτισμός ό,τι παράχθηκε στις βασιλικές ή τυραννικές ή αυτοκρατορικές κλειστές αυλές, ή είναι κτήμα εξειδικευμένων ή λίγων για τον εξωραϊσμό τους ή την επαγγελματική τους αποκατάσταση.

Ο εκπολιτισμός σε τέτοιο πληθυσμιακό μέγεθος δεν συνέβη πουθενά αλλού στον κόσμο (τουλάχιστον μέχρι την καθιέρωση της «βασικής» εκπαίδευσης περί τον 18 αιώνα), παρά μόνο στην Αθήνα της Δημοκρατίας.

Δικαιοσύνη, Συγγράμματα, Συμπόσια, Εορτές, Αγώνες, Φιλοσοφία, Θέατρο, εφαρμοσμένες τέχνες, δηλαδή οι αρχές όλων των επιστημών, κατέστησαν ελεύθερες σε όλους για πρώτη φορά στην Αθηναϊκή Δημοκρατία.

Βασιλείς, τύραννοι, αυτοκράτορες, ευγενείς, μπορεί να κατείχαν τμήματα των τεχνών αλλά δεν είχαν πολίτες να τις επωφεληθούν, να τις βελτιώσουν και να βελτιωθούν.

Το πολίτευμα της αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας δεν πρέπει να συγχέεται με τη σύγχρονη «αντιπροσωπευτική» δημοκρατία (ή κοινοβουλευτισμό) καθώς διαφέρουν μεταξύ τους σε πολλά ουσιαστικά σημεία, που τα καθιστούν πρακτικά ξένα μεταξύ τους.»

«Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία είναι το πολίτευμα όπου κυβερνούν οι αντιπρόσωποι του λαού.

Ο λαός μπορεί και εκλέγει ανά τακτά χρονικά διαστήματα, αναλόγως με τον ακριβή τύπο του πολιτεύματος, πρόεδρο, πρωθυπουργό, βουλευτές κλπ.

Οι αντιπρόσωποι πρέπει να υπηρετούν τα συμφέροντα των πολιτών και να ασκούν είτε την εκτελεστική, είτε τη νομοθετική εξουσία.

Η διάκριση των εξουσιών είναι θεμελιώδης αρχή του κράτους δικαίου, βεβαίως και της δημοκρατίας.»

Οι εξουσίες διακρίνονται σε νομοθετική που αφορά τη θέσπιση των νόμων και ασκείται από τη βουλή.

Σε εκτελεστική ή διοικητική που αφορά την εφαρμογή των νόμων και ασκείται από την κυβέρνηση.

Και σε δικαστική, που αφορά την επίλυση των διαφορών από την εφαρμογή των νόμων και ασκείται από τα δικαστήρια.

Μία τέταρτη εξουσία στις σύγχρονες κοινωνίες λέγεται ότι αποτελούν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τέτοια η δύναμή τους.

Θα μπορούσαμε να προσθέσουμε πολύ εύκολα εμείς και την **οικονομική εξουσία**.

Την εξουσία δηλαδή που γεννάται σε μια πολιτεία όταν υπάρχουν πολύ έντονες οικονομικές ανισότητες.

Και είναι εκείνη η εξουσία που ασκούν τουλάχιστον στις επιλογές των φτωχών πολιτών οι έχοντες σε σχέση με εκείνους υπερβολικά πολλά χρήματα, όταν για παράδειγμα θέτουν όρους για να παρέχουν θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματά τους, όπως αυτά της στέγασης, της εργασίας, του ρεύματος, του νερού και άλλα παρόμοια τέτοια.

«Στην αντιπροσωπευτική δημοκρατία οι εκλογές ανάδειξης αντιπροσώπων αποτελούν συνήθως την κύρια μέθοδο συμμετοχής των πολιτών στη λήψη αποφάσεων, σε αντιδιαστολή με την άμεση δημοκρατία που η εξουσία εδράζεται στη συνέλευση όλων των πολιτών που συμμετέχουν σε αυτήν.»

Να πούμε ακόμη ότι οι σύγχρονες δημοκρατίες τού λεγόμενου δυτικού κόσμου, κατατάσσονται στις αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες και ειδικότερα έχει επικρατήσει να λέγονται φιλελεύθερες ή αστικές δημοκρατίες.

Γράφει η Βικιπαίδεια:

«Θεμέλιο της αστικής ή φιλελεύθερης δημοκρατίας είναι το σύνταγμα, το οποίο προβλέπει διάκριση των εξουσιών σε ανεξάρτητα όργανα και εγγύηση των θεμελιωδών ατομικών δικαιωμάτων για τους πολίτες, με στόχο κυρίως τον περιορισμό της παρέμβασης του Κράτους στον βίο τους.

*Οι κλασσικές φιλελεύθερες δημοκρατίες συνήθως αντιπα-
ρατίθενται με τις λαϊκές δημοκρατίες, τη συμμετοχική δημο-
κρατία και την άμεση δημοκρατία, ενώ πολιτικά και ιστορικά
αποτελούν εξέλιξη της Συνταγματικής μοναρχίας.»*

Να σχολιάσουμε πράγματι καυστικά το εξέλιξη της Συνταγ-
ματικής Μοναρχίας, με το γεγονός ότι ουσιαστικά ή αν προ-
τιμάτε απλά πρακτικά, δεν αποφασίζει νομοθετώντας η
πλειοψηφία των βουλευτών της βουλής που υποτίθεται ότι
αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα του λαού, αλλά κυρί-
αρχα ο Πρόεδρος του κυβερνώντος κόμματος δηλαδή μόλις
ένας άνθρωπος.

Οι βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος στη συντριπτική
τους πλειονότητα ακολουθούν τη γραμμή που χαράζει ο
πρόεδρός του και όλοι μαζί έχουν την απαραίτητη για να
νομοθετήσουν πλειοψηφία στη βουλή, μιας και έχουν μπο-
ρέσει έτσι να εκλέξουν κυβέρνηση.

*«Εν μέσω του Διαφωτισμού, πρώτα με την Αμερικανική και
στη συνέχεια με τη Γαλλική Επανάσταση, τέθηκε σε φιλελεύ-
θερο πλαίσιο το αίτημα της κατάργησης της μοναρχίας και
της διακυβέρνησης από πολιτικούς αντιπροσώπους, εκλεγ-
μένους από μία μερίδα του λαού με δικαίωμα ψήφου.*

***Οι εν λόγω αντιπρόσωποι θα μπορούσαν να εκφρά-
ζουν ανταγωνιζόμενα συμφέροντα και αντιλήψεις στο
εσωτερικό της κοινωνίας, μέσω της προσκόλλησης
τους σε διαφορετικά πολιτικά κόμματα.***

Πλάθοντας το σύστημα αυτό, οι θεμελιωτές του κράτους των
ΗΠΑ απέρριψαν ρητά την άμεση Δημοκρατία ως επιλογή,
πιστεύοντας ότι θα οδηγούσε στην υπερίσχυση των πολυ-
πληθέστερων κατώτερων κοινωνικών τάξεων ή σε χαοτική
αταξία και διαμόρφωσαν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία

ονομάζοντας το νέο πολίτευμα «ρεπουμπλικανικό» και όχι «δημοκρατικό», ώστε να παραπέμπει στο ρωμαϊκό κράτος της ελληνιστικής περιόδου.»

«Ιστορικά σημαντικό παράδειγμα αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, σε κάποιον περιορισμένο βαθμό, αποτελεί η ρωμαϊκή δημοκρατία (res publica), μία αριστοκρατία με λαϊκή επικύρωση.

Δεν επρόκειτο για δημοκρατικό σύστημα, αλλά για μία «λαϊκή» αριστοκρατία, με πολύπλοκους μηχανισμούς ελέγχου και εξισορρόπησης συμφερόντων, που αναπτύχθηκαν στο πέρασμα του χρόνου.»

«Με τον όρο Ρωμαϊκή Δημοκρατία (Λατιν.: Res publica Romana) εννοούμε εκείνη την περίοδο της ρωμαϊκής ιστορίας, κατά την οποία οι Ρωμαίοι εκδιώκοντας τον τελευταίο βασιλιά τους τον Ετρούσκο Λεύκιο Ταρκύνιο, εγκαθίδρυσαν παράλληλα το πολίτευμα της Res Publica.

Η περίοδος αυτή της δημοκρατίας η ρεπουμπλικανική περίοδος, ξεκινά με την εκθρόνιση του τελευταίου Ετρούσκου βασιλιά της Ρώμης, του Ταρκύνιου του Υπερήφανου (Tarquinius Superbus), το 509 π.Χ. και τελειώνει με την επικράτηση του Οκταβιανού επί του Μάρκου Αντώνιου, στη ναυμαχία του Ακτίου το 31 π.Χ.»

«Res Publica» σημαίνει «κοινό πράγμα», όρος που μεταφέρθηκε στα ελληνικά με τη λέξη «δημοκρατία», χωρίς αυτό να σημαίνει την ταύτιση των δύο όρων.

Ή αν προτιμάτε, άλλο κατά τη γνώμη μας ιστορικό παράδειγμα αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, δηλαδή ουσιαστικά αριστοκρατίας με λαϊκή επικύρωση, αποτελεί στο παρελθόν το πολίτευμα στην αρχαία Αθήνα που προέκυψε από τη μεταρρύθμιση του Κλεισθένη το 508 π.Χ., τε-

λευταίας μεταρρύθμισης των Αθηναίων πριν την εγκαθίδρυση της πραγματικής Δημοκρατίας, από τον Εφιάλτη και τον Αρχέστρατο το 462 π.Χ.

Ή και ακόμη νωρίτερα, αυτό που είχε δημιουργηθεί με τη μεταρρύθμιση του Σόλωνα το 594 π.Χ.

Ουσιαστικά η μεταρρύθμιση του Κλεισθένη επέτρεψε εν ολίγοις στους αρχαίους Αθηναίους, να λειτουργήσουν το πολίτευμα της προηγούμενης μεταρρύθμισης του Σόλωνα το 594 π.Χ. βελτιωμένο δημοκρατικότερα, επειδή κυρίως τους απήλλαξε από την επιρροή και εξάρτηση του γένους που υπήρχε έως τότε, αποβάλλοντάς τους αφενός μεν την ψυχολογία της ομάδας, αφετέρου δε βοηθώντας τους να αποκτήσουν σιγά-σιγά τη συνείδηση του ατόμου και του πολίτη.

Να αναφέρουμε εν ολίγοις για το μόλις παραπάνω, ότι η πολιτική και θρησκευτική οργάνωση της κοινωνίας μέχρι τη μεταρρύθμιση του Κλεισθένη, ήταν σε φυλές, φατρίες και γένη.

Τα άτομα έξω από την ομάδα του γένους τους, δεν είχαν πολιτική οντότητα και παρουσία.

Ο Κλεισθένης εν ολίγοις χώρισε και ανέμιξε πολιτικά τα γένη σε νέες διοικητικές διαιρέσεις, που η κάθε μία από αυτές εμπεριέκλειε πολίτες από όλα τα γένη, σε ορισμένο και ίσο ποσοστό μεταξύ τους και έτσι όταν πρόκυπτε κάποιο οποιοδήποτε ζήτημα από κάποιον πολίτη, απευθυνόταν απευθείας στον αρμόδιο για αυτό θεσμό της πολιτείας και όχι πια στον γενάρχη του.

«Λαϊκή δημοκρατία είναι ο επίσημος όρος που χρησιμοποιήθηκε ιστορικά (και χρησιμοποιείται ακόμη σε Κούβα, Κίνα κλπ) ως ονομασία του πολιτειακού καθεστώτος των

κρατών του υπαρκτού σοσιαλισμού, ωστόσο χρησιμοποιείται και από μερικές χώρες που το πολιτικό τους σύστημα δεν έχει καμία σχέση με τον κομμουνισμό, όπως το Μπανγκλαντές.

Συνιστά τον πρώτο τύπο κρατικής οργάνωσης, που οδηγεί στην σοσιαλιστική δημοκρατία, η οποία με τη σειρά της οδηγεί στον κομμουνισμό.

Τα κράτη αυτά αποκαλούνταν στη Δύση ως «κομμουνιστικά», από το όνομα της εκεί επικρατούσας πολιτικής αντίληψης, ενώ θεωρούνται από τον αστικό πολιτικό κόσμο ως ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Ο όρος «κομμουνιστικό κράτος» δεν είναι δόκιμος, αφού η κομμουνιστική κοινωνία είναι εξ ορισμού μία κοινωνία στην οποία οι κοινωνικές τάξεις και το κράτος δε θα υφίστανται, αλλά χρησιμοποιείται κατά κόρον από συντηρητικούς ή φιλελεύθερους συγγραφείς και πολιτικούς επιστήμονες, αναφορικά με τα σοσιαλιστικά αυτά κράτη.

Οι περισσότεροι σοσιαλιστές συγγραφείς τα αποκαλούσαν με άλλους όρους, αναλόγως με τις πολιτικές τους συμπάθειες (π.χ. «σοσιαλιστικό κράτος», «δικτατορία του προλεταριάτου», «εργατικό κράτος», «παραμορφωμένο εργατικό κράτος» και πολλά άλλα).

Ο κομμουνισμός ως έννοια σχετίζεται με μια μορφή κοινωνίας η οποία θα λειτουργεί αμεσοδημοκρατικά και αποκεντρωμένα, με σταδιακή απονέκρωση του κράτους και των κοινωνικών τάξεων.

Ο κομμουνισμός θεωρείται η ανώτερη βαθμίδα εξέλιξης του σοσιαλισμού.

Στον κομμουνισμό η ύπαρξη του κράτους ως μηχανισμού παγίωσης της εξουσίας της άρχουσας τάξης, όπως και οι ίδιες οι κοινωνικές τάξεις είναι πλέον περιττά.

Το ταξικό και εξουσιαστικό δίπολο όλων των προηγούμενων ταξικών κοινωνιών (άρχουσα τάξη και καταπιεζόμενες τάξεις) παύει να υφίσταται, ενώ η κοινωνία οργανώνεται πάνω στην βάση των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών.

Στον κομμουνισμό τα μέσα παραγωγής (γη, εργοστάσια, μεγάλες επιχειρήσεις) αποτελούν κοινωνική/κοινοτική ιδιοκτησία και όχι ατομική, ενώ υφίστανται συλλογική διαχείριση από τους εργαζόμενους/παραγωγούς, με στόχο την κάλυψη των υλικών αναγκών όλων των πολιτών κατά το ρητό «από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

Ως πολιτικός χώρος στο ευρύτερο πλαίσιο της Αριστεράς, ο κομμουνισμός εκφράζει αυτήν την προσδοκώμενη κοινωνία μέσω ενός σοσιαλιστικού λαϊκού κινήματος, το οποίο αντιτίθεται στον καπιταλισμό.»

«Η συμμετοχική δημοκρατία είναι ένας τύπος δημοκρατίας που δίνει έμφαση στην ευρεία εμπλοκή των πολιτών, στη διεύθυνση και διαχείριση των πολιτικών υποθέσεων.

Αν και η ετυμολογία υπονοεί ότι όλα τα πολιτεύματα που αξίζουν την ονομασία δημοκρατία στηρίζονται στη συμμετοχή των πολιτών, οι παραδοσιακές αστικές δημοκρατίες που επικρατούν, τείνουν να περιορίζουν τη συμμετοχή αυτή στη διακυβέρνηση, με τους αντιπροσώπους να αποφασίζουν

για όλα τα ζητήματα, μετατρέποντας έτσι τη διακυβέρνηση σε μία επαγγελματική κοινοβουλευτική ολιγαρχία.

Η συμμετοχική δημοκρατία προσπαθεί να εισάγει στο κοινοβουλευτικό σύστημα κάποια χαρακτηριστικά άμεσης δημοκρατίας, ώστε να διευρύνει το πλήθος των ανθρώπων που έχουν πρόσβαση στις πολιτικές διεργασίες λήψης αποφάσεων, αλλά και να εμβαθύνει αυτή την πρόσβαση.

Ένας στοιχειώδης τύπος συμμετοχικής δημοκρατίας εξασκείται στην Ελβετία όπου, παράλληλα με τις συνήθεις πολιτικές διαδικασίες όπου εμπλέκονται οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι των πολιτών, λαμβάνουν χώρα και τακτικά δημοψηφίσματα για διάφορα ζητήματα.

Στα δημοψηφίσματα αυτά έχει το δικαίωμα να συμμετάσχει το σύνολο των πολιτών.

Έχει υποστηριχθεί ότι μία πιο ισχυρή συμμετοχική δημοκρατία, θα μπορούσε να επεκτείνει αυτό το μοντέλο με κατάλληλη χρήση του Διαδικτύου, για ευκολότερη και ταχύτερη διεξαγωγή ψηφοφοριών σε μαζική κλίμακα (ηλεκτρονική δημοκρατία).»

Να αναφέρουμε ακόμη ότι σε μια χώρα για να εφαρμοστεί η άμεση Δημοκρατία ή και η συμμετοχική Δημοκρατία, θα πρέπει οι πολίτες της να είναι καλά ενημερωμένοι, τουλάχιστον για τα θέματα που αφορούν κάθε φορά τη συμμετοχή τους στη δημόσια διαβούλευση και απόφαση.

Αυτό πια φαίνεται ότι είναι αρκετά πιο εφικτό σήμερα, μέσω του διαδικτύου και του τύπου, ηλεκτρονικού και μη, αλλά κυρίως είναι αρκετά πιο εφικτό λόγω της βάσης των γνώσεων που μπορεί και θα πρέπει να έχει ο κάθε Έλληνας πολίτης, διαμέσου της υποχρεωτικής εκπαίδευσης της χώρας και ας φθάσει αυτή μέχρι και το πανεπιστήμιο.

Το μελλοντικό όφελος που θα προκύψει από την εγκαθίδρυση του πολιτεύματος της άμεσης Δημοκρατίας στην Ελλάδα, θα είναι πραγματικά πάρα πολύ μεγάλο.

Δηλαδή θα είναι πάρα πολύ μεγάλο, σε οποιαδήποτε χώρα συμβεί κάτι παρόμοιο.

Να ξαναγράψουμε ότι έχουμε και χειροπιαστό παράδειγμα για αυτό, από την επίσημα καταγεγραμμένη ανθρώπινη ιστορία.

Η απάντηση στο ερώτημα ποια πόλη και πότε είχε στην παγκόσμια ιστορία τη μεγαλύτερη αίγλη καθώς και με ποιο πολίτευμα, είναι ασφαλώς η πόλη των Αρχαίων Αθηναίων τον 5ο αιώνα π.Χ., τον αποκαλούμενο και χρυσό αιώνα των Αθηναίων, ασφαλώς με πολίτευμα τη Δημοκρατία, ή αν προτιμάτε με τους σύγχρονους όρους, την άμεση Δημοκρατία.

40 ΚΒΑΝΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Επίσης να γράψουμε ότι το Ελληνικό Σύνταγμα, αναφέρει στο πρώτο του άρθρο:

«Θεμέλιο του πολιτεύματος είναι η λαϊκή κυριαρχία.

Όλες οι εξουσίες πηγάζουν από τον Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα».

Ενώ όμως όλες οι εξουσίες πηγάζουν από τον λαό και ασκούνται όπως ορίζει το σύνταγμα, ο πολιτικός φιλελευθερισμός πάλι συνταγματικά, εξασφαλίζει και τα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα του κάθε πολίτη.

Έτσι ως αποτέλεσμα έχουμε ακόμη κι αν οι περισσότεροι αντιπρόσωποι του λαού ήθελαν να παρέμβουν σε κάποιο κατοχυρωμένο συνταγματικά δικαίωμα ενός πολίτη όπως για παράδειγμα το δικαίωμα της ιδιοκτησίας, που όμως τα δικαιώματα που απορρέουν από την ιδιοκτησία δεν μπορούν πάλι συνταγματικά να ασκούνται σε βάρος του γενικού συμφέροντος, να μην μπορούν.

Στην Αρχαία Αθηναϊκή Δημοκρατία όλοι οι νόμοι που υπήρχαν, ίσχυαν για όλους ανεξαιρέτως και μάλιστα υπερίσχυαν των αποφάσεων της εκκλησίας του Δήμου.

Είχαν όλοι δηλαδή την ίδια έννοια και την ίδια ισχύ, με αυτή του σημερινού συντάγματος.

Υπέρτατος νόμος της Αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας που θεσπίστηκε από την πρώτη ημέρα λειτουργίας της, ήταν η λεγόμενη «γραφή παρανόμων».

Και θεσπίστηκε από την πρώτη κιόλας ημέρα λειτουργίας της, προκειμένου να βάλει όριο στην παντοδυναμία του Δήμου, από το πολίτευμα που μόλις εγκαθιδρύθηκε.

Το πολίτευμα που μόλις εγκαθιδρύθηκε δηλαδή τη Δημοκρατία, την άμεση Δημοκρατία με τους σύγχρονους όρους, τη Δημοκρατία με την έννοια του όρου στην Αρχαία Αθήνα.

Ακόμη και στις σύγχρονες αντιπροσωπευτικές δημοκρατίες, χρειάζεται το μέτρο στην παντοδυναμία της πλειοψηφίας των αντιπροσώπων του λαού που αποφασίζουν και σε αυτές το βάζουν οι νόμοι του Συντάγματος.

Όπως ακριβώς καθιερώθηκε και με την επανάσταση στις 3 Σεπτεμβρίου του 1843 το Σύνταγμα στην τότε μοναρχία της Ελλάδας μετατρέποντας την σε Συνταγματική μοναρχία, προκειμένου να βάλει όρια στην παντοδυναμία του μονάρχη.

Αν η εκκλησία του Δήμου λάμβανε μία παράνομη απόφαση, δηλαδή μία απόφαση αντισυνταγματική με τη σημερινή έννοια των νόμων, τότε ο κάθε πολίτης μπορούσε να στραφεί εναντίον της απόφασης αυτής, καταθέτοντας τη λεγόμενη **«γραφή παρανόμων»**.

Έτσι κανείς δεν ήταν υπεράνω του νόμου, ούτε η εκκλησία του Δήμου με τις αποφάσεις της.

Και η εκκλησία του Δήμου είχε σαφέστατο όριό της, τον ισχύοντα νόμο.

Επίσης ο πολίτης που έκανε την παράνομη πρόταση στην αρχαία Αθήνα, διωκόταν δικαστικώς.

Υπήρχε βέβαια διαδικασία εισαγωγής νέων νόμων, καθώς και διαγραφής, αντικατάστασης, ή τροποποίησης παλαιών και αυτή γίνονταν και πάλι με επικύρωση της Εκκλησίας του Δήμου, που όμως ήθελε για την κατοχύρωσή της αυξημένη πλειοψηφία και μία κάποια υποχρεωτική σε πλήθος συμμετοχή από τους πολίτες στην εκκλησία του Δήμου.

Όπως δηλαδή παρόμοια διαδικασία προβλέπεται και σήμερα για την αναθεώρηση του συντάγματός μας, από τους αντιπροσώπους όμως του λαού.

Οι δικαστές προέρχονταν κάθε χρόνο με κλήρωση από όλους τους Αθηναίους πολίτες και ήταν σε πλήθος έξι χιλιάδες.

Αφού άκουγαν πολλοί μαζί για την κάθε δίκη και τις δύο πλευρές, για τις πιο απλές γενικώς δίκες χρειάζονταν διακόσιοι ένας (201) δικαστές, δίκαζαν όλοι μαζί έχοντας ο καθένας για τον εαυτό του μία ψήφο, είτε υπέρ του κατηγορούμενου είτε υπέρ του κατηγορουμένου.

Επίσης διωκόταν και ο πολίτης που γενικά πρότεινε την ψήφιση ανάρμοστου ή βλαβερού για την αρχαία Αθήνα νόμου, αν φυσικά εκείνος κατοχυρωνόταν από την εκκλησία του Δήμου.

Η δίωξη του πολίτη που πρότεινε τον ανάρμοστο νόμο και ψηφίστηκε από την εκκλησία του δήμου, μπορούσε να συμβεί για το χρονικό όριο του ενός έτους, από την ψήφισή του.

Ο νόμος όμως μπορούσε να ακυρωθεί και μετέπειτα.

Ακόμη στην αρχαία Αθήνα ήδη από τη μεταρρύθμιση του Σόλωνα, υπήρχαν πολύ αυστηροί νόμοι για όσους συνωμοτούσαν για την ανατροπή του πολιτεύματος.

Προέτρεπε δε τους πολίτες να πάρουν τα όπλα, σε απόπειρα κατάλυσής του.

Σε περίπτωση εμφυλίου αγώνα για την κατάλυση του πολιτεύματος, έκανε νόμο που έλεγε ότι όποιος δεν πάρει τα όπλα και δεν ταχθεί με τη μία ή με την άλλη πλευρά, να στερείται τα πολιτικά του δικαιώματα και να μην έχει δικαίωμα να συμμετέχει στα κοινά.

Οι ουδέτεροι δηλαδή έχαναν τα πολιτικά τους δικαιώματα.

Συνεχίστηκε και κατά τη διάρκεια της Δημοκρατίας του Εφιάλτη το ίδιο αυστηρό πνεύμα των νόμων για τους συνωμότες της ανατροπής του πολιτεύματος, για το πολίτευμα της Δημοκρατίας όμως.

Για την δε υπεράσπιση της Δημοκρατίας, υπήρχε και το μέτρο του οστρακισμού για όποιον γίνονταν πολύ δημοφιλής, επειδή μπορούσε δυνητικά να γίνει τύραννος και να την καταλύσει.

Το σύγχρονο Ελληνικό Σύνταγμα αναφέρει υπερασπιζόμενο την ισχύ του στο άρθρο 120 (Ακροτελεύτια διάταξη):

«1. Το Σύνταγμα αυτό που ψηφίστηκε από την Ε' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων υπογράφεται από τον Πρόεδρό της, δημοσιεύεται από τον προσωρινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως με διάταγμα που προσυπογράφεται από το Υπουργικό Συμβούλιο και αρχίζει να ισχύει από τις ένδεκα Ιουνίου 1975.

2. Ο σεβασμός στο Σύνταγμα και τους νόμους που συμφωνούν με αυτό και η αφοσίωση στην Πατρίδα και τη Δημοκρατία αποτελούν θεμελιώδη υποχρέωση όλων των Ελλήνων.

3. Ο σφετερισμός με οποιονδήποτε τρόπο της λαϊκής κυριαρχίας και των εξουσιών που απορρέουν από αυτή, διώκεται μόλις αποκατασταθεί η νόμιμη εξουσία, οπότε αρχίζει και η παραγραφή του εγκλήματος.

4. *Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντισταθούν με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.»*

Αναφέρουμε ξανά ότι:

«Θεμέλιο της αστικής ή φιλελεύθερης δημοκρατίας είναι το σύνταγμα, το οποίο προβλέπει διάκριση των εξουσιών σε ανεξάρτητα όργανα και εγγύηση των θεμελιωδών ατομικών δικαιωμάτων για τους πολίτες της, με στόχο κυρίως τον περιορισμό της παρέμβασης του Κράτους στον βίο τους.»

Στα ολοκληρωτικά καθεστώτα δεν υπάρχει διάκριση των εξουσιών και τα θεμελιώδη ή ανθρώπινα ατομικά δικαιώματα, καταστρατηγούνται.

Ο μαρξισμός στο πρώτο ενδιαμέσο στάδιό του, πριν από τον κομμουνισμό και πριν τη σοσιαλιστική δημοκρατία, δεν αναγνωρίζει ως αξία τη διάκριση των εξουσιών, ούτε το σύστημα των εγγυήσεων του κράτους δικαίου.

Δηλαδή το σύστημα εγγυήσεων κατά της κρατικής αυθαιρεσίας και υπέρ της ατομικής και πολιτικής ελευθερίας.

Θεωρεί πως η διάκριση των εξουσιών, περιορίζει την πολιτική εξουσία, η οποία είναι η κινητήρια δύναμη της ιστορικής εξέλιξης.

Σύμφωνα με αυτόν όποιος την κατέχει, θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα της απεριόριστης άσκησής της.

Στην προκειμένη περίπτωση δηλαδή, να έχει την απεριόριστη άσκησή της, ο γενικός γραμματέας του κόμματος.

Δηλαδή αντί για μονάρχης, να λέγεται γενικός γραμματέας. Να αναφέρουμε ως υπενθύμιση, ξανά κάτι από τη Βικιπαίδεια:

«Λαϊκή δημοκρατία είναι ο επίσημος όρος που χρησιμοποιήθηκε ιστορικά (και χρησιμοποιείται ακόμη σε Κούβα, Κίνα κλπ) ως ονομασία του πολιτειακού καθεστώτος των κρατών του υπαρκτού σοσιαλισμού, ωστόσο χρησιμοποιείται και από μερικές χώρες που το πολιτικό τους σύστημα δεν έχει καμία σχέση με τον κομμουνισμό, όπως το Μπανγκλαντές.

Συνιστά τον πρώτο τύπο κρατικής οργάνωσης, που οδηγεί στην σοσιαλιστική δημοκρατία, η οποία με τη σειρά της οδηγεί στον κομμουνισμό».

Όμως μια σοσιαλιστική δημοκρατία ενσωματώνει στοιχεία της αστικής δημοκρατίας όπως τη διάκριση των εξουσιών, την κατοχύρωση των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών και την ύπαρξη πολλών και αντιτιθέμενων πολιτικών οργάνων.

Γράφει σε άρθρο του ο κ. Αντώνης Μανιτάκης, Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης:

«Η διάκριση των εξουσιών με την πολιτική της σημασία και άρα με την οργανική θεσμική έννοια του όρου είναι δημιούργημα της αστικής επανάστασης και άρα σχετικά πρόσφατο φαινόμενο.

Με την ουσιαστική ή λειτουργική όμως σημασία του όρου, η ιδέα είναι πολύ παλιά, και απαντάται στον Αριστοτέλη, ο οποίος διέκρινε τρία μέρη στην Πολιτεία, ένα που σκέφτεται και αποφασίζει για τα κοινά, ένα που

ασχολείται με τις Αρχές της διοίκησης και ένα που δικάζει.

(...)

Για να εκπληρωθούν οι τρεις αυτές διαφορετικές, ποιοτικά, λειτουργίες του κράτους, με τρόπο που να αποτρέπεται ο δεσποτισμός και η κατάχρηση της εξουσίας με τη συγκέντρωσή τους σε ένα πρόσωπο ή σε ένα κρατικό όργανο, θα πρέπει -κατά τη φιλελεύθερη αντίληψη του κράτους και τη συνταγματική οργάνωση της εξουσίας του- κάθε λειτουργία να έχει ανατεθεί σε διαφορετική κρατική εξουσία και να ασκείται από διαφορετικό κρατικό όργανο.

(...)

Δεσποτική χαρακτηρίζει ο Μοντεσκιέ(1689-1755) κάθε διακυβέρνηση που δεν γνωρίζει την κατάτμηση και εξισορρόπηση των εξουσιών, μέθοδος που διασφαλίζει την κοινωνική ισορροπία μεταξύ των τάξεων και επιβάλλει στον τρόπο διακυβέρνησης τη μετριοπάθεια.

Τέτοιες ήταν οι θεοκρατικές, οικουμενικές αυτοκρατορίες, της Δύσης και της Ανατολής, όπως η ρωμαϊκή, η βυζαντινή και η Οθωμανική ή παπική κ.ά.

Την αρνούνταν ακόμη τα απολυταρχικά καθεστώτα καθώς και τα πρώην σοσιαλιστικά πολιτικά καθεστώτα, **τα οποία οικοδομούσαν την κρατική εξουσία στην αρχή της ενότητάς της και όχι της διαίρεσης ή της κατάτμησής της, σε διάφορες εξουσίες.**

Την αρνούνται τέλος, μόνιμα ή περιστασιακά, τα αυταρχικά και τα δικτατορικά πολιτικά καθεστώτα, τα θεοκρατικά ή τα μονοκομματικά.

(...)

Ακριβό δημιούργημα του φιλελεύθερου συνταγματισμού, η αρχή του διαχωρισμού ή της διάκρισης των εξουσιών και η συνεχόμενη λειτουργική διαφοροποίησή τους, έχουν ιστορικά ταυτιστεί, παράλληλα με την άρνηση του δεσποτισμού και της απολυταρχίας, με την έννοια του συντάγματος και της συνταγματικής εξουσίας.

Καταγράφηκε άλλωστε η ιδέα αυτή ρητά στο άρθρο 16 της γαλλικής «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη» του 1789, που όριζε ότι «κάθε κοινωνία, στην οποία δεν είναι εξασφαλισμένη η προστασία των δικαιωμάτων ούτε καθορισμένη η διάκριση των εξουσιών, δεν έχει διόλου Σύνταγμα».

Κατά τη διακήρυξη, σύνταγμα και διάκριση των εξουσιών ταυτίζονται, δεν νοείται το ένα χωρίς το άλλο, δεν υπάρχει καν σύνταγμα όταν δεν υπάρχει διάκριση των εξουσιών.

Δεν είναι το Σύνταγμα που δημιουργεί τη διάκριση των εξουσιών, είναι η διάκριση που δημιουργεί Σύνταγμα και το χαρακτηρίζει ως τέτοιο.

Η διαφοροποιημένη άσκηση της μίας και ενιαίας κρατικής εξουσίας, προς τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις, που αποκαλούνται κρατικές λειτουργίες, από τρία διαφορετικά κρατικά όργανα (ή κατ' ιδίαν εξουσίες)· θεωρήθηκε θεμελιώδους σημασίας θεσμική εγγύηση για τον περιορισμό της εξουσίας και την περιστολή της κρατικής αυθαιρεσίας.

Γι' αυτό και αποτέλεσε και αποτελεί, την ιδεολογική σημαία του πολιτικού φιλελευθερισμού, την πρωταρχική εγγύηση της ατομικής ελευθερίας.»

Ακόμη για τους περιορισμούς των περιορισμών των δικαιωμάτων του πολίτη, υπάρχει στο σύνταγμα η **αρχή της αναλογικότητας**.

Με λίγα λόγια αυτή η αρχή εξετάζει αρχικά αν το μέτρο που λαμβάνει το κράτος, είναι κατάλληλο για ένα σκοπό που έχει θέσει (**καταλληλότητα**).

Αν υπάρχει λιγότερο περιοριστικό μέτρο, που μπορεί να επιτύχει αυτόν το σκοπό (**αναγκαιότητα**).

Και αν τελικά το μέτρο είναι δυσανάλογο του σκοπού (**αυστηρή έννοια αναλογικότητας**).

«Πιο συγκεκριμένα ένας περιορισμός σύμφωνος με τις αρχές της καταλληλότητας και της αναγκαιότητας, πρέπει επιπλέον να τελεί υπό μία εύλογη σχέση με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Η εύλογη σχέση ερμηνεύεται ως μία στάθμιση, κατά την οποία ο κατάλληλος κι αναγκαίος περιορισμός δε θα πρέπει να έχει ως απότοκο περισσότερα μειονεκτήματα για τα δικαιώματα του πολίτη, από τα πλεονεκτήματα που θα επιφέρει για την προστασία των δικαιωμάτων στην οποία αποβλέπει.

Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η με την αυστηρή έννοια αναλογικότητα, αποσκοπεί στην εφαρμογή του κατάλληλου κι αναγκαίου εκείνου περιορισμού, που θα απέβλεπε στην όσο πιο αποτελεσματική προστασία του δημοσίου συμφέροντος, με τον όσο πιο ήπιο αντίκτυπο στους υπόλοιπους τομείς.»

(<https://www.offlinepost.gr> σε άρθρο της κας Συμέλας Θεοδοσιάδου επί πτυχίου φοιτήτρια της Νομικής κατά τη συγγραφή του, για την αρχή της αναλογικότητας στο Ελληνικό Σύνταγμα).

41 ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ, ΣΥΝΤΑΓΜΑ - ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Να αναφέρουμε ξανά ότι τα τρία κυρίως πολιτεύματα που έχουν προκύψει στην ανθρώπινη ιστορία που γνωρίζουμε και έχουν προκύψει και με αυτήν τη σειρά, είναι η **μοναρχία**, η **ολιγαρχία** και η **Δημοκρατία**.

Γράφουμε στην ανθρώπινη ιστορία που γνωρίζουμε, γιατί υπάρχουν πληροφορίες κι ενδείξεις ότι στο πολύ μακρινό παρελθόν, υπήρχε μία εποχή όπου κυριαρχούσε η **αγάπη** και το **δίκιο**, η εποχή του **χρυσού γένους** κατά τον **Ησίοδο** και ισχυριζόμαστε ότι εκεί τείνουν γενικά και οι σημερινές ανθρώπινες κοινωνίες.

Χρειάζονται όμως για να το επιτύχουν αυτό, πραγματικά πολύ χρόνο.

Όταν κυριαρχεί από όλους τους ανθρώπους για όλους τους συνανθρώπους τους η αγάπη και το δίκιο, μικρή σημασία νομίζουμε για την πρακτικότητα της ζωής παίζουν τα πολιτεύματα.

Όμως το Δημοκρατικό πολίτευμα καθώς και η εφαρμογή του, είναι αποτέλεσμα της αγάπης και του δίκαιου από όλους τους ανθρώπους της κοινωνίας μας, προς όλους τους συνανθρώπους τους, συνάμα και τον εαυτό τους.

Πάρα ταύτα αναφέρει χαρακτηριστικά ο Χρήστος Γ. Ρήγας στο υπέροχο βιβλίο του **«Η Δημοκρατία του Εφιάλτη (Η εξουσία των πολιτών)»**, όπως έχουμε ήδη γράψει:

«Η επικράτηση του ενός ή του άλλου πολιτεύματος (μοναρχίας, ολιγαρχίας, Δημοκρατίας) δεν ήταν αποτέλεσμα κοινής

*συμφωνίας και συναίνεσης όλων των πολιτών, αλλά η **ΕΠΙ-ΒΟΛΗ** της θέλησης της οικονομικά και κοινωνικά κυρίαρχης τάξης, πάνω στο σύνολο της κοινωνίας».*

Ενώ να συμπληρώσουμε βέβαια εμείς, ότι θα έπρεπε να είναι αποτέλεσμα κοινής συμφωνίας και συναίνεσης όλων των πολιτών και έτσι εκτιμούμε ότι θα γίνει στο όχι και πολύ μακρινό μέλλον.

Αν θέλει κανείς από ανθρωπισμό να «σώσει» όλους τους ανθρώπους της Γης, δεν πειράζει.

Απεναντίας θα λέγαμε ότι είναι πολύ ωραίο.

Είναι πολύ ωραίο τουλάχιστον ως συναίσθημα.

Αρκεί όμως να καταλάβει ο ίδιος και να χαίρεται για αυτό, ότι θα πρέπει και οι γύρω του να θέλουν να τους «σώσει» και όχι για παράδειγμα να θέλουν να το κάνουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους, ή διάφορα αγόρια να τους σώσει η όμορφη κοπέλα της γειτονιάς τους, ιδανικά δίνοντάς τους το φιλί της ζωής, αστειευόμαστε.

Αυτό σημαίνει ελευθερία και δικαιώματα για όλους, όλες, όλα.

Μερικές φορές όταν οι άνθρωποι αντιληφθούν ότι κάποιος προσπαθεί να τους μάθει κάτι χωρίς να το θέλουν, αντιδρούνε.

Ενοχλούνται ακόμη κι αν αυτό είναι κάτι για το καλό τους.

Κάποιοι από αυτούς εάν καταλάβουν ότι αυτός ο άνθρωπος υπερβαίνει τα όρια της επιτρεπόμενης αλληλεπίδρασης μαζί τους, μπορεί να αντιδράσουν τόσο έντονα έως και να τον μισήσουν.

Είναι πολύ σημαντικό πράγμα ο σεβασμός της επιλογής ενός ανθρώπου στο αποκλειστικό του δικαίωμα για το τι θα κάνει, όσον αφορά για παράδειγμα κάτι που του προτείνετε ή που θα έπρεπε να του προτείνετε και όχι σε κάτι που με τον τρόπο που χρησιμοποιείται, τελικά του επιβάλλεται.

Λέγεται ότι «ουδείς ασφαλέστερος εχθρός του ευεργετηθέντος αχαρίστου» και αποδίδεται συνήθως στον Ηράκλειτο, αλλά δεν φαίνεται να υπάρχει αυτό το απόφθεγμα, σε κάποιο οποιοδήποτε σωσμένο στην εποχή μας απόσπασμά του.

Υπάρχει όμως ως Ελληνική γενικώς παραδεκτή άποψη, ειδικά του προηγούμενου από τον τωρινό αιώνα.

Ίσως και να συμβαίνει αυτό όποτε συμβαίνει, επειδή ο ευεργετούμενος μπορεί αντί για ευγνωμοσύνη, κάποιες στιγμές να αισθάνεται μειονεκτικά έναντι του ευεργέτη, ή ακόμη και κατώτερος και ας μην το καταλαβαίνει αυτό συνειδητά.

Για αυτό και είναι πολύ χρήσιμο, η όποια ευεργεσία από κάποιον ή κάποια, να γίνεται με χαμόγελο και έναν τρόπο ζεστό, ευαίσθητο και διακριτικό.

Ή τουλάχιστον με έναν τρόπο, που να μην εμπεριέχει αλαζονεία ή ανωτερότητα.

Από την άλλη μεριά να ξαναγράψουμε ότι δεν είναι απλά σημαντικό, αλλά είναι θεμελιώδους σημασίας για τις σχέσεις των ανθρώπων, ο σεβασμός της ελευθερίας και του δικαιώματος της επιλογής τους, ακόμη και για να πράξουν κάτι που δεν είναι το καλύτερο δυνατό για τον εαυτό τους.

Αυτό γιατί πέραν της θεμελιώδους αξίας της ελευθερίας αυτής καθαυτής καθώς και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο σεβασμός στην ελευθερία του ανθρώπου να μπορεί να πράξει έτσι ή αλλιώς, κρύβει από πίσω του μία άδηλη αρμονία, για το πως προχωράνε μελλοντικά

καλύτερα τα πράγματα τόσο μεμονωμένα για τον ίδιο τον άνθρωπο, όσο συνάμα και για το σύνολο των ανθρώπων, ίσως και όλων των οντοτήτων στον χώρο και στον χρόνο.

Φυσικά και δεν μιλάμε για σεβασμό σε ακραίες περιπτώσεις ελευθερίας, που βλάπτει για παράδειγμα τους άλλους ανθρώπους, ή καμιά φορά καίρια και τον ίδιο του τον εαυτό.

Ή και που βλάπτει γενικά τη ζωή στον πλανήτη.

Ακούγεται τετριμμένο όμως η ελευθερία και τα δικαιώματα του καθενός, σταματάνε εκεί που αρχίζουν η ελευθερία και τα δικαιώματα του άλλου.

Για τις αμφιλεγόμενες δε περιπτώσεις υπάρχουν και οι νόμοι του κράτους, που προφυλάσσουν την ελευθερία και το δικαίωμα στη ζωή και τη χαρά, όλων των οντοτήτων.

Ο νόμος ίσως καμιά φορά να περιορίζει λίγο την απόλυτη ελευθερία κίνησης του πολίτη που τον υφίσταται, αλλά κυρίως τον προστατεύει από την αυθαίρετη δράση του εκάστοτε πολιτικά, κυβερνητικά, στρατιωτικά, οικονομικά, δημοσιογραφικά, σωματικά, εργασιακά, οικογενειακά, πλειοψηφικά, ίσως νοητικά ή και ψυχολογικά, μαζί με δίχως ηθική, ισχυρού.

Ειδικά ακόμη περισσότερο προστατεύει τον πολίτη το Σύνταγμα.

Το Σύνταγμα επειδή χρειάζεται ευρύτερη πλειοψηφία βουλευτών και αυτό μόνο και μόνο για να αλλάξουν οι διατάξεις του που υπόκεινται σε αναθεώρηση, επιβάλλει επιπρόσθετους νομικούς περιορισμούς, στην εκάστοτε κρατική αυθαιρεσία της εξουσίας.

Οι διατάξεις του Συντάγματος που δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση, είναι αυτές που αφορούν τη βάση και τη μορφή

του πολιτεύματος, ως Προεδρευομένης Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας.

Ακόμη αυτές που αφορούν θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών.

Κι αυτές που αναφέρονται στη διάκριση των εξουσιών.

Με αφορμή τις διατάξεις του Συντάγματος που δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση, να αναφέρουμε κάποιον πλεονασμό στη σύνταξή τους, κάτι που εκτιμούμε ότι δεν έχει γίνει από απροσεξία.

Πως θα μπορούσε να έχει γίνει από απροσεξία, όταν για παράδειγμα το συγκεκριμένο άρθρο του, που το έχουμε διαβάσει ελάχιστες φορές και δεν είμαστε καν Νομικοί πόσο μάλλον Συνταγματολόγοι, το παρατηρήσαμε.

Άρθρο 120 Ακροτελεύτια Διάταξη, (παράγραφος 4):

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. *«Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικαιούνται και υποχρεούνται να αντισταθούν με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία.»*”

Αφού η βάση και η μορφή του πολιτεύματος Συνταγματικά δεν Αναθεωρείται.

Πως μπορεί να αλλάξει νόμιμα και όχι δια της βίας το πολίτευμα, σκεπτόμενοι εδώ την άμεση Δημοκρατία, για να αναφέρεται δίχως πλεονασμό το «...να το καταλύσει με τη βία», που αναφέρεται παραπάνω;

Να πούμε όμως κιόλας ότι το άρθρο αυτό του Συντάγματος είναι αρκετά προστατευτικό, όσο ακριβώς νομίζουμε χρειάζεται για την Ελλάδα, όσον αφορά το να εξελιχθεί το πολίτευμά μας εκφυλισμένα, δηλαδή καθελισσόμενα.

Γράφουμε προστατευτικό όσο ακριβώς χρειάζεται, επειδή για παράδειγμα σε κάποιες πολιτείες των ΗΠΑ, αποκτάει ακόμη πιο ενεργητική μορφή αυτή η Διάταξη του Συντάγματος μας, δεδομένου ότι στη φιλοσοφία τους έχουν και την οπλοκατοχή.

Λέγοντας να εξελιχθεί το πολίτευμά μας εκφυλισμένα δηλαδή καθελισσόμενα, εννοούμε το να αποφασίζουν στο μέλλον στην ουσία των αποφάσεων της πολιτείας μας, πολλοί λιγότεροι άνθρωποι από τους τριακόσιους (300) βουλευτές μας.

Αναφορικά με το πως μπορεί να αλλάξει το πολίτευμα που αναρωτηθήκαμε προηγουμένως για να παίξουμε και λίγο με το πλήθος των τριακοσίων βουλευτών μας είναι σαν να λένε και οι ίδιοι **Μολών Λαβέ**, όπως είπε ο **Λεωνίδας** και έκαναν πράξη οι Ασύγκριτα Σπουδαίοι Τότε **Σπαρτιάτες** Στις Θερμοπύλες, μαζί με άλλους επτακόσιους Ασύγκριτους **Θεσπιείς**.

Να πούμε όμως ότι είναι άλλο πράγμα η πολιτική ανυπακοή ενός νόμου ακόμη και σε κάποια διάταξη του Συντάγματος ή καλύτερα κάποιας ερμηνείας του από το συμβούλιο της επικρατείας, όσον αφορά για παράδειγμα την ερμηνεία του Συντάγματος που έχει δοθεί από το 2012 για τις αναδασωτέες εκτάσεις και άλλο πράγμα η κατάλυση του πολιτεύματος.

(σ.σ. Γράφουμε σχετικά με αυτήν την ερμηνεία από το συμβούλιο της επικρατείας το 2012, στο βιβλίο μας

**«Άνθρωπος Και Φυσικό Περιβάλλον Στην Εποχή Μας»
Εκδόσεις Γη.)**

Αυτό κυρίως επειδή σκοπός της πολιτικής ανυπακοής είναι η νόμιμη ρύθμιση ενός θέματος νομοθεσίας ή της εφαρμογής της, με έναν τρόπο που ο ανυπότακτος πολίτης μπορεί να θεωρεί πιο κατάλληλο, ή έστω ανεκτό για εκείνον και κάποιους άλλους συνοδοιπόρους του.

42 Η ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Βέβαια αυτό που γράψαμε περίπου λίγο μετά τα μισά του προηγούμενου κεφαλαίου για το σύνταγμα, το ότι δηλαδή προστατεύει τον πολίτη ακόμη περισσότερο από τον απλό νόμο, δεν σημαίνει ότι δεν γίνονται παραβιάσεις και του ίδιου του σκεπτικού των νομοθετών, στην προσπάθεια της εφαρμογής του.

Ακόμη και στις διατάξεις του Συντάγματος χωράει πολλές φορές η ερμηνεία τους με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, συνήθως από τους μεταγενέστερους αρμόδιους πολίτες προς τούτο.

Με πικρία όμως να πούμε στη σύγχρονη εποχή μας, η καινούργια συνήθως ερμηνεία γίνεται σύμφωνα με τα οικονομικά συμφέροντα κάποιων λίγων πολιτών, έναντι των πραγματικών γενικών συμφερόντων των πολλών που ταυτίζονται με αυτά της φύσης, που είναι κατά πολύ νομίζουμε περισσότερο Σοφό να Υπερασπίζονται.

Σε Δημοκρατικά όμως πολιτεύματα, η όποια επικαλούμενη αντισυνταγματικότητα ενός νόμου που έχει θεσπιστεί από το νομοθετικό σώμα, εξετάζεται ενδελεχώς και βγαίνει πόρισμα από τα θεσμοθετημένα για αυτό όργανα της πολιτείας.

Στην Ελλάδα μας υπάρχει ο κοινοβουλευτικός έλεγχος της συνταγματικότητας ενός υπό ψήφιση σχεδίου ή πρότασης νόμου, ο δικαστικός έλεγχος της συνταγματικότητας πλέον

του νόμου και ο κοινωνικός έλεγχος της συνταγματικότητάς του.

Ο κοινωνικός έλεγχος πάντα σε δημοκρατικά πολιτεύματα όπως της σύγχρονης Ελλάδας, δίνει ισχυρό επιχείρημα στην έννομη τάξη, ώστε να διαγραφεί ένας νόμος από τα θεσμοθετημένα για αυτό όργανα της πολιτείας, που είναι αντισυνταγματικός στη συνείδηση του λαού.

Για τον δικαστικό έλεγχο της συνταγματικότητας ενός νόμου, γράφει η Βικιπαίδεια:

*«Ο έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων είναι **διάχυτος, κατασταλτικός και παρεμπόπτων.**»*

Διάχυτο έλεγχο έχουμε όταν κάθε δικαστής κάθε βαθμίδας, αποφασίζει εάν ο νόμος που καλείται να εφαρμόσει, είναι σύμφωνος με το Σύνταγμα.

Ο **κατασταλτικός** έλεγχος διεξάγεται μετά την ψήφιση και έκδοση του νόμου. Το πλεονέκτημά του είναι (αντίστροφα από αυτό του προληπτικού) ότι δίνει τη δυνατότητα στο δικαστή να κρίνει τον νόμο από την έως τώρα εφαρμογή του και να διαπιστώσει εμπειρικά, αν συγκρούεται με το Σύνταγμα.

Παρεμπόπτων ονομάζεται ο έλεγχος όταν δεν αποτελεί κύριο αντικείμενο της δίκης, αλλά λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο μιας οποιασδήποτε εκκρεμούς δίκης, με αντικείμενο μια οποιαδήποτε διαφορά. Έτσι ο πολίτης -ή ο αιτών- γενικά δεν προσφεύγει στο δικαστήριο ζητώντας απλά και μόνο την ακύρωση του νόμου, κύριο αντικείμενο της προσφυγής δεν είναι δηλαδή η συνταγματικότητα τού νόμου. Όταν όμως ο δικαστής στο πλαίσιο μιας δίκης καλείται να εφαρμόσει έναν νόμο, ελέγχει πριν τον εφαρμόσει αν είναι σύμφωνος με το Σύνταγμα. Ο παρεμπόπτων έλεγχος είναι πάντοτε κατασταλτικός και έχει ως αποτέλεσμα να μην εξαφανίζεται ο

νόμος, αλλά απλά να μην εφαρμόζεται στη συγκεκριμένη περίπτωση.

«Το Σύνταγμα στο άρθρο 93 παρ. 4 ορίζει:

«Τα δικαστήρια υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα».

Ο κάθε δικαστής μπορεί δηλαδή, (σ.σ. το σύνταγμα μόλις παραπάνω λέει ότι είναι υποχρεωμένος), να αρνηθεί να εφαρμόσει νόμο που αντίκειται στο Σύνταγμα.

Αντίστοιχα η απόφασή του αυτή δεν επηρεάζει το τυπικό κύρος του νόμου, ισχύει μόνο για τη συγκεκριμένη υπόθεση.

*Η μόνη περίπτωση **κύριου** και **συγκεντρωτικού** ελέγχου στην Ελλάδα, είναι όταν συγκαλείτε το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο (ΑΕΔ).»*

Κύριος ονομάζεται ο έλεγχος όταν αποτελεί το μοναδικό αντικείμενο της δίκης. Αίτημα του προσφεύγοντος είναι η κήρυξη ενός νόμου ως αντισυνταγματικού. Ο κύριος έλεγχος συνδυάζεται συνήθως με τον συγκεντρωτικό και μπορεί να είναι είτε προληπτικός, είτε κατασταλτικός.

Συγκεντρωτικός έλεγχος είναι το σύστημα αυτό που ορίζει ένα δικαστήριο, ως αρμόδιο προς τούτο.

«Το ΑΕΔ συγκαλείτε όταν δύο από τα τρία ανώτατα δικαστήρια της χώρας (Συμβούλιο της Επικρατείας, Άρειος Πάγος, Ελεγκτικό Συνέδριο) εκδώσουν αντίθετες αποφάσεις σχετικά με τη συνταγματικότητα ενός νόμου.

Στην περίπτωση αυτήν το ΑΕΔ αποφαινεται οριστικά για τη συνταγματικότητα του νόμου, όχι στο πλαίσιο των επιδίκων διαφορών (δεν αποφαινεται δηλαδή για τις υποθέσεις που

εκκρεμούν ενώπιον των διαφωνούντων δικαστηρίων), αλλά ως κύριο αντικείμενο της ενώπιόν του δίκης και η απόφασή του αν θεωρήσει το νόμο αντισυνταγματικό, έχει ως συνέπεια την εξαφάνιση του νόμου από την έννομη τάξη».

43 ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Να πούμε όμως δυο κουβέντες ακόμη.

Οι νόμοι έγγραφοι και άγραφοι προκύπτουν προφανώς από κάποια ανάγκη.

Και πιθανότατα δεν χρειάζονται καθόλου όταν οι σχέσεις των διαβιούντων ανθρώπων σε μία πολιτεία είναι πλήρως αρμονικές, σεβόμενες ο ένας τις ανάγκες του άλλου, χωρίς ο θεωρητικά ισχυρός είτε φυσικώς, είτε διανοητικώς, είτε οικονομικώς, είτε οικογενειακώς με τη δύναμη της ισχύς του, να προσπαθεί να εκμεταλλευθεί τον ασθενέστερο ή γενικά να αυθαιρετεί εναντίον του.

Όταν τουλάχιστον αυτά που μόλις αναφέραμε παραβιάζονται, χρειάζονται νόμοι που να προστατεύουν στην ουσία τους τον ασθενέστερο.

Επειδή όμως στο νομικό δίκαιο ότι δεν απαγορεύεται εξ ορισμού επιτρέπεται, οι πονηροί άνθρωποι ψάχνουν παραθυράκια και ερμηνείες στους νόμους και το Σύνταγμα, σύμφωνα με το επίπλαστο συμφέρον τους ή τον πολύ ισχυρό εγωισμό τους.

Γράφουμε επίπλαστο συμφέρον επειδή το συμφέρον που δεν συμπεριλαμβάνει και το συμφέρον των άλλων ανθρώπων της κοινωνίας τους και γενικότερα της φύσης ή τον σεβασμό τους, ισχυριζόμαστε ότι σε βάθος χρόνου θα είναι εις βάρος και των ίδιων των πονηρών ανθρώπων -ή των απογόνων τους σε θνητούς ανθρώπους- που φαίνεται αρχικώς ότι εξυπηρετεί.

Το να ψάχνουν να βρουν κάποιοι άνθρωποι «παραθυράκια» στους νόμους, δημιουργεί φανερά προβλήματα στο κράτος δικαίου.

Αυτά τα προβλήματα συνήθως αντιμετωπίζονται με νέους νόμους που προσπαθούν αφενός να προστατέψουν τους υπόλοιπους ανθρώπους, την κοινότητα και τη φύση από την εκμετάλλευση της γενικότητας των νόμων στη διατύπωση, αφετέρου να μπορούν να δώσουν και υπό προϋποθέσεις το δικαίωμα σε όλους τους πολίτες να μπορούν νόμιμα, να κάνουν κάτι καινοτόμο που προέκυψε στην εξέλιξη της κοινωνίας τους και φαίνεται δίκαιο.

Όλα αυτά στα πλαίσια πάντα και της φιλοσοφίας του πολιτεύματος, όσον αφορά τη μη επέμβαση του κράτους στο βίο των πολιτών.

Για αυτό και η πολυνομία στην εποχή μας, έχει νομίζουμε κυρίως δύο λόγους.

Ο πρώτος κύριος λόγος είναι κατά τη γνώμη μας επειδή πιθανότατα υπάρχουν αρκετοί πονηροί άνθρωποι, που δελεάζονται να εκμεταλλευθούν τους συνανθρώπους τους νόμιμα και γενικότερα να αυθαιρετήσουν εναντίον τους, χωρίς να τους πειράζει αρκετά τούτο για να μην το κάνουν.

Ο δεύτερος κύριος λόγος τον οποίο και εκμεταλλεύονται τα μάλα οι πονηροί άνθρωποι, είναι κατά τη γνώμη μας επειδή κι ο κόσμος μας προχωράει πολύ γρήγορα, τουλάχιστον σε νέα επιτεύγματα και δεδομένα, όπως ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί το διαδίκτυο και όλα αυτά τα νομικά θέματα που εγείρονται από την λειτουργία του και τις ανεξάντλητες εφαρμογές του, συνάμα και πολύ χρήσιμες στην εποχή μας.

Όμως κι ο λόγος ύπαρξης των καινούργιων νόμων ως ανάγκη που προκύπτει από την εξέλιξη του κόσμου, είναι ο ίδιος που αναφέραμε και προηγουμένως.

Δηλαδή και οι καινούργιοι αυτοί νόμοι προκύπτουν στις κοινωνίες μας επειδή οι σχέσεις των διαβιούντων ανθρώπων της πολιτείας δεν είναι πλήρως αρμονικές, δεν σέβονται ο

έναν τις ανάγκες του άλλου και ο θεωρητικά ισχυρός συνήθως εδώ διανοητικώς, προσπαθεί να εκμεταλλευθεί τον ασθενέστερο ή τους ασθενέστερους, ή να αυθαιρετήσει εναντίον τους ικανοποιώντας δικές του προσωπικές και κατά τη γνώμη μας ξεπερασμένες αντιλήψεις.

Η γνώμη μας πάντα για την πολυνομία είναι ότι ξεπερνιέται σε έναν τουλάχιστον βαθμό, όταν η δικαστική εξουσία δικάζει βάσει του πνεύματος του νόμου και όχι του γράμματός του.

Αυτό θα μπορούσε να συμβεί χωρίς προβλήματα αυθαιρεσίας του δικαστή, αν πολλοί δικαστές μαζί δίκάζαν μία οποιαδήποτε υπόθεση και έβγαине ένα συνολικό πόρισμα από όλους τους, όπως δηλαδή συνέβαινε στην Αρχαία Αθήνα τής άμεσης Δημοκρατίας.

Παρόμοια όταν έτσι με το πνεύμα του νόμου και όχι με το γράμμα του, πράττει από την πλευρά της διοικητικά και η διοικητική ή εκτελεστική εξουσία.

Επίσης όταν αυτό το συνολικό σκεπτικό της συμπεριφοράς των δύο προαναφερόμενων εξουσιών τού κράτους είναι δεδομένο, μπορεί πιο εύκολα την ίδια φιλοσοφία του πνεύματος του νόμου, να εφαρμόζει και η νομοθετική εξουσία όποτε νομοθετεί.

Γενικά η πολύ εξουσία γεννάει την αλαζονεία, που εκφράζεται με αυθαιρεσία, στον τομέα που εξουσιάζει ο άνθρωπος που κατέχει την εξουσία.

Η μέχρι στιγμής λύση που διαφαίνεται να υπάρχει για αυτό το πρόβλημα, πέραν της ωριμότητας που μπορεί να έχει ή να αποκτήσει ο άνθρωπος που εξουσιάζει, είναι η κατάτμηση της εξουσίας του αυτής σε επιμέρους

διακριτές εξουσίες, που θα τις κατέχουν και άλλοι άνθρωποι, ιδανικά με αντιμαχόμενα συμφέροντα, που ανταποκρίνονται στη διαφορετικότητα των συμφερόντων του λαού μας.

Στην άμεση Δημοκρατία αυτή η κατάτμηση γίνεται στο μέγιστο της βαθμό, επειδή τη διαμοιράζει ισάξια, σε όλους τους πολίτες της πόλης-κράτους που εφαρμόζεται.

Επίσης σε εκείνη, έχουν και τα αντιμαχόμενα συμφέροντα, το μεγαλύτερο δυνατό τους εύρος.

44 ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΓΗ

Όλα Τα Βιβλία Μας Τα Δίνουμε Με Έκπτωση 40% Επί Της Αρχικής Τους Τιμής.

Επιπλέον Αν Χρειάζεστε Να Σας Έρθουν Ταχυδρομικώς, Χρεώνονται Τα Έξοδα Αποστολής Τους.

Επίσης Χρειάζεται Συνεννόηση Για Να Μας Βρείτε Στου Ζωγράφου, Αν Και Είμαστε Καθημερινά.

Στέλιου Μ/Α Βερναδάκη

1. **«Άνθρωπος Και Δημοκρατία»**

Έκδοση Ιουνίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 288.
ISBN: 978-618-87219-1-3 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 15€ (Με Έκπτωση 40%, 9€).

2. **«Άνθρωπος Και Φυσικό Περιβάλλον Στην Εποχή Μας»**

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 94.
ISBN: 978-618-87219-5-1 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 8€ (Με Έκπτωση 40%, 4,80€).

3. **«Παίζοντας Πεσσούς»**

Έκδοση Ιουνίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 190.
ISBN: 978-618-87219-8-2 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 12€ (Με Έκπτωση 40%, 7,20€).

4. «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 128.
ISBN: 978-618-87219-9-9 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 9€ (Με Έκπτωση 40%, 5,40€).

5. «Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο»

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 170.
ISBN: 978-618-87447-2-1 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 11€ (Με Έκπτωση 40%, 6,60€).

6. «Η Πρόληψη Στην Πράξη»

Έκδοση Μαΐου 2025 Έντυπη, Σελίδες 184.
ISBN: 978-618-87447-7-6 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 11€ (Με Έκπτωση 40%, 6,60€).

7. «Υγεία Και Ασθένεια Στον Άνθρωπο»

Έκδοση Απριλίου 2025 Έντυπη, Σελίδες 244.
ISBN: 978-618-87447-8-3 (Έντυπο Βιβλίο) Αρχική Τιμή Πώλησης 14€ (Με Έκπτωση 40%, 8,40€).

Υπό Έκδοση

Στέλιου M/A Βερναδάκη

1. «Ελευθερία Ή Το Τραγούδι Της Ζωής»

Α «Έκδοση» Απρίλιος 2016, ως «Ο Χορός της Ελευθερίας»

2. «Οι Αθάνατοι Ήρωες»

Α «Έκδοση» Γενάρης 2017

(σ.σ. Τα παραπάνω βιβλία είναι αλληλένδετα, αλληλοσυμπληρούμενα και δίδονται τόσο σε έντυπη μορφή, όσο και σε ηλεκτρονική.

Τα βιβλία «Η Πρόληψη Στην Πράξη», «Άνθρωπος Και Δημοκρατία», «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα», «Άνθρωπος Και Φυσικό Περιβάλλον Στην Εποχή Μας», «Παίζοντας Πεσσούς», «Υγεία Και Ασθένεια Στον Άνθρωπο» και «Υγεία Και Φυσικό Δίκαιο», αποτελούσαν στην απαρχή τους για σύ- ντομο όμως χρονικό διάστημα, ένα ενιαίο βιβλίο με τον τίτλο «Αναζητώντας Την Υγεία, Τη Χαρά, Την Ομορφιά, Τη Μακροβιότητα» που Προδημοσιεύτηκε Ολόκληρο-Ολό- κληρο στην Ιστοσελίδα των Εκδόσεων Γη, στις 14/12/2023.

Ως Ηλεκτρονικά Βιβλία, Μπορείτε Να Τα Διαβάσετε Όλα Εντελώς Δωρεάν, Στην Ίδια Ιστοσελίδα).

M/A: Μαρία και Αλέξανδρος, οι Γονείς

Για Παραγγελίες Βιβλίων: ekdoseisgi@gmail.com

Εκδόσεις Γη: Γαζίας 3 (2^{ος} Όροφος),
Δήμος Ζωγράφου, 15771
Τηλ.: +30 698-1324-398

Facebook – Instagram: **Εκδόσεις Γη**

Twitter: **Εκδόσεις Γη**

Ιστοσελίδα: www.ekdoseisgi.gr

«[3.83.1] Προτάθηκαν λοιπόν οι τρεις αυτές γνώμες και από τους επτά άνδρες, οι τέσσερις τάχθηκαν με την τελευταία.

Ο Οτάνης ωστόσο που είχε επιδιώξει να δώσει στους Πέρσες την ισονομία, όταν η γνώμη του απορρίφθηκε, είπε σε όλους τους άλλους:

[3.83.2] «Σύντροφοι επαναστάτες είναι πλέον φανερό ότι ένας από εμάς πρέπει να γίνει βασιλιάς, είτε όποιος βγει με κλήρο, είτε να αναθέσουμε στον περσικό λαό να τον διαλέξει αυτός, είτε με κάποιον άλλον τρόπο· εγώ πάντως δεν θα διαγωνιστώ μαζί σας, γιατί ούτε να κυβερνάω θέλω, ούτε να με κυβερνούν· παραιτούμαι λοιπόν από κάθε αξίωση στην εξουσία, αλλά με τούτον τον όρο· ότι κανένας από εσάς δεν θα με εξουσιάζει, ούτε εμένα τον ίδιο, ούτε κανέναν από τους απογόνους μου».

[3.83.3] Αυτά είπε ο Οτάνης και οι άλλοι έξι τα δέχτηκαν, και τότε αυτός δεν διαγωνίστηκε μαζί τους αλλά έφυγε από τη μέση.

Και ως τα σήμερα η οικογένεια αυτή είναι ελεύθερη η μόνη ανάμεσα στους Πέρσες και υπακούει στην εξουσία μόνο όσο θέλει η ίδια, εφόσον βέβαια δεν παραβαίνει τους νόμους των Περσών.»

Ηροδότου Ιστορίαι, βιβλίο γ' Θάλεια, (3.83.1-3.83.3).

Νεοελληνική απόδοση Λεωνίδας Ζενάκος.

Εκδόσεις Γη

Γαζίας 3, Ζωγράφου, 15771

Τηλ.: +30 698-1324-398

ekdoseisgi@gmail.com

www.ekdoseisgi.gr

ISBN: 978-618-87219-0-6